

Ngã Rẽ Đi Về Phía Anh

Contents

Ngã Rẽ Đi Về Phía Anh	1
1. Chương 1: Chênh Chao	2
2. Chương 2: Nắng Đi Qua Miền Kí Ức	4
3. Chương 3: Niềm Vui Xếp Dưới Đáy Nỗi Buồn	8
4. Chương 4: Người Có Duyên Sẽ Gặp Lại Nhau	12
5. Chương 5: Tình Cờ Anh Đến	15
6. Chương 6: Hạnh Phúc Của Mẹ	19
7. Chương 7: Nghịch Lý	21
8. Chương 8: Nước Mắt Rơi Từ Trái Tim Em	27
9. Chương 9: Rời Xa Anh	30
10. Chương 10: Lấy Anh Nhé	32
11. Chương 11: Anh Có Còn Yêu Em Không?	35
12. Chương 12: Hiểu Nhầm Chồng Lên Hiểu Nhầm	41
13. Chương 13: Cô Ấy Không Phải Là Em Gái Tôi	43
14. Chương 14: Từ Ánh Mắt Đầu Tiên	47
15. Chương 15: Mưa Giữa Nắng Hạ	50
16. Chương 16: Kết	53

Ngã Rẽ Đi Về Phía Anh

Giới thiệu

Tác giả: An Nhiên Nguồn: <http://edcamth.wordpress.com>.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nga-re-di-ve-phia-anh>

1. Chương 1: Chênh Chao

Trời se lạnh. Cái lạnh xao xác của chớm đông chẳng hiểu sao lại đến vào giữa tháng tư. Những chiếc lá vàng chao nghiêng trong làn gió mỏng tan. Phố dài hun hút dấu chân người, ươm vào lòng những cơn mưa lất phất.

Căn gác của Nhiên có ô cửa sổ nhìn ra phố. Nhiên với tay kéo cái chắn trèm quanh người, mở rộng cửa sổ, để mặc những cơn mưa nhẹ nhàng phớt qua, và hít lấy khí trời căng tràn gió. Thói quen ấy đến bây giờ, Nhiên vẫn không sao bỏ được. Ngày xưa, nếu bà nhìn thấy, có lẽ đã mắng cho cô một trận:

- Cha mi, đóng cửa sổ lại. Bị cảm lạnh bây giờ.

Nhiên bỗng thấy mắt cay nồng khi nhớ tới bà. Ở hay, mưa tạt vào mặt mà sao lại mặn chát thế này? Mỗi lần Nhiên đi xa, bà lại ngồi trước chiếc xích đu, dặn dò “Nhớ gọi về cho bà thường xuyên nghe con.” Nhiên vâng vâng, dạ dạ, rồi lại bỏ quên lời hứa ở đâu đó giữa những bề bộn cuộc sống nơi xứ người. Để rồi, khi nghe tin bà mất, Nhiên khóc ngất như chưa từng được khóc với một sự hối hận day dứt không bao giờ thoát ra được. Cô chuyển choáng nhận ra thiên đường chính là nơi có bà, có những người thân bên cạnh.

Nhiên bỗng nhớ tới ngày xưa, mỗi lần An đến nhà, bà thường nấu chè hạt sen mời An. Bà sẽ ngồi móm mém nhai trầu, phúc hậu ngắm nhìn An múc từng hạt sen béo ngậy. Bà quý An lắm, quý như một đứa cháu rể trong gia đình.

Sáu năm rồi.

Sáu năm kể từ ngày Nhiên nhận được một suất học bổng ở Boston. Mạnh mẽ và quyết đoán, Nhiên kéo vali một mình đến chân trời mới, nơi cô từng tin rằng đó là cuộc sống, là mơ ước, là thiên đường của chính mình. An không níu kéo cô, anh bình thản trước quyết định của cô. Thế cũng tốt, Nhiên nghĩ, có lẽ tình cảm giữa cô và anh chưa đủ lớn. Và cô buông tay, anh cũng buông tay. Hai người đi về hai hướng của cuộc đời, không oán trách, không giận hờn. Chỉ đơn giản là một sự im lặng tin tức về nhau.

Nhiên tung chăn, khép cửa sổ, mặc vội chiếc áo ấm cổ cao màu xám tro và đi dọc con phố dài. Cô thấy kỉ niệm trỗi dậy trên mỗi bước chân qua. Ngày tốt nghiệp, An đưa cô về trên con phố dài xao xác, khẽ nắm lấy bàn tay cô đang run lên bần bật và cảm nhận tình yêu qua ánh mắt cô. Để rồi hai tháng sau, cô thông báo tin đi du học, và tình yêu bỗng hóa vào hư không.

Có ai đó đã nói rằng “Đằng sau người đàn ông thành công là bóng hình của một người phụ nữ. Còn đằng sau người phụ nữ thành công là sự cô đơn.”

Giờ cô tin rằng mình đã thấm hiểu câu nói ấy. Sau những ngày làm việc mệt mỏi là những buổi tối cô đọc cuộn tròn trong chăn. Cô không yêu ai, không phải vì không ai yêu cô mà chỉ vì cô thấy mình ráo hoảnh, lạnh lùng trước những sẵn đón. Cô bỗng thấy danh vọng, tiền tài trở nên vô nghĩa.

“Về thôi. Về nhà thôi.” Ý nghĩ thôi thúc cô trở về Việt Nam sau mấy năm bôn ba ở xứ người, và để rồi bây giờ, cô đang đứng giữa phố phường quen thuộc mà cũng xa lạ. Xa lạ bởi vì sáu năm trôi qua, phố đã thay màu áo mới, nhộn nhịp hơn, đông vui hơn, tươi trẻ hơn.

Nhiên rẽ ngang lối cũ, đi vào con đường dọc bờ sông. Quán cafe đập vào mắt Nhiên bởi cái tên vừa thân thuộc vừa yêu thương: An Nhiên. Quán được thiết kế theo kiểu hiện đại với sắc đỏ và đen làm màu chủ đạo. Nhiên tôn sùng màu đỏ, còn An lại có một niềm đam mê đặc biệt với màu đen. Tò mò, cô bước vào quán. Quán yên tĩnh, nhẹ nhàng với dòng nhạc jazz pha blues.

- Chị dùng gì ạ? - Cô gái phục vụ bàn nở một nụ cười khoe cái lúm đồng tiền khá xinh.

- Cho tôi một Latte macchiato. - Nhiên lơ đãng nói trong khi mắt vẫn không rời những bức tranh trên tường. Tất cả đều là những bức tranh vẽ hoa thủy tiên. Ngày xưa, An thường bảo rằng Nhiên thanh cao, kiêu hãnh như những bông hoa thủy tiên trắng tinh khiết. Quán này có liên quan gì đến An hay không, Nhiên thăm thẳm tự hỏi- À chị này, chủ quán ở đây là ai vậy chị? - Nhiên bất giác hỏi.

- À, là chồng tôi đây. - Cô gái phục vụ mỉm cười.

Nụ cười của cô gái hiền dịu thế, mà Nhiên lại có cảm giác đánh đá và chua ngoa đến thế. Một cảm giác kì lạ len lỏi trong lòng. Giả sử quán này đúng là của An thì lẽ nào anh đã kết hôn rồi? Cầu trời là không phải anh, cô thầm cầu nguyện. Sáu năm không liên lạc, cô những tưởng quá khứ đã được xếp sâu vào một ngăn nào đó dưới đáy tim, nhưng hóa ra kỉ niệm lại chẳng dễ dàng xóa nhòa như thế. Mỗi chàng trai tìm đến cô, cô lại thầm so sánh với An, để rồi lại nhận ra chẳng ai có thể thay thế được An. Nhưng giả sử ngày ấy, An nín giữ cô lại thì có lẽ cô vẫn sẽ ra đi, vẫn tìm tới chân trời mới. Cô biết thế, An cũng biết thế, nên An buông tay.

Một bóng người đi vào quán làm các giác quan trong cơ thể cô dường như đông cứng lại. Là An. Cô thấy mắt mình nhòa đi, chẳng suy nghĩ được gì. An mỉm cười với cô chủ quán, rồi chợt khựng người lại khi nhìn thấy cô. Cô chẳng biết An đã đi đến bàn mình như thế nào, chỉ là khi cô bừng tỉnh khỏi cơn mơ thì An đã ngồi đối diện cô rồi.

- Lâu lắm rồi nhỉ.- Giọng An trầm ấm, nhẹ nhàng tựa như từ nơi nào xa lắm.

- Vâng. Anh thế nào? - Nhiên nghe giọng mình lạc đi trong vô thức.

- Anh ổn. Em mới về nước à?

- Vâng.

Một khoảng im lặng cô đặc bao trùm lấy không khí. An vẫn như xưa, vẫn gương mặt ấy, đôi mắt ấy, mà sao giờ xa đến mức không thể nào với tới được. Ngày xưa, ở bên An, cô riu rít nói chuyện, vậy mà giờ cô không thể kiếm ra được chuyện gì để nói. Cô chỉ muốn được sà vào bờ vai gầy ấy như ngày xưa, và tận hưởng thời gian chậm chậm trôi.

-Chị ấy đẹp lắm - Nhiên phá tan sự im lặng, và rồi bỗng tự thấy mình vô duyên.

-Ai cơ? - An ngạc nhiên nhìn thẳng Nhiên, làm cô thấy tim mình đập rộn ràng, má nóng bừng và quay vội ánh mắt đi nơi khác.

-Vợ anh. Chị chủ quán ở đằng kia.

-À uh. - An gục gặc đầu.

Thôi hết rồi, còn gì nữa đâu để mà chờ mong. An đã lấy vợ, không biết chừng lại có một đứa con rất đáng yêu nữa. Nhiên nghe tim mình nhói đau. Lẽ ra vị trí của chị ấy là của Nhiên.

Lại im lặng. Sao mà Nhiên ghét sự im lặng này đến như thế. Tự nhiên Nhiên bỗng muốn hỏi xem tại sao quán cafe này lại mang tên An Nhiên? Chẳng lẽ chị ấy không cảm thấy ghen với kí ức của chồng? Nhưng cô cảm thấy môi mình khô khốc và không nói nổi lên lời. Muốn hỏi nhưng có một điều gì đó ngăn cô lại.

- Em về đây. - Nhiên bỗng nhiên muốn thoát khỏi đây. Càng sớm càng tốt. Cô nhìn qua An, ánh mắt anh nuối tiếc và đau đớn. Thế nhưng anh làm sao đau bằng cô, anh có một gia đình để yêu thương mỗi sớm tối, chỉ có cô một mình ôm kỉ niệm sống với thời gian. Mà cũng phải thôi, đã sáu năm rồi còn gì, quá dài cho một sự chờ đợi, cũng quá dài cho một dư âm dai dẳng đằng sau cuộc tình. Biết đâu, với cô, đó là tình yêu, còn với An chỉ là một tình cảm na ná tình yêu.

Cô vẫy vẫy chị chủ quán, vợ An, gọi tính tiền.

- Anh mời em. - An nói.

- Vậy em về đây. - Nhiên đi nhanh ra khỏi quán, bỏ lại sau lưng ánh nhìn da diết của An. Gió lạnh quện lấy cơ thể cô, dù đã mặc chiếc áo len to xù nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh đến buốt người.

Trong quán. Chị chủ quán nhìn An.

- Đó là Nhiên à?

An gật đầu, ánh mắt vẫn còn phảng phất sự xót xa, đau đớn.

- Tại sao không giữ cô ấy lại? - Chị nhìn An đầy thắc mắc.

Tại sao không giữ cô ấy lại? Đến chính An cũng không hiểu tại sao

2. Chương 2: Năng Đi Qua Miền Kí Ức

Đêm tĩnh lặng.

An lặng im tựa vào lan can, ngắm nhìn thành phố đã lên đèn. Ánh đèn đường mờ ảo trải dài khắp phố, hòa lẫn vào ánh trăng. Cành lá rũ mình lả lơi trong làn gió đêm. Đâu đây có tiếng leng keng của chiếc xe rác giữa hun hút con phố dài.

Tiếng nhạc đều đều phát ra từ cái máy đĩa, loảng cả không gian thoang thoảng hương hoa ngọc lan.

"Now I'm walking again to the beat of a drum

And I'm counting the steps to the door of your heart

Only shadows ahead barely clearing the roof

Get to know the feeling of liberation and relief"

Cuộc gặp chiều nay vẫn còn để lại những dư âm chũnh choáng trong An.

Những tưởng tất cả đã ngủ yên nhưng khi gặp lại, An vẫn thấy mình bồi hồi như lần đầu lấy hết can đảm nắm lấy tay Nhiên. Nhiên vẫn như xưa, chỉ khác chẳng mái tóc dài ngang lưng đã được thay bằng mái tóc ngắn ôm lấy khuôn mặt tròn bầu bĩnh của cô. An trầm tính, ít nói, khó gần, vậy mà không hiểu sao ở bên cạnh Nhiên, An thấy mình giống như một đứa trẻ trong bộ dạng của một chàng trai mới lớn. An nói nhiều hơn, cười nhiều hơn, và thấy cuộc đời cũng đẹp hơn.

Và ở một góc phố nào đó, trên căn gác nhỏ, có một cô gái cũng trần trọc với những kỉ niệm. Hình ảnh An mỉm cười đầy yêu thương với cô gái chủ quán cứ tràn ngập trong suy nghĩ Nhiên. Sáu năm rồi, Nhiên đem nỗi nhớ của những ngày mưa, những ngày nắng, những ngày lang thang bỏ vào một ngăn kéo dưới đáy trái tim. Nhiên thấy chơi vơi trong cái cảm xúc mơ hồ đến nhói lòng. Kí ức là một thứ gì đó không thể nào xóa nhòa được, dù cô đã cố gắng rất nhiều để quên đi.

Một buổi tối của bảy năm về trước ...

Nhiên hốt ha hốt hải chạy vào lớp học thêm Hóa. Nhiên không đẹp, mái tóc rối khô, cái mũi hếch hếch, miệng rộng ngoác đến mang tai mỗi lúc cô cười, nhưng ở Nhiên có một điều gì đó rất thu hút. Trông cô bướng bỉnh và đáng yêu như một đứa trẻ. Vì đến trễ nên cô chọn ngồi ở cái bàn góc cuối lớp, bàn duy nhất còn trống chỗ. Một vài ánh mắt của đám con gái nhìn xuống bàn Nhiên, chéch về phía bên phải khiến cô tò mò đưa mắt nhìn sang. Bên cạnh cô là một anh chàng khá đẹp trai với gương mặt góc cạnh đầy nam tính trong chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt. Cặp kính cận làm tôn lên vẻ sáng sủa, thông minh của anh, làm cho người đối diện muốn có cảm giác nhìn mãi. Ánh sáng chiếu từ trên xuống khuôn mặt nghiêng làm cô ngẩn ngơ giây lát. Đã là con người thì ai cũng có một tình yêu với cái đẹp. Tình yêu ấy xuất phát từ trái tim một cách vô thức.

Nhiên xé roet tờ giấy, hí hoáy lôi ra những cây bút chì cỡ to, cỡ nhỏ, chăm chú vẽ chàng trai trong khi anh không hề biết sự tồn tại của cô gái ngồi bên cạnh.

Một giờ trôi qua.

Nhiên hoàn thành bức tranh đúng lúc giáo viên dừng bài giảng. Cô luôn tin tưởng vào khả năng vẽ của mình bởi cô cho rằng mình được thừa hưởng tài năng của bố, một họa sĩ có tiếng tăm nhưng yếu mệnh. Mọi người lục đục xếp sách vở ra về, gây nên sự ồn ào.

Nhiên chia bức tranh cho người bên cạnh sau một hồi suy nghĩ:

- Tặng cậu này. - Nhiên thu hết can đảm, cố nở một nụ cười đẹp nhất có thể trong khi sự ngạc nhiên của chàng trai. - Cậu tên gì vậy?

Trái với sự mong chờ của cô, chàng trai chuyển từ ngạc nhiên sang thờ ơ, cứ như là anh đã quá quen với kiểu làm quen như vậy rồi. Anh chậm rãi xếp sách vở vào chiếc cặp đen và đứng lên, bước ra khỏi bàn, không hề có một cái liếc mắt nhìn Nhiên.

- Này - Nhiên tức giận, hét to làm một số người còn lại trong lớp, quay lại nhìn cô. Nhiên cảm thấy bị xúc phạm ghê gớm.

Chàng trai vẫn không chú ý đến Nhiên trong khi mặt cô đang nóng bừng vì cơn giận. Cô chạy tới trước chặn đường chàng trai. Anh chàng nhướng mày lên, nhìn cô như thể cô là một vật cản khó chịu.

- Tớ xin lỗi vì đã làm phiền cậu, nhưng đừng nghĩ là tớ chú ý đến cậu. Tớ chỉ là ...

- Cậu đi học Hóa chỉ để vẽ tranh thôi à? - Chàng trai đột ngột lên tiếng. Nhiên đứng đờ, nhìn chằm chằm chàng trai mà không tìm được lời nào để nói lại. Chàng trai lách người đi lướt qua Nhiên, và không hiểu thế nào, chợt khựng lại trước khi bước qua cánh cửa lớp:

- Nhân tiện, tên tớ là An. Thế đủ chưa?

Rồi chàng trai điềm đi, chậm rãi bước ra khỏi lớp trong ánh mắt thờ ơ và những lời xì xầm của bạn bè. Một vài cô gái liếc mắt nhìn Nhiên, ánh mắt thể hiện rõ sự ghen tị. Cũng đúng thôi, bởi vì đây là lần đầu tiên An nói chuyện với một đứa con gái không quen biết.

Tối hôm ấy, Nhiên trằn trọc suốt đêm, không ngủ được. Một phần cô tự trách mình ngu ngốc, tự nhiên lại làm trò hề cho thiên hạ bàn tán. Một phần cô cảm thấy tức giận thái độ kênh kiệu và lạnh lùng của An. An- hẳn là ai?- câu hỏi ấy cứ luẩn quẩn trong đầu Nhiên cho đến khi mí mắt cô trĩu nặng rồi từ từ khép lại trong vô thức.

Dần dần, qua những cuộc nói chuyện với bạn bè, Nhiên biết nhiều về An hơn. An học lớp toán, cách lớp cô ba phòng học, vậy mà cô chưa bao giờ để ý đến sự tồn tại của An trong khi anh là thần tượng của biết bao nhiêu đứa con gái mơ mộng. An điềm đi, lạnh lùng, thông minh, là niềm tự hào của thầy cô trong trường mỗi lần rinh về cho trường những giải thưởng danh giá của tỉnh, quốc gia. Mỗi ngày, dưới học bàn luôn có những lá thư làm quen của những người xa lạ, và chẳng ai thấy An chạm đến những lá thư ấy bao giờ. Vậy mà, chính cái kiểu lạnh lùng, phớt đời đầy của An lại càng làm cho bao trái tim loạn nhịp đập.

Mặc kệ, Nhiên nghĩ, dù hẳn có là ai chẳng nữa thì cũng chẳng liên quan đến đời mình. Nhiên biết An học giỏi toán, nhưng với môn Hóa thì chưa chắc anh giỏi bằng cô. Chính vì vậy, trong mỗi buổi học thêm, cô luôn tranh luận gay gắt với anh về các bài tập cô giáo đưa ra. Cô luôn cho rằng phần thắng sẽ về mình. Xưa nay chẳng ai dám tranh luận điều gì với An bởi An giống như một cuốn bách khoa từ điển. Nhiên cho rằng mình thông minh, và chính các giáo viên cũng thừa nhận điều ấy, nên cô có phần ngồng cuồng, tự mãn. Dần dần, qua những cuộc cãi vã, thực ra thì chỉ toàn cô bắt lí An, cô thấy giấc mơ của mình bắt đầu xuất hiện hình bóng anh, để rồi giật mình tỉnh dậy, thấy mồ hôi toát ra hăm hăm.

Càng ngày, Nhiên càng nhận ra tình cảm của cô đối với An càng sâu nặng, cứ như mỗi ngày cô vô thức bỏ vào trái tim một viên sỏi, và cho đến giờ thì những viên sỏi đã đông đầy trái tim cô. Mỗi lần thấy An cười với một người con gái nào đó, cô thấy tức tối vô lý. Cô thấy tim mình như có ai cứa vào một nhát dao. Càng gay gắt với An bao nhiêu, cô càng nhận ra trái tim mình đập nhanh bấy nhiêu trước An. Cô sợ, một nỗi sợ mơ hồ của người yêu đơn phương, trong khi An vẫn tỏ thái độ điềm tĩnh trước Nhiên, như mặt hồ thu không gợn sóng. Không được, cô tự trấn an mình, cô còn nhiều mục tiêu để thực hiện, không thể để tình cảm xen vào làm hỏng những dự định của mình. Cô còn phải đi du học, nhất định thế, cô sẽ đến một chân trời nơi cô khát khao từ ngày còn bé. Và đó cũng là một phần ước mơ của người bố đã mất. Mỗi lần nghĩ đến An, cô lại tự nhủ mình như thế. Thỉnh thoảng, cô ước gì An yêu một người nào đó, lúc ấy cô sẽ chẳng còn lí do gì để hy vọng nữa và cô sẽ tập trung tất cả sợi thương, sợi nhớ, sợi hờn ghen dệt thành lòng quyết tâm vào những mục tiêu. Đôi lúc, cô thấy mâu thuẫn với chính mình, cứ như trái tim và lí trí trong cô luôn luôn đối chọi gay gắt để dành phần thắng về mình.

Tiếng chuông cửa làm Nhiên giật mình tỉnh giấc. Mặt trời đã đứng bóng. Thời tiết dạo này thật lạ, mới vừa xao xác như mùa đông về, chỉ qua một ngày, lại gay gắt, bỏng rát với nắng hè. Nhiên đi vội chiếc dép to xù, chải lại đầu tóc và bước xuống cầu thang.

- Tổ biết ngay mà. Tổ mà không đến thì cậu sẽ ngủ đến chiều mất. - Phan Anh lên tiếng, gỡ gỡ cái đầu tóc đã cắt ngắn gọn, nếu như ngày xưa thì tóc anh bù xù như cái tổ quạ. Thói quen gỡ đầu đến giờ Phan Anh vẫn không bỏ được.

Không kịp để Nhiên nói lời nào, Phan Anh xồng xộc đi vào phòng khách.

- Thay đồ đi. Tổ chờ cậu đi chơi. Cậu về nước đã mấy ngày rồi mà chẳng chịu đi đâu cả.

- Tổ mệt. Chỉ muốn ở nhà ngủ - Nhiên nói, vẻ mặt không giấu sự bơ phờ, mệt mỏi và chán chường.

- Không được. Thay đồ ngay.

Phan Anh lúc nào cũng vậy, kiên quyết và luôn muốn người khác làm theo ý mình. Nhiên biết vậy, cũng biết rõ nếu mình không làm theo ý anh chàng này thì anh ta sẽ ngồi lì ở nhà mình suốt ngày nên cô ngoan ngoãn đi về phòng thay đồ. Chắc, thôi kệ, ra đường hít lấy khí trời biết đâu sẽ làm cho mình thấy khoan khoái, dễ chịu hơn là nằm suy nghĩ u uất. Nhiên chọn cho mình một bộ váy trắng tinh khiết, trang điểm nhẹ nhàng với tông màu hồng.

- Chà, ngày xưa trông cậu giống con vịt xấu xí thế mà bây giờ cũng xinh chán - Phan Anh ngẩn người nhìn Nhiên giấy lát, rồi lại trở về giọng đùa cợt hằng ngày. Ánh mắt anh nhìn cô nồng ấm, dịu dàng và da diết. Nhiên biết chứ, cô biết tất cả nhưng cô cứ xem như chẳng hề thấy được điều gì trong mắt anh, bởi lẽ cô biết mình chỉ đem đến đau khổ cho anh. - Giờ cậu muốn đi đâu?

- La petite note. - Bỗng nhiên cô muốn được đến đó, ngắm lại những khung cảnh và hoài niệm về những thứ đã tuột khỏi tay mình.

- Uh. - Giọng Phan Anh chùng xuống. Lúc nào cũng vậy, anh cứ âm thầm theo dõi từng bước chân cô, buồn bã và đau đớn lúc cô quên An, hy vọng mừng thầm lúc hai người chia tay, để rồi lại xót xa nhìn dáng cô gầy guộc đi vào phòng chờ sân bay.

La petite note vẫn như ngày xưa. Bình yên, nhẹ nhàng và lãng mạn. Cô chọn góc quán lần đầu tiên cô và An đã ngồi, sát cạnh cửa sổ trông ra đường phố. Kỷ niệm lại ùa về trong cô như những cơn sóng lớn. Nhiên im lặng ngắm nhìn dòng người vội vã. Phan Anh im lặng ngắm nhìn cô. Đôi khi người ta cần một sự tĩnh lặng nào đấy, để tìm lại cân bằng cho chính bản thân.

Cách đây sáu năm, chính tại nơi này...

Một buổi sáng tháng 3 năm 2003.

Trời trong xanh không gợn một chút mây trắng. Điệp anh đào nở rộ đầy sân, bay nhẹ theo làn gió. Và ở góc cuối cùng của dãy hành lang tầng hai là nơi cư ngụ của thần dân lớp toán với những cái đầu siêu đẳng luôn được hâm mộ. Dưới hộc bàn An, như mọi khi vẫn là những lá thư làm quen đầy màu sắc và đẹp dễ. An hồ hững lấy từng cái thư bỏ lên bàn trong khi cho cặp sách vào hộc. Bạn bè đã quá quen với cảnh này nên cũng chẳng ai còn tò mò về những lá thư. Ánh mắt An liếc nhanh qua một lá thư màu hồng.

Lần đầu tiên, An cầm lấy một lá thư, tần ngần ngắm với nhiều suy nghĩ mông lung. Lần đầu tiên, bạn bè trong lớp sững sốt nhìn An cẩn thận bóc cái bao thư. Tất cả đều tự hỏi trong lá thư ấy chứa gì. Không như mọi khi, An xếp lá thư một cách gọn gàng và cho vào trong cặp sách. Nhiều người đoán rằng có lẽ đó là lá thư của hoa khôi một lớp nào đó. Mẫu người con gái An thích có lẽ phải xinh như tiên nữ, dịu dàng, mát lạnh như dòng suối. Mặc cho thiên hạ bàn tán, An phớt lờ và tập trung vào cuốn sách trước mặt. Hình như người ta vừa nhìn thấy một nụ cười thoáng qua trên gương mặt anh, mà cũng có thể người ta nhìn nhầm. Câu chuyện được loan truyền khắp các lớp, và đám con gái gửi thư ngày hôm ấy khắp khối mừng thầm, hy vọng đây chính là lá thư của mình.

Giờ ra chơi, lớp toán có một cuộc đặt cược cho lá thư màu hồng. Có người đoán rằng đó là lá thư của Hân, lớp trưởng lớp 10A anh vốn nổi tiếng xinh đẹp và học giỏi. Có người lại cho rằng đó là bí thư đoàn trường Linh Anh, người từng tuyên bố sẽ cưới An trong vòng ba tháng. Một vài ánh mắt liếc nhìn An dò hỏi, nhưng đáp lại, An vẫn cắm đầu vào cuốn sách giải Hóa trước mặt, không nói một tiếng nào.

Trưa hôm ấy.

An không đi xuống cầu thang sau giờ học như mọi khi. Anh dừng lại ở lớp thứ ba tính từ lớp toán, đứng dựa lưng vào hành lang như chờ đợi ai. Hành động của An làm mọi người đều chú ý. Ai cũng tò mò chen chúc xem mặt người nào len lỏi được vào trái tim An, một người nổi tiếng lạnh lùng.

Trong phòng học, Nhiên thấy ngạc nhiên khi biết bao nhiêu người tụ tập trước cửa lớp mình, làm xôn xao cả lớp học. Chẳng lẽ hôm nay có gì đặc biệt? Dù sao đi nữa thì hôm nay cũng là một ngày đặc biệt đối với cô. Từ lúc thu hết can đảm bỏ lá thư vào học bàn An đến giờ, cô vẫn còn cảm thấy tim mình đập mạnh, hồi hộp và lo lắng đan xen nhau.

Cô thu xếp sách vở, bước ra ngoài cửa lớp, và chợt khựng lại khi thấy An. Trống ngực cô đập liên hồi. Cô thấy mồ hôi đang túa ra như mưa, và đầu óc mình trống rỗng đi. Cô cũng mơ hồ thấy biết bao nhiêu cặp mắt đang nhìn vào mình. An đến trước mặt cô, chìa cho cô cuốn sách Hóa đang đọc dở rồi quay bước đi trong khi cô vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra. Cô sực tỉnh, lật qua lật về cuốn sách, thoáng thấy lá thư màu hồng của mình được kẹp ở giữa những trang sách. Nhiên thấy nhói lòng, vậy là An đã không chấp nhận tình cảm của cô. Nhiên thẫn thờ cầm cuốn sách đi xuống cầu thang, mặc cho dân tình vẫn đang ngơ ngác, tròn mắt.

Trưa nắng.

Nhiên nằm vật xuống giường, chẳng thiết ăn uống gì. Mọi thứ trở nên tối sầm. Không khí cô đặc. Nhiên chỉ muốn ngủ. Khi cô thức dậy thì mặt trời đã lặn cuối chân trời.

Nhiên uể oải với tay bật một bản nhạc buồn. Tiếng nhạc réo rắt, réo rắt làm cho không gian trở nên ảm đạm. Trên bàn cuốn sách Hóa vẫn như đang trôi trên người Nhiên. Tự nhiên cô muốn xé nát lá thư. Cô thật là ngu ngốc, đã biết rõ An không hề có tình cảm gì với mình, tại sao lại còn gửi lá thư ấy? Nhưng cô cũng cảm thấy nhẹ lòng một phần, không còn cảm giác khó chịu vì phải giữ kín tình cảm như trước kia. Thế cũng tốt, từ giờ mình sẽ dành thời gian hoàn toàn cho việc học, cô tự nhủ.

Nhiên bước tới bàn, lấy lá thư và chực xé ra thì một mảnh giấy rơi ra từ bên trong.

” 7h. La petite note cafe.”

Là chữ của An. Nhiên nhìn lại đồng hồ. 7h25. Từ đây đến quán, nếu đạp xe nhanh thì cũng phải ba mươi phút, còn nếu đi xe buýt thì cũng mười lăm phút. Cô cuống cuống thay vội áo quần, chạy thẳng xuống trạm dừng, bắt chuyến xe buýt số 12.

Xe buýt đỗ xuống trạm cách La petite note khoảng năm phút đi bộ. Nhiên chạy vội đến quán, thở hồng hộc, mái tóc rối bời vì gió ngược. Cô đảo mắt nhìn quanh.

- Này, tớ đợi lâu rồi đấy.

Giọng An trầm ấm vang lên đằng sau cô.

Đêm ấy, An đưa cô về trên con phố dài xao xác, và cô cảm nhận tình yêu qua ánh mắt anh.

Đêm ấy, giấc ngủ đến với cô thật bình yên và ngọt ngào.

- Tớ có thể hỏi một chuyện được không? - Phan Anh đột ngột lên tiếng, cắt đứt khoảng lặng.

- Chuyện gì?

- Ngày ấy, trong cái thư màu hồng, cậu đã viết những gì? - Phan Anh chống cằm chờ đợi một câu trả lời.

- À, chuyện đó à ... - Nhiên cầm lấy cốc trà nóng, xoa xoa. Cảm giác thật dễ chịu. - Có còn quan trọng gì nữa đâu. Quá khứ đã ngủ yên rồi cơ mà. - Nhiên mỉm cười chua xót. Quá khứ đã ngủ yên chưa, Nhiên biết rất rõ câu trả lời, mà sao cô cứ cố tình không hiểu.

Ngoài kia, dòng đời vẫn xuôi ngược, vẫn tấp nập phố phường.

* * *

3. Chương 3: Niềm Vui Xếp Dưới Đáy Nỗi Buồn

Từng sợi nắng trôi nhẹ trên những mái nhà cổ, trên những tán lá xanh rì rào, hòa với những gam màu sáng giăng giăng khắp các ngõ đường. Nắng miên man trên khoảng sân đầy cỏ và hoa dại còn đọng chút sương sớm mai. Nắng lọt qua khe cửa sổ căn gác nhỏ, đẩy lùi những mảng tối cô đặc, và nhảy nhót nhấp nháy trên gương mặt còn ngái ngủ của Nhiên. Nhiên uể oải vươn vai, mở toang cánh cửa sổ được bao quanh bởi dây trường xuân. Không phải ngẫu nhiên cô thức dậy sớm, chỉ là bởi vì Phan Anh đã bấm chuông inh ỏi suốt từ nãy giờ. Nhiên xỏ vội đôi giày thể dục và đi xuống cầu thang. Phan Anh đang ngồi nói chuyện với mẹ cô. Mẹ rất yêu quý Phan Anh, cũng như ngày xưa mẹ luôn quý An. Mà nói chung thì mẹ quý tất cả những người bạn của Nhiên bởi vì mẹ là một người hiền từ và nhân hậu. Hôm qua, lúc Phan Anh đưa cô về, mẹ đã kéo cô lại “Mẹ thấy Phan Anh cũng là một người tốt, lại có vẻ rất yêu thương con.” Cô mỉm cười, không trả lời mẹ, bởi cô biết thật khó để bắt đầu một mối quan hệ khi mà trái tim vẫn đầy ắp hình ảnh của một người khác.

- Đi thôi nào - Phan Anh cắt đứt dòng suy nghĩ mông lung của cô.

Phan Anh kéo vội cô chạy bộ dọc con phố dài trong không khí trong lành của buổi sớm mai. Lâu rồi không chạy nên cô thấy mình đuối sức đi đáng kể. Cô bỗng cảm thấy mình như một bà lão già cả ốm yếu đi bên cạnh một chàng trai đầy sức sống. Ý nghĩ ấy làm cô bật cười.

- Này, cậu cười gì thế? - Phan Anh ngạc nhiên dò hỏi.

- À, không có gì đâu. - Nhiên ngừng bật nụ cười. - Thế sáng nay cậu không đi làm à?

- Có chứ. Chạy bộ với cậu xong tớ sẽ đến công ty. À này, tối nay công ty tổ chức một buổi tiệc. Cậu đi với tớ nhé. Tớ chẳng kiếm được cô nào đi cùng cả - Phan Anh làm ra vẻ buồn bã.

- Thôi đi, trông cậu thế mà không kiếm được em nào.

- Tớ nói thật đấy. - Phan Anh đột ngột nhìn thẳng vào Nhiên, ánh mắt da diết và nồng ấm.

Nhiên tránh ánh mắt Phan Anh, và cũng chẳng hiểu tại sao cô lại đồng ý lời đề nghị của anh. Có lẽ cô cảm thấy thương hại anh, hoặc cũng có thể cô cảm thấy có lỗi với anh, một cảm giác day dứt không bao giờ thoát ra được. Phan Anh đã đi bên lề cuộc đời cô gần hai mươi năm. Cùng hít thở một bầu không khí, cùng sống trong một môi trường, vậy mà không hiểu sao trái tim cô không cùng một nhịp đập với trái tim anh. Khi cô gần như bước qua cái giới hạn mỏng manh giữa tình bạn và tình yêu một cách do dự thì An xuất hiện bất ngờ, để rồi cô tự trói buộc mình trong thương nhớ.

- Đúng bây giờ tớ sẽ đến đón cậu. - Phan Anh lên tiếng, đưa cô từ cõi mộng mị trở về hiện thực.

Nhiên gật đầu. Phan Anh huýt một điệu nhạc nào đó trông rất vui vẻ. Nếu có thể làm Phan Anh hạnh phúc một đôi chút thì cô cũng cảm thấy hạnh phúc. Với Nhiên, nếu như An là không khí để cô thở, thì Phan Anh giống như nước tưới mát cuộc đời vốn dĩ tẻ nhạt của cô.

Đêm.

Nhiên chọn cái váy trắng khoe bờ vai nuột nà, xoa tóc uốn lượn và trang điểm nhẹ. Nhìn vào gương có thể thấy một cô gái thanh cao, thuần khiết. Gương mặt đượm một chút buồn làm cô trở nên bí ẩn. Phan Anh ngắm người ngắm cô như thể cô là một người nào khác chứ không phải Nhiên mà anh từng biết.

- Đi thôi. - Nhiên giục anh bởi vì cô không thích bị người khác ngắm theo kiểu như vậy.

Buổi tiệc đứng được tổ chức ở khách sạn lớn. Khi cô khoác tay Phan Anh vào đại sảnh, có thể cảm nhận thấy một vài ánh mắt ghen tị đang nhìn vào cô. Cô biết điều đó, bởi vì Phan Anh là một anh chàng có thể nói là mẫu người mơ ước của không ít cô gái. Phan Anh không có một cái đầu xuất chúng như An, nhưng bù lại, anh hát hay, chơi piano cừ phách, lại có một vẻ lãng tử, phóng đời. Ở đâu có Phan Anh, ở đấy có tiếng cười ấm áp. Thuở đi học, cứ mỗi lần đến ngày tình nhân, Phan Anh nhận được rất nhiều sô-cô-la trong hộp bàn. Nhưng anh chẳng chú ý đến ai, chỉ chạy đến bàn cô hỏi:

- Quả tớ đâu?

Và mặc cho cô cười trừ, bởi vì cô làm gì có thói quen mua quà vào ngày này, buổi chiều hôm ấy, anh nhất quyết kéo cô vào quán bánh kẹo, mua một bịch sô-cô-la rồi cả hai đứa cùng ăn.

Cũng có một lần bạn bè trong lớp đánh cược xem ai sẽ chiếm được trái tim Phan Anh. Và rồi giữa lúc cuộc đánh cược đang gay cấn, Phan Anh đột ngột đứng dậy trong sự ngỡ ngàng của bạn bè, và cả của Nhiên:

- Khỏi cần đánh cược. Tôi thích Nhiên.

Để mặc bạn bè vẫn đang sững sờ, Phan Anh bước nhanh ra khỏi lớp. Nhiên đã không biết rằng Phan Anh bước vội đi, không dám nhìn vào ánh mắt Nhiên bởi vì anh sợ Nhiên từ chối. Cô cũng đã không biết rằng anh đã thu lấy hết tất cả can đảm, mồ hôi túa ra như tắm, để rồi ngay khi bước ra khỏi ngưỡng cửa lớp, anh vẫn thấy trống ngực đập dồn dập, hồi hộp.

- Cậu uống gì để tớ lấy - Phan Anh lên tiếng.

- Cho tớ nước cam. Mà thôi, để tớ tự lấy cũng được.

- Cậu phải để tớ ga lăng với bạn gái hờ chứ, không người ta cười tớ bây giờ - Phan Anh nửa đùa, nửa thật nhìn cô cười.

Không kịp để cô từ chối, anh đi thật nhanh đến bàn thức ăn. Trong lúc chờ Phan Anh, cô nhìn quanh đại sảnh, để rồi ánh mắt của cô ngỡ ngàng giao nhau với một ánh mắt rất quen thuộc. Là An. Anh đến đây làm gì nhỉ? Đây là buổi tiệc dành cho những doanh nhân, còn anh là một bác sĩ cơ mà, Nhiên tự hỏi. Cô không chuẩn bị tinh thần cho cuộc gặp gỡ hôm nay, cũng như lần gặp ở quán cafe. An mỉm cười chào cô, buộc cô cũng phải gật đầu chào lại. Sao mà thản nhiên đến thế? Cứ như cô và An chưa từng có mối quan hệ sâu sắc, cứ như cô và An chỉ là những người mới gặp nhau, mới quen nhau. Cô thấy đau lòng quá.

- Nước của cậu đây. - Phan Anh mỉm cười nhìn cô, nhưng cô chẳng còn thấy ai nữa, chỉ còn nhìn thấy An. Cô hồ hững cầm ly nước từ tay Phan Anh.

- Lại là hần? Cậu vẫn chưa quên hần à? - Phan Anh đột nhiên gay gắt. - Nếu yêu cậu, hần đã giữ cậu lại rồi. Tại sao vậy Nhiên? - Giọng anh chùng xuống, đau khổ và cay đắng.

Nhiên không trả lời được. Cô cũng không hiểu tại sao cô cứ mãi đắm chìm với quá khứ như thế.

- Có quan trọng gì nữa đâu. An đã lấy vợ rồi mà. - Nhiên nghe giọng mình xót xa.

- Cậu nói ai cơ? An ư?

- Ừ.

Nhiên thấy đau khổ đến tận cùng khi tưởng tượng hình ảnh An hạnh phúc bên gia đình mới. Cô cũng chẳng buồn để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của Phan Anh. Nếu tinh ý, cô sẽ thấy ánh mắt của Phan Anh vừa đau khổ vừa dằn vặt lẫn hả hê. Đau khổ bởi vì Phan Anh biết mình chẳng bao giờ nắm lấy được trái tim Nhiên. Dằn vặt và hả hê bởi vì Phan Anh biết rõ An vẫn chưa kết hôn, và vẫn chờ đợi cô suốt sáu năm nay, nhưng trái tim anh bóp nghẹt, không cho anh nói ra sự thật với Nhiên. Đã có rất nhiều người con gái muốn bước vào cuộc đời An nhưng anh đều đẩy họ ra một cách tàn nhẫn thì làm sao anh có thể kết hôn được. Phan Anh mỉm cười chua xót. Bỗng nhiên anh sợ mất Nhiên như sáu năm về trước. Đó là khoảng thời gian thật sự khủng hoảng đối với anh, và anh đã mất một thời gian khá dài để tìm lại được cân bằng.

Không khí của buổi tối hôm nay thật cô đặc.

Ở phía bên kia của buổi tiệc, ngăn cách với chỗ Nhiên đứng bởi 2 chiếc bàn bài dọc lối đi là An. Anh đang nói chuyện với một vài người bạn, trong số đó chỉ có một người cô biết. Anh chàng râu quai nón là Hưng, một trong những học sinh xuất sắc của lớp toán ngày trước, luôn đứng ở vị trí xếp ngay sau An. Bên cạnh Hưng là một cô gái có đuôi mắt dài rất ấn tượng. Tiếp theo nữa là một anh chàng thấp béo, có đôi mắt xệch trông khá dữ tợn.

- An này, sao cậu không về phụ giúp công ty của bố cậu.- Hưng nhìn vào An.

- Ba tớ có một phụ tá đắc lực là cậu rồi còn gì.

- Nhưng dù sao, ba cậu cũng chỉ có mỗi cậu là con trai, cũng cần có người thừa kế. - Anh chàng thấp béo này giờ vẫn im lặng bỗng lên tiếng.

An trầm ngâm, rong ruổi lang thang với những ý nghĩ. Kể từ ngày mẹ anh mất vì ung thư, anh quyết tâm sẽ đi theo ngành Y để giành giật sự sống con người với những căn bệnh quái ác. An đấu tranh với bố anh, người luôn mong muốn đưa con trai độc nhất sẽ tiếp quản công ty, chỉ bởi vì anh muốn đi theo con đường mình đã chọn. Anh đến buổi tiệc ngày hôm nay chỉ là do bố anh ép buộc.

- Mà này, cậu cũng nên tìm cho mình một người phụ nữ đi. Giống tớ đây này. Cậu cũng lớn rồi còn gì.

Hưng vừa nói vừa ôm lấy Linh, cô gái có đuôi mắt dài, cũng chính là vợ anh.

- Thế mẫu người phụ nữ anh thích là gì? Ở đây có rất nhiều cô gái xinh đẹp cho anh lựa chọn đấy. Mà này giờ em cũng thấy không ít ánh mắt dành cho anh đâu. - Linh mỉm cười, phụ họa theo chồng.

An im lặng bởi vì anh không hề nghe thấy bất kì một âm thanh nào. Gặp Nhiên, anh lại cảm thấy đầu óc mình xáo trộn và trống rỗng. Tâm trí anh đang mãi bực bội khi thấy Phan Anh đứng bên cạnh Nhiên.

- Xin lỗi, tớ có việc phải đi một chút. - An đi nhanh về phía Nhiên, để lại ánh nhìn ngơ ngàng của mọi người.

- Cô gái đó là ai? - Linh nhướn mày hỏi.

- Anh nhận ra rồi. Nhiên đấy. Bạn gái cũ của An đấy. - Hưng đập đập đầu khi thấy khuôn mặt quen thuộc, và rồi bỗng nhiên nhớ ra. - Bên cạnh cô ta là Phan Anh, từng tuyên chiến một thời với An.

- Đó là bạn gái cũ của An ư? Không giống như em tưởng tượng. Em cứ nghĩ rằng bạn gái anh ấy phải là một người rất đẹp và dịu dàng kia. Trông cô gái đó không phải là mẫu phụ nữ truyền thống.

- Nếu có người duy nhất làm An mất bình tĩnh thì đó chỉ là có thể là Nhiên. An đã từng vui mình trong cơn say khi cô ta ra đi. - Hưng buột miệng. Anh vẫn còn nhớ ngày Nhiên ra đi, An chiuến choáng trong men rượu ở một quán bar. - Cuối cùng cô ấy cũng trở về. Người ta bảo những người yêu nhau sẽ về lại với nhau cũng không sai.

- Thế ư? Một người điềm tĩnh như An lại từng vui trong cơn say ư? - Linh lẩm bẩm. Cô gái đó, có gì đặc biệt? Cô gái đó, tại sao có thể chiến thắng những người đẹp vây quanh An?

Trong lúc mọi người vẫn đang bàn tán thì An đã đứng trước Nhiên và Phan Anh.

- Chào cậu - An lạnh lùng nhìn Phan Anh.

- Chào - Phan Anh đáp trả bằng một ánh mắt không mấy thân thiện. Và dường như biết mình sẽ là người thừa trong cuộc trò chuyện này, Phan Anh tự động rút lui mặc dù thật sự anh chỉ muốn đắm vào mặt kẻ đang đứng ở trước mặt mình mà không cần bất kì một lí do nào cả - Tớ để các cậu tự nhiên. - Phan Anh cảm thấy như mình là một kẻ hèn nhát, không thể chịu đựng nổi khi thấy Nhiên nhìn An bằng ánh mắt tràn ngập yêu thương.

Nhiên vẫn chưa hết ngơ ngàng. Cô không kịp nói lời nào thì Phan Anh đã biến mất. Cô thấy mình như đang trôi bồng bềnh ở một nơi xa nào đó. An bắt đầu câu chuyện bằng những xã giao thông thường. An đã thay đổi nhiều. Nếu trước đây anh ít cười, ít nói thì bây giờ gương mặt anh luôn rạng rỡ niềm vui. Có lẽ cô gái ấy đã làm thay đổi An, Nhiên nghĩ.

- Em và Phan Anh là ... - An ngập ngừng hỏi.

- Gì cơ ? - Đầu óc xáo trộn của cô phải mất đến mấy giây để hiểu ý nghĩa câu hỏi của An. Nhiên thông minh là thế, vậy mà không hiểu sao ở trước An cô thấy ý nghĩ của mình không mạch lạc được. - À, vâng, chúng em... chúng em đang yêu nhau. - Cô nghe như giọng nói của ai chứ không phải của mình. Tại sao cô lại nói như vậy? Cô sợ An biết được tình cảm của mình. Cô sợ chỉ có mình chơi với trong cảm xúc về ngày xưa. Lòng tự trọng của cô không cho phép cô bộc lộ ra.

Nhiên cố tìm một nét mặt đau khổ trên gương mặt An nhưng tuyệt nhiên không. An vẫn vậy, vẫn điềm tĩnh như mặt nước hồ thu. Ngày xưa cô yêu anh một phần ở tính cách này, vậy mà không hiểu sao bây giờ cô ghét đến vậy. Cô luôn cảm thấy sợ hãi không nắm bắt được ý nghĩ của anh.

- Vợ anh đâu rồi? - Nhiên nhìn quanh tìm cô gái chủ quán mà cô đã từng gặp.

- À, cô ấy hôm nay có việc bận. - An bối rối.

Cô không để ý lắm đến thái độ của An, bởi cô hỏi chỉ cho có chuyện. Cô đâu quan tâm gì đến vợ anh. Khi nhắc đến cô gái ấy, Nhiên cảm giác có một điều gì đó rất khó chịu mà người đời đặt tên nó là ghen.

Một khoảng im lặng bao trùm lấy khoảng trống giữa hai người, một khoảng trống bắt nguồn từ quá khứ kéo dài mãi đến hiện tại.

- Trông em gầy hơn ngày xưa. - An lên tiếng, đôi mắt anh nhìn cô có chút gì đó xót xa.

- Vâng, em gầy đi. Làm việc nhiều quá mà. - Nhiên cố gắng tỏ ra bình thản, mặc dù nhìn vào ánh mắt anh, cô chỉ muốn bật khóc và hét lên “Vâng, em gầy đi chỉ bởi vì những ngày nhớ anh đã làm em cạn kiệt sức sống.” Cuộc đời thật khéo sắp xếp. Sao cứ bắt cô phải gặp anh trên những chặng đường thương nhớ.

- Khi nào em và Phan Anh cưới, sẽ mời anh nhé. - Cô cũng không hiểu tại sao mình lại nói như thế. Tự nhiên cô muốn cay nghiệt với An một cách vô lí. Tại sao cô lại phải đau khổ trong khi An đang hạnh phúc.

- Uh. Anh sẽ đến. - Giọng An vẫn trầm ấm mà sao lại đáng ghét như thế.

An im lặng. Nhiên im lặng. Khoảng cách sao mà xa vời vợi. Cô ước gì được như ngày xưa, khi mà anh vẫn luôn ở gần tay với của cô.

- An, anh ở đây làm em tìm mãi - Một giọng nói trong trẻo, mong manh cắt đứt dòng suy nghĩ của cô, và có lẽ cả của An. Trước mặt cô là một cô gái trẻ hai tư tuổi, đẹp hiện đại và gợi cảm với chiếc váy đỏ sang trọng.

- Đây là Hân, thư kí của ba anh. Em còn nhớ ba anh chứ. Công ty ba anh là đối tác làm ăn của công ty này.- An quay sang Nhiên. - Còn đây là Nhiên, bạn tôi.

- Chào chị.

Nhiên lịch sự mỉm cười chào cô gái. Đáp lại cô là một nụ cười đẹp, nhưng ánh mắt có phần soi mói. Tự nhiên cô thấy không thích cô gái này, chẳng hiểu tại sao, có lẽ bởi vì cô gái ấy có một đôi mắt đa tình lúng liếng như Thị Mầu trong vở Quan âm Thị Kính.

- Bác đang kiếm anh đấy. Bác bảo em tìm anh.

Cô gái cố tình kéo anh rời xa khỏi Nhiên. An miễn cưỡng chào cô rồi đi theo cô gái ấy. Cô gái đó tên gì nhỉ? À, Hân. Là một người phụ nữ ghê gớm đấy, Nhiên thở dài. Nhiên chợt nhớ đến ba An. Cô nhớ ngày tốt nghiệp, An chở cô trên đường về thì một chiếc xe màu đen bóng loáng chạy chậm song song. Trên xe có một người đàn ông trẻ ngũ tuần trong bộ veston sang trọng. Cô thấy An phớt lờ người đàn ông đó và chỉ chào chú tài xế. Ông nhìn cô một lúc bằng ánh mắt rất kì lạ rồi cho xe chạy đi. Sau này, An thừa nhận với cô rằng đó là bố anh.

Tự nhiên cô không muốn ở lại buổi tiệc thêm một giây phút nào nữa. Cô đi tìm Phan Anh lúc này vẫn đang đứng ở quầy rượu. Trước khi ra về, Nhiên cố tìm hình bóng An một lần nữa nhưng không thấy. Biết đâu đây là lần gặp cuối cùng của cô và An. Những đoạn đường sắp tới của cô sẽ chẳng bao giờ có An đi chung. Tự nhiên cô thấy buồn đến nao lòng.

Phan Anh chở cô về trên đoạn đường đầy kỉ niệm của cô và An. Phan Anh im lặng tôn trọng những suy nghĩ mông lung của cô. Tự nhiên cô ước gì người ngồi trước cô là An, để rồi thấy mình có lỗi với Phan Anh nhiều quá. Quá khứ chẳng thể quay trở về hiện tại.

- Nhiên này. - Phan Anh ngập ngừng.

- Gì thế?

- Cậu có định quay về lại Mỹ không?

- Tôi chưa biết.

Nhiên chưa biết thật, bởi lẽ với cô, dường như bây giờ chẳng có nơi nào là đích đến. Cô xót xa nhận ra chốn bình yên của cô chính là nơi có An. Vậy mà sao ngày xưa cô không nhận ra được điều đó. Ngày xưa cô đã rời bỏ An để rẽ ngang một con đường gấp ghềnh mà cứ ngỡ là thiên đường.

Giá mà cô có thể quay trở lại được quá khứ. Giá mà An níu kéo cô ngày ấy...

* * *

4. Chương 4: Người Có Duyên Sẽ Gặp Lại Nhau

- Cậu ở Việt Nam đã hai tuần rồi ấy nhỉ? - Phan Anh nói trong lúc vẫn dán mắt vào tờ báo thể thao hằng ngày.

Nhiên im lặng nhấm nháp. Đã hai tuần rồi sao? Ngày nghỉ phép của cô cũng đã gần hết. Mỗi ngày của cô bắt đầu với việc chạy bộ cùng Phan Anh, rồi kết thúc ở một quán cafe nào đó cũng cùng với Phan Anh. Cứ như thế hai người là một cặp tình nhân không thể rời nhau.

Không nghe tiếng Nhiên trả lời, Phan Anh đặt tờ báo xuống, ngược nhìn cô vẫn đang chăm chú với cây cọ vẽ. Mái tóc rối rũ xuống bờ vai che gần hết khuôn mặt nghiêng. Với anh, lúc nào Nhiên cũng vừa xa xăm vừa gần gũi, nhưng mãi mãi anh không thể nào với tới được trái tim cô. Mỗi quan hệ giữa anh và cô luôn thiếu đi một thứ gia vị cần thiết để tiến tới tình yêu.

- Hai đứa vào ăn cơm nào - Tiếng mẹ Nhiên cắt đứt sự im lặng vốn dĩ thường tồn tại giữa hai người.

- Vâng.

Nhiên uể oải vươn vai, chưa kịp đặt cây cọ xuống thì Phan Anh đã cầm lấy, bỏ lên hộp màu, rồi đẩy nhẹ vai Nhiên đi xuống phòng ăn.

Đã lâu rồi Nhiên không có một bữa cơm gia đình vui vẻ như vậy. Những ngày ở Mỹ, cô chỉ thường ăn qua loa cho xong ngày. Bữa tối tràn đầy sự ấm áp của không khí gia đình với những tiếng cười giòn tan bởi sự pha trò của Phan Anh. Ánh đèn vàng ấm cúng và mênh mang hắt xuống bàn ăn, mờ mờ ảo ảo phảng phất trên gương mặt mỗi người.

- Nhiên này, con định khi nào sang Mỹ lại? - Câu hỏi của mẹ bỗng làm không khí chùng xuống.

- Có lẽ cuối tuần này mẹ ạ. - Nhiên vẫn cầm cúi ăn, không ngược mắt lên bởi vì cô sợ nhìn thấy sự thất vọng trong ánh mắt mẹ, và cả của Phan Anh.

- Uh. - Cô nghe thấy tiếng mẹ thở dài. Tự nhiên cô mong kết thúc bữa ăn trôi qua thật nhanh để về phòng.

Một khoảng im lặng trôi qua, dường như có thể nghe thấy được tiếng tíc tắc của chiếc đồng hồ treo tường.

- Cô ơi, lần sau cô dạy cháu nấu món này nhé. Ngon quá. - Phan Anh phá tan bầu không khí nặng nề. - Cháu học để sau này nấu cho vợ cháu ăn. Hi hi.

- Uh được rồi, mai tới đây cô dạy cháu nấu. Ai mà lấy cháu là có phúc lắm đấy. - Mẹ cười nhìn Nhiên như có ý.

Nhiên biết chứ, cô biết mẹ rất yêu quý Phan Anh. Mẹ cũng muốn cô trở về đây, sống một cuộc sống đầm ấm và có một gia đình hạnh phúc. Nhiều lúc cô đã nghĩ đến điều đó, nhưng nghĩ đến việc tình cờ gặp An trên đường với một người phụ nữ anh gọi là vợ thì cô chỉ muốn ra đi, trốn chạy kí ức. Nhìn mẹ cô độc trong căn nhà vốn nhiều kỉ niệm, cô không nỡ rời xa mẹ. Cô muốn đón mẹ sang Mỹ nhưng mẹ nhất định không chịu rời đi.

Thôi, ngày mai, ngày mai, mình sẽ nghĩ đến một giải pháp nào đó - cô tự nhủ. Tính cô bao giờ cũng vậy. Những lúc đứng giữa những sự lựa chọn nào đó, cô sẽ khất lại từ ngày này qua ngày khác, cho đến khi nào không thể nào lần nữa.

Nắng chiều hiu hắt trên những mái ngói đỏ cũ kĩ của phố cổ. Hoàng hôn buồn đến nao lòng giữa phố vắng người. Xa xa một vài chiếc xe ba gác chở trái cây đứng trên hè phố.

Nhiên tra chìa khóa vào cánh cửa gỗ chạm trổ những hình rồng phượng. Cô đẩy nhẹ cửa bước vào căn nhà chưa lên đèn, chỉ có một chút ánh nắng cuối ngày hiu hắt vào ô cửa. Mẹ cô đang ngồi cô đọc trên chiếc ghế gỗ, bất động và im lặng. Có một cảm giác bất an chạy dọc sống lưng cô.

- Mẹ, mẹ bị làm sao thế? - Cô hốt hoảng chạy lại

- Mẹ bị khó thở. Cũng không hiểu tại sao nữa.

- Con chở mẹ đi bệnh viện. - Cô dìu mẹ dậy, mặc cho mẹ bảo rằng mẹ chỉ bị cảm thôi, đi bệnh viện để làm gì. Trong lúc chờ mẹ vào phòng khám, cô rối trí đi tới đi lui. Nếu mẹ có chuyện gì, có lẽ cô sẽ ân hận đến chết mất. Mẹ là người thân duy nhất còn lại trên đời của cô. Lẽ ra cô nên dành thời gian với mẹ nhiều hơn. Lẽ ra, lẽ ra... có hàng trăm cái lẽ ra diễn ra trong đầu cô.

- Em đang làm gì ở đây vậy? - Giọng nói quen thuộc, không lẫn vào đâu hết vang lên, làm tê liệt các dây thần kinh của cô. Cô thấy mình chờ người đi.

Là An.

Là anh ấy.

- Em ... Em dẫn mẹ đi khám bệnh. Anh làm gì ở đây? - Nói xong, cô bỗng tự thấy mình ngu ngốc. An là bác sĩ cơ mà.

- Anh làm ở khoa này. Bác bị sao thế? - Anh hỏi, nhìn sâu vào mắt cô làm cô thấy bối rối.

- Em không biết nữa. Mẹ em bị khó thở. Em không biết mẹ có bị gì không nữa. - Nghĩ đến mẹ có thể mắc một bệnh gì đó trầm trọng, tự nhiên nước mắt cô trào ra. Cô cố gạt những giọt nước mắt yếu đuối không theo sự mách bảo của lí trí. Cô ghét thể hiện sự yếu đuối trước mắt người khác, đặc biệt người đó là An.

Cô thấy An ôm cô qua làn nước mắt nhạt nhòa, xoa xoa đầu cô:

- Không sao đâu Nhiên. Không sao cả đâu.

Hơi ấm của anh lan tỏa khắp không khí đến nghẹt thở. Cô nhớ hơi ấm này, làm cô cảm thấy vững tin và bình tâm hơn. Chẳng như thấy cô đã bình tĩnh lại, anh dìu cô ngồi xuống ghế chờ.

- Em ở đây nhé, anh sẽ đi thăm bệnh của bác xem thế nào.

Nói rồi, anh sải bước đi về phía phòng bác sĩ, để cô ngồi lại với những chuyển choáng, những lo lắng, sợ hãi. Mỗi giây phút trôi qua đối với cô như hàng giờ dài đằng đẵng. Cô mơ hồ đến mức không biết An đã đến bên cô từ lúc nào.

- Nhiên, mẹ em cần nhập viện. Bác có khả năng bị viêm phổi.

- Vậy có chữa được không anh? - Cô vô thức bám lấy tay anh.

An nhìn bàn tay nhỏ nhắn bám lấy cánh tay mình, tự nhiên muốn được ôm Nhiên vào lòng như ngày xưa.

- Được em à.

Nhiên thở phào nhẹ nhõm. Đến giờ cô mới nhận ra bàn tay mình đang để ở đâu, vội rút tay lại, gương mặt đỏ bừng lên. Cô vội quay người lại:

- Em đi làm thủ tục nhập viện cho mẹ. Cảm ơn anh.

Rồi không chờ An trả lời, cô cuống quýt rời đi mà không biết rằng có một người thở dài, thần thờ nhìn dáng cô ngày càng khuất sau hành lang.

Nhiên với tay bật công tắc đèn. Căn nhà thiếu bóng dáng mẹ bỗng trở nên cô độc và tối tăm. Phan Anh đến bệnh viện chăm sóc mẹ cô trong lúc cô về nhà lấy một ít đồ dùng cá nhân. Nhiên tự hỏi không hiểu

mấy năm qua, mẹ đã rơi biết bao nhiêu nước mắt khi ở trong căn nhà cô độc này. Có lẽ đã đến lúc cô nên trở về bên cạnh mẹ.

Nhiên gửi vội một bức thư cho sếp, kể rõ tình hình của mẹ, kèm theo một lá đơn xin nghỉ việc. Cô sẽ cố gắng quay về lại Mỹ trong thời gian sớm nhất để hoàn thành nốt công việc và chuyển giao cho người kế nhiệm.

Khi Nhiên quay lại bệnh viện thì mẹ đã ngủ rồi. Phan Anh đang nằm gục đầu bên giường bệnh. Cô tự hỏi không biết anh đã ăn gì chưa. Đôi lúc cô cảm thấy như mình đang lợi dụng tình cảm của anh, nhưng ngoài anh ra, cô chẳng còn biết ai ở đây. Thời gian cô rời Việt Nam đã làm những mối quan hệ bạn bè ngày xưa trở nên nhàn nhạt. Người xưa bảo rằng xa mặt cách lòng cũng chẳng sai.

Nhiên lấy cái chăn mỏng quàng nhẹ lên người Phan Anh, rồi đi ra ngoài hành lang hóng gió. Nhưng cơn gió mát làm xoa dịu những trăn trở, băng quơ trong lòng cô. Ánh sáng của ngọn đèn đường hắt xuống mặt đường, mờ ảo những con người đang đi dạo dọc hai lối đi trong khuôn viên bệnh viện.

Một chiếc áo được khoác nhẹ qua vai cô, thoang thoảng mùi hương quen thuộc.

- Trời lạnh đấy. Em mặc vào đi.

- Em không lạnh đâu. - Cô mỉm cười nhìn An, tần ngần một chút rồi khoác vội chiếc áo vào. Dù sao thì cô cũng rất nhớ hơi ấm của anh, chỉ bằng ăn mày một chút hơi ấm từ áo khoác cũng tốt.

Cả cô và anh cứ đứng thế một lúc lâu. Đường như im lặng tận hưởng cảm giác bên nhau cũng là một điều hạnh phúc. Mà có lẽ cảm giác ấy chỉ tồn tại trong cô thôi, còn An, anh đã có một gia đình mới rồi kia mà.

Cảm giác ở bên anh thật tuyệt. Nhiên ước gì thời gian ngừng trôi, để cô có thể đứng bên cạnh anh mãi mãi.

- Bác sĩ An, anh ở đây à?

Một giọng nói trong veo vang lên, làm Nhiên ngoái đầu nhìn lại. Cô y tá trông vẫn còn rất trẻ, gương mặt trông thơ ngây, đáng người thanh thoát.

- Có ca bệnh mới vào cần bác sĩ khám. Em cho bệnh nhân nằm ở phòng số 5. - Cô gái nở nụ cười tươi như hoa sớm mai. Ở bên cạnh một cô gái như vậy, có lẽ sẽ luôn cảm thấy cuộc đời tươi đẹp.

- Được rồi. Tôi tới ngay đây.

An quay sang Nhiên, mắt nhìn sâu vào mắt cô " Anh đi đây. Gặp em sau". Ánh mắt ấy thật nồng ấm, làm cô như ngộp thở trong ánh mắt anh.

- Chị là bạn bác sĩ à? - Cô gái mở đôi mắt to tròn nhìn cô.

- Uh, bạn cấp ba.

Thì đúng là bạn cấp ba thật mà, Nhiên tự nhủ rằng mình không hề nói dối.

- Thế à? Vậy chắc chị biết bạn gái của bác sĩ An. Em nghe mọi người đồn là chị ấy rời bỏ bác sĩ. Chị ấy chắc đẹp lắm chị nhỉ. Một người hoàn hảo như bác sĩ chắc chắn cũng sẽ yêu một người hoàn hảo. - Cô gái cứ huyên thuyên suốt buổi.

Nhiên không biết phải trả lời thế nào. Chẳng lẽ cô bảo rằng người ấy chính là mình, không đẹp, cũng không thực sự xuất sắc tài giỏi. Tình yêu không cần những lí do, bởi vì lí do nào đi nữa thì cũng thật là nông cạn. Yêu là một thứ thuộc về cảm xúc, mà cảm xúc thì không thể bị điều khiển bằng lí trí, cũng như không có thước đo nào để đo tình yêu. Trong lúc cô đang bối rối vì không biết trả lời thế nào thì Phan Anh xuất hiện. Ánh mắt anh quét từ cô sang cô y tá bên cạnh, bỗng nhiên dừng lại:

- Tương Cầm, sao em...? Phan Anh chợt nhận ra cô ấy là y tá, mà y tá thì ở bệnh viện đúng rồi.

- Chào anh, anh khóa trên. - Tương Cầm, cô y tá, bỗng trở nên lúng túng.

- Em làm ở khoa này à? - Phan Anh nhìn vào gương mặt đang nóng bừng của Tương Cầm. Cô gật gật đầu trong vô thức. Rồi anh quay sang Nhiên giới thiệu - Nhiên, đây là Tương Cầm, từng là sinh viên khóa dưới của anh nhưng sau đấy đã chuyển nghề. Còn đây là ...

- Em biết chị ấy. Chị là người quen của bác sĩ An. - Tương Cầm đột ngột ngắt lời. Khi nhắc đến tên bác sĩ An, cô bỗng thấy ánh nhìn hằn học của Phan Anh. Bất giác cô cảm thấy cô gái bên cạnh, cô gái tên Nhiên này, có lẽ có một mối quan hệ nào đấy với cả hai người này. - Em... em phải đi đây. Gặp lại anh chị sau nhé.

- Cô cuống quýt rời đi. Năm năm rồi, vậy mà tại sao gặp lại Phan Anh, cô vẫn thấy mình như ngày nào, vẫn sẵn sàng chạy theo anh chỉ cần anh cần cô. Cảm giác đối với Phan Anh, những tưởng đã nhạt rồi, tại sao vẫn chưa quên được?

Nhìn bóng Tương Cầm khuất sau hành lang, Nhiên quay mặt về phía khuôn viên bệnh viện, hỏi nhỏ:

- Sao cậu không kể cho tớ nghe về cô ấy? À không, sáu năm qua cậu đã sống thế nào?

Nhiên bỗng thấy mình thật ích kỉ. Sáu năm qua, cô chưa hề một lời hỏi thăm về cuộc sống của Phan Anh, cũng chẳng biết một chút gì về anh, vậy mà khi cô cần, anh luôn ở bên cạnh cô. Mọi lúc, mọi nơi.

Phan Anh im lặng tựa vào lan can đứng cạnh cô một lúc, rút điều thuốc từ trong túi ra, phả một làn khói mỏng vào không khí, rồi chậm rãi kể:

- Cô ấy từng là bạn gái của tớ. Là bạn gái duy nhất kể từ lúc cậu đi. Nhưng tớ cảm thấy không thể lừa dối cô ấy mãi được bởi vì tớ vẫn chưa bao giờ quên cậu. Thật kì lạ, đúng không? Dù cậu thờ ơ, lạnh nhạt với tớ đi nữa, tớ vẫn cam tâm tình nguyện yêu cậu. Cho nên tớ để cô ấy rời xa mình.

Có một thứ cảm giác như là hối lỗi, như là day dứt trong lòng Nhiên. Để một người chờ đợi mình mà không thể nào đáp lại, cảm giác ấy thực sự rất khó chịu.

Nhiên đưa tay vuốt lại tóc rối bởi vì gió, im lặng ngắm nhìn dòng người qua lại. Trên đời có sinh ắt có lão, có lão ắt có bệnh, có bệnh ắt có tử. Đời người rốt cuộc cũng chỉ là sinh ra và trở về với cát bụi. Con người không thể nào thắng được vòng tuần hoàn của số mệnh. Vậy mà tình yêu lại là một thứ vượt qua được cả không gian và thời gian. Cô yêu An, đến giờ vẫn thế, mặc cho anh đã có gia đình. Phan Anh yêu cô, mặc dù anh biết rõ cô vẫn chỉ một lòng hướng về An. Còn Tương Cầm, cô gái kia, chắc hẳn đã rất đau khổ khi không nắm giữ được trái tim Phan Anh.

Nếu biết yêu là đau khổ, tại sao lại không từ bỏ?

Tại sao lại không từ bỏ?

* * *

5. Chương 5: Tình Cờ Anh Đến

Đã ba ngày Nhiên không gặp An. Cô tự nhủ có lẽ anh ấy quá bận rộn với cuộc sống gia đình. Mà cô có tư cách gì để gặp anh ấy chứ. Cô chẳng phải là vợ, cũng chẳng phải là tình nhân. Thỉnh thoảng, Nhiên nghĩ nếu như giả sử An muốn cô làm tình nhân của anh thì cô sẽ phản ứng thế nào?

Nhiên cố xua đi cái ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu. Ít nhất, cô không có quyền cướp đi hạnh phúc của người phụ nữ khác. Hơn nữa, chắc gì anh ấy đã còn yêu cô. Có chăng chỉ là một chút vương vấn của quá khứ quện vào hiện tại.

Những ngày ở bệnh viện chăm sóc mẹ, Nhiên thường gặp Tương Cầm. Cô gái ấy, lúc thì chạy sang hỏi thăm bệnh tình mẹ cô, lúc thì chạy đến thay băng cá nhân, thậm chí cũng tạt qua ngay cả khi không có việc gì để làm. Ánh mắt Tương Cầm lúc nào cũng kín đáo xung quanh như tìm kiếm ai. Chỉ nhìn thôi, Nhiên cũng biết rằng cô gái này rất mong được gặp Phan Anh, mặc dù mỗi lần anh đến thì Tương Cầm lại lúng túng chạy đi thật nhanh.

Cũng như mọi khi, hôm nay, Tương Cầm lại nhiệt tình chạy sang hỏi Nhiên có cần gì không. Nhiên đang thay áo cho mẹ, không ngẩng mặt lên, nhẹ nhàng nói:

- Không. Chị có thể tự làm được. - Rồi chợt thấy Tương Cầm vẫn đang tần ngần đứng ở đó, cô thầm nghĩ chắc cô gái này có chuyện gì muốn hỏi mình. Cô nhìn Tương Cầm, mỉm cười - Ngồi ở trong phòng ngọt ngào quá. Em có muốn đi dạo một chút với chị không?

Chỉ chờ như vậy, Tương Cầm gật gật đầu như một đứa trẻ sắp được dẫn đi chơi. Cô nhanh tay kéo Nhiên ra khỏi phòng bệnh, khép cửa nhẹ nhàng rồi đi xuống quán nước cạnh bệnh viện sau khi đã dặn dò cấp dưới chăm sóc cho mẹ Nhiên. Quán khá yên tĩnh bởi lớp kính cách âm khá tốt với âm thanh đường phố. Tương Cầm gọi một ly sinh tố bơ cho mình và một ly nước cam cho Nhiên. Cô có rất nhiều điều muốn hỏi Nhiên, nhưng bỗng dưng không biết bắt đầu từ đâu. Cô loay hoay, cố tìm cách để mở đầu câu chuyện. Nhận thấy ánh mắt đầy tò mò của Tương Cầm, Nhiên bất giác bật cười:

- Em có nhiều chuyện muốn hỏi chị phải không?

Gương mặt Tương Cầm thoáng chốc đỏ lên rồi ngay lập tức cô trở lại vẻ lú lo hàng ngày:

- Chị có phải mới từ Mỹ về không?

- Đúng vậy.

- Vậy là đúng rồi. - Tương Cầm lẩm bẩm. Cô bỗng không biết nói gì tiếp theo. Điều cô cần đã được xác minh, thế mà không hiểu sao cô cảm thấy thất vọng ghê gớm. Dù gì đi nữa, từ trong thâm tâm, cô vẫn muốn có một cơ hội ở bên cạnh Phan Anh, nhưng chị ấy, người Phan Anh yêu nhất, đã trở về mất rồi. Phan Anh mãi mãi chẳng thuộc về cô. Bất giác nghĩ đến điều đó, cô thấy nao lòng, buồn đến tận cùng. Nỗi buồn này không hiểu tại sao lại khó chịu đến vậy.

- Nếu em muốn hỏi rằng chị và Phan Anh có đến với nhau không thì chắc chắn là không.

Nhiên thẳng thắn đối diện với ánh mắt ngạc nhiên của Tương Cầm. Tương Cầm là một người tốt, rất phù hợp với Phan Anh. Nếu đã không thể đem lại hạnh phúc cho Phan Anh, thì bằng cô hãy giúp cô gái này. Người ngoài cuộc thường nhìn sáng suốt hơn người trong cuộc. Không phải là Phan Anh không có tình cảm với Tương Cầm, điều đó cô cũng chỉ vừa được biết sau những lần chạm trán tình cờ giữa hai người ấy, chỉ là hình ảnh của Nhiên trong anh quá lớn, khiến cho Phan Anh cố tình không chấp nhận một người khác.

Tương Cầm nhìn cô, nghĩ ngợi một hồi lâu, dăm chiêu khuấy khuấy ly sinh tố, rồi ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt cô:

- Có lẽ em hơi tò mò nhưng mà ... Bác sĩ An là bạn trai cũ của chị đúng không? Em không biết có nên nói ra không, nhưng mà nhiều lần, khi em đến phòng chị thường bắt gặp anh ấy đứng ngoài cửa nhìn vào. Anh ấy thấy em, liền bỏ đi. Nhưng ánh mắt anh ấy nhìn chị rất kì lạ, vừa trêu mến vừa đau khổ. - Có so vai - Em cũng không thể diễn tả được.

Tiết lộ của Tương Cầm làm dấy lên trong lòng Nhiên một cảm xúc kì lạ. Lẽ nào anh ấy vẫn còn yêu cô? Không thể nào. Anh ấy đã có gia đình rồi. Cô lắc lắc đầu, xua đi cái ý nghĩ ở trong đầu.

Nhiên không gật đầu cũng chẳng thừa nhận mối quan hệ giữa cô và An, nhưng người ngoài vốn dĩ rất tinh ý.

- Nhiên này, người em yêu nhất là Phan Anh thì anh ấy lại quá yêu chị. Người em thích là bác sĩ An, anh ấy cũng lại cũng chỉ một lòng hướng về chị. Không hiểu tại sao em có duyên với chị vậy nhỉ? - Tương Cầm nhìn cô cười. - Thế mà gặp chị, em lại không hề ghét chị tí nào. Ngày xưa, em thật sự ghen tị với chị đấy, rất rất nhiều, bởi vì chị là người đến trước em.

Nhiên im lặng nhìn cô gái trước mặt. Đôi mắt sáng mở to đầy vẻ lú lỉnh, cánh mũi thon gọn và bờ môi hình trái tim đỏ mọng. Cô gái này, không son phấn gì, vậy mà vẫn xinh đẹp lạ thường.

- Em và Phan Anh quen nhau thế nào? - Nhiên lái câu chuyện sang một hướng khác.

Ánh mắt Tương Cầm nhìn xa xăm, hồi tưởng về một quá khứ hạnh phúc có, mà đau khổ cũng nhiều...

Mùa hè năm 2006

Tương Cầm bước vào năm đầu tiên của khoa kiến trúc trường đại học X dưới sự ép buộc của bố, tổng giám đốc của Lâm Hoa, một công ty kiến trúc nổi tiếng trong nước. Khoa kiến trúc vốn dĩ chỉ giành cho những anh chàng tuấn tú, lãng tử với mái tóc dài ngang vai buộc đuôi ngựa, bỗng nhiên lại xuất hiện một cô gái xinh đẹp, đáng người thanh thoát, vì thế Tương Cầm trở thành đối tượng săn đuổi của mọi chàng trai trong

khóa. Tương Cầm vốn dĩ không hề có một tí đam mê nào về ngành học, cho nên cô thường xuyên trốn học ra quán café cạnh trường. Quán này bình thường rất đông khách, chỉ vắng vào những giờ sinh viên đi học.

Hôm nay, cũng như mọi khi, cô lại trốn tiết học ra quán. Cô thích ngồi một mình đọc sách, ngẫm nghĩ về cuộc đời. Kể cũng lạ, một cô gái sôi nổi như cô thực ra lại sống nội tâm. Nhưng khi cô bước vào quán, có một người đã giành mất chỗ ngồi quen thuộc của cô. Tương Cầm hậm hực kiếm một chỗ ngồi cũng gần cửa sổ, nằm phía trong góc quán. Ngồi ở vị trí này, cô có thể quan sát được toàn quán, chỉ có điều, cô không thể nhìn ra được đường phố ngoài kia. Quán vắng, chỉ có hai người lặng lẽ cô độc ở hai góc quán. Nhìn kĩ thì anh chàng này có vẻ rất quen. Hình như cô đã gặp ở đâu đó rồi. Tương Cầm đập đập đầu, cố nhớ.

À, nhớ rồi.

Anh chàng này tên Phan Anh, là người đã đánh piano và hát bài “Cry on my shoulder” trong hội diễn ngày thành lập trường. Phan Anh đã làm cho nữ sinh viên trong lớp cô suốt ngày mơ tưởng, chẳng trách cô trông anh ta rất quen.

Anh ta ngồi một lúc thì có một cô gái xinh đẹp bước vào. Cô gái này, Tương Cầm nhận ra ngay. Cô ta chính là Vân Nhiệm, một trong ba đóa hoa của khoa kinh tế, cũng nổi tiếng kiêu kì nhất trường. Mặc kệ, cô nhủ thầm, đừng chú ý đến người ta nữa. Cô lôi cuốn sách đồ họa ra đọc đọc nhưng không thấu hiểu mấy. Chán nản, tai cô bắt đầu hoạt động, nghe ngóng, nhìn sang bàn Phan Anh. Cô thấy anh ta nói điều gì đó, rồi Vân Nhiệm ôm mặt khóc, bỏ chạy ra khỏi quán. Chà, thật thú vị, Tương Cầm nghĩ. Sau này, khi đã là bạn gái, cô hỏi anh hôm đấy anh nói gì. Anh chỉ cười, bảo rằng cô ấy trao nhầm quà cho anh.

-Vô lí. Nếu cô ấy trao nhầm quà, tại sao lại khóc rồi bỏ chạy như thế?

-Điều này ... - Phan Anh lúng túng – Là vì anh bảo rằng lá thư anh đưa cho cô ấy, thật ra không phải của anh, mà là của bạn anh.

-Tại sao thư của bạn anh mà anh lại là người trao? Bạn anh không có chân để tới, không có tay để trao à?

-Sao em biết tài vậy? Bạn anh bị tai nạn, phải nằm bó bột trong bệnh viện nên không đến được.

Tương Cầm tạm tin vào lời giải thích của anh, mặc dù cảm thấy có điều gì đó rất vô lí. Nhưng đó là chuyện của sau này. Sau khi Vân Nhiệm đi rồi, Tương Cầm len lén nhìn sang, thấy Phan Anh vẫn đang ngồi trầm ngâm một mình. Người này sao có đôi mắt buồn đến vậy. Ánh mắt ấy cứ lơ đãng nhìn về một nơi nào đó rất xa xăm. Vặt nặng của sớm mai đọng lên trên vai người ấy, tạo nên một bức tranh hoàn mĩ. Tương Cầm hý hoáy lôi chiếc máy ảnh ra, chụp khoảnh khắc của một ngày nắng.

Mấy ngày sau, khi đem bức ảnh dự cuộc thi nhiếp ảnh trẻ, cô đặt tên bức ảnh ấy là “Cô đơn ngàn năm đợi em”. Chỉ là một ý nghĩ thoáng qua trong đầu, vậy mà cuối cùng hóa ra anh ấy đúng là “cô đơn ngàn năm đợi em”. Bức ảnh đấy cuối cùng lại đoạt giải nhất, và cô cũng kiếm được một khoản tiền kha khá. Tuy gia đình cô giàu có, cô cũng không cần tiền mấy, nhưng tự mình kiếm tiền cũng là một hạnh phúc nhỏ bé. Nghĩ đến khoản tiền này, cô cảm thấy mình cũng nên chia cho anh chàng kia một nửa. Dù gì cũng là cô chụp lên anh ta. Nhưng mà anh ta cũng khá nổi tiếng trong trường, có khi nào anh ta nghĩ là mình tiếp cận anh ta không? Nghĩ lui nghĩ tới, cảm thấy lương tâm sẽ cắn rứt nếu không được sự đồng ý của chủ nhân mà đã đem ảnh đi dự thi, cô ra tiệm phóng to bức ảnh.

Sau đó, cô nhiều lần ra quán chờ anh ta, nhưng anh tuyệt nhiên không hề xuất hiện. Cứ như là anh ta đã biến mất trong không khí. Cô tìm hiểu một vài người thì biết rằng anh ta học ở dãy lầu 2 của tòa nhà B. Cô quyết định đứng chờ trước cửa phòng học của anh. Điều này làm những người đi ngang khá ngạc nhiên. Tương Cầm, mĩ nhân của khoa kiến trúc tại sao lại đứng trước cửa lớp kiến trúc năm hai. Chẳng lẽ lại đang đợi một anh chàng nào đấy? Tương Cầm biết nhiều người đang nhìn mình, nhưng không sao cả, cô nghĩ mình chẳng làm chuyện gì khuất tất để phải xấu hổ. Cô bình thần ôm bức tranh đã được bọc kín, vịn vào mấy ngón tay giết thời gian.

Phan Anh lúc ấy vẫn không biết rằng mình sắp trở thành một nhân vật được chú ý. Khi anh bước ra khỏi lớp, đột nhiên có một giọng nữ vang lên đằng sau:

-Này anh, tôi đang đợi anh đấy.

Phan Anh nhìn lại, thấy một cô gái khá xinh đẹp đang ngẩng đôi mắt to tròn nhìn mình, giọng nói có phần kiêu kì. Anh nhìn qua bên trái, lại nhìn qua bên phải cũng không thấy ai, ánh mắt cô gái lại nhìn thẳng vào mình, đành buột miệng hỏi:

-Cô đang nói chuyện với tôi à?

Giọng anh thật trầm ấm, Tương Cầm thầm nghĩ. Cô cố nở một nụ cười đẹp nhất, nhìn thẳng vào mắt anh.

-Không sai người.

Một vài ánh mắt soi mói, nhìn chằm chằm vào hai con người đẹp đẽ kia, cũng có phần thích thú với câu chuyện đang xảy ra.

-Cô tìm tôi có chuyện gì? – Phan Anh giương mắt nhìn cô, gãi gãi đầu đầy thắc mắc. Cứ mỗi lần lúng túng, anh lại gãi gãi đầu trông rất đáng yêu.

-Cái này ... cái này tôi tặng anh nè. Nhưng anh đừng hiểu nhầm nhé. Tôi tình cờ gặp anh trong một quán café rồi chụp được khoảnh khắc này. Tôi... tôi đem bức ảnh đi dự thi và đoạt giải nhất. Tôi nghĩ tôi cũng nên chia cho anh một nửa tiền thưởng, nhưng mà lại thấy rất kì kì, cho nên tôi quyết định phóng to bức ảnh để tặng anh.

Tương Cầm nói một hồi, phân bua vì sợ bị hiểu nhầm. Anh chàng nhìn cô một lúc. Hai giây. Ba giây. Hai mươi giây. Rồi bỗng nhiên phá lên cười:

-Tôi hiểu rồi. Cảm ơn.

Trong thoáng chốc, Tương Cầm sững sờ.

Nụ cười ấy đẹp quá. Đẹp quá.

Lấy lại bình tĩnh, Tương Cầm lại chợt nghĩ “Hay là anh ấy nghĩ mình thích anh ấy”. Không, không được. Tương Cầm xua xua tay:

-Không phải tôi thích anh đâu đấy. Không phải đâu đấy.

Nhìn dáng vẻ lúng túng của cô gái, Phan Anh chợt muốn bật cười một lần nữa. Cô gái này thật sự rất đáng yêu.

-Tôi biết rồi. Cô không cần phải lo lắng đâu. Tôi phải đi đây. Tạm biệt.

Tương Cầm đứng thẫn thờ nhìn dáng Phan Anh bước đi. Lẽ nào cô đã trúng mũi tên tình yêu? Là yêu từ nụ cười đầu tiên? Không, không thể nào. Tương Cầm cố xua đi hình ảnh nụ cười của anh, nhưng không hiểu sao nụ cười ấy vẫn đọng lại trong tâm trí cô suốt cả ngày. Đến ngay cả trong bữa ăn, cô cũng nghĩ đến nụ cười ấy.

Ngày hôm sau, khi Tương Cầm đến lớp học, đám nam sinh trong khoa vây quanh cô hỏi dồn dập khiến cô cảm thấy không khí thật ngọt ngào:

-Tương Cầm, em quen Phan Anh à?

-Tương Cầm, em thích Phan Anh à?

-Tương Cầm, nói đi, rốt cuộc là thế nào?

Tương Cầm bỏ ngoài tai hết tất thấy bởi cô cho rằng, mình không cần giải thích với ai. Ngày ngày, thỉnh thoảng gặp Phan Anh trong trường, cô thấy trống ngực mình đập thình thịch, cứ như trái tim cô muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Mỗi lần Phan Anh tình cờ nhìn thấy cô, anh lại mỉm cười vẫy vẫy tay về phía cô, làm cô cảm thấy bầu trời ngày hôm ấy sao mà đẹp thế.

Cô yêu mất rồi. Cô yêu Phan Anh mất rồi.

Trái tim của thiếu nữ lần đầu biết yêu hóa ra kì lạ đến thế.

Cô cũng chẳng biết từ khi nào cô trở nên thân thiết với Phan Anh, chấp nhận làm một người bạn ở bên cạnh anh những lúc anh buồn, cô đơn. Phan Anh luôn kể cho cô nghe về một người con gái có mái tóc rối

bởi mà anh bảo rằng “Đó là người mà suốt đời anh yêu.” Trước nay, cô không tin có một tình yêu nào có thể tồn tại suốt đời, thế mà bây giờ cô tin rằng có lẽ, suốt kiếp này, cô không thể nào quên được Phan Anh.

Khi Phan Anh ngỏ lời yêu cô, đêm ấy, cô không thể nào ngủ được. Nụ hôn của Phan Anh vẫn còn đọng lại trên môi cô. Khi Phan Anh nói chia tay, cô cố gắng kiềm chế trước mặt anh để rồi khóc ngất trong làn mưa một mình. Cô đổ lỗi cho trời mưa làm ướt mắt cô. Là do trời mưa đấy, không phải do anh đâu. Mà sao đau đến thế? Đau đến nghẹt thở mất.

Chuyện trôi qua đã gần năm năm rồi, mà cứ mỗi lần nhớ lại, Tương Cầm vẫn cảm thấy đau nhói đến kì lạ. Cứ tưởng thời gian có thể xoa dịu vết thương, nhưng hóa ra khi gặp lại Phan Anh, cô biết hình ảnh người ấy vẫn còn đọng đầy trong cô.

6. Chương 6: Hạnh Phúc Của Mẹ

Nhiên không ngờ rằng mình một lần nữa lại gặp ba của An ở trong bệnh viện, ngay phòng mẹ cô đang điều trị. Cũng như mọi buổi tối, Nhiên nấu một ít canh hầm thịt xương, mang vào cho mẹ. Lần này, cô vừa bước tới cửa thì bắt gặp một người đàn ông đang nắm tay mẹ, ánh mắt đầy triu mến, thương yêu. Cô vội nép vào bên ngoài cánh cửa trước khi mẹ nhìn thấy cô. Người đàn ông này chính là ba An, dù chỉ gặp một lần nhưng hình ảnh người đàn ông trong chiếc xe màu đen nhìn cô một cách kì lạ cứ ám ảnh cô mãi. Ông tuy đã lớn tuổi nhưng ánh mắt vẫn còn tinh anh, cương nghị. Gương mặt ông cứ như là một bản sao thứ hai của An, chỉ khác chăng An trẻ hơn ông.

-Em hãy về sống với anh đi. Chúng ta sẽ chăm sóc lẫn nhau.

Người đàn ông lên tiếng, tay vẫn xoa xoa bàn tay mẹ Nhiên. Bàn tay ấy, ngày xưa rất đẹp, rất thon, giờ đã trở nên nhăn nheo vì tuổi tác. Mẹ cô im lặng không nói gì, chỉ ngẩng nhìn bó hoa lưu ly ở trên bàn. Mẹ vốn thích hoa lưu ly. Từ ngày xưa, mỗi lần bố Nhiên đi đâu xa về, hay bố làm việc gì có lỗi thì bố thường mua một bó lưu ly cắm trong nhà, nhằm xoa dịu cơn giận của mẹ.

Mẹ khó nhọc đẩy tay người đàn ông ra:

-Thôi anh về đi. Con gái em sắp tới rồi đấy. Chuyện đó là không thể, anh biết rồi đấy.

Người đàn ông ngồi một lúc nữa rồi thở dài, chậm rãi bước ra khỏi căn phòng. Ánh mắt ông chạm phải ánh mắt dò hỏi của Nhiên. Cô đang đứng ở ngoài, nép vào bức tường phòng bệnh. Người đàn ông nhìn người một lúc, rồi tiến đến bên cạnh cô:

-Có thể nói chuyện với bác một chút không?

Nhiên gật đầu, thả lỏng đi theo người đàn ông. Tâm trí của cô dường như vẫn chưa chấp nhận được chuyện vừa xảy ra. Lẽ nào bác ấy và mẹ lại có mối quan hệ khăng khít như thế? Từ khi nào lại như thế?

Người đàn ông lái xe chở cô đến một nhà hàng sang trọng, yêu cầu một phòng riêng đặc biệt. Căn phòng được trang trí họa tiết rồng bay phượng múa. Ghế ngồi được lót vải vàng như ghế ngồi của các vị quan ngày xưa. Nhạc hòa tấu nhẹ nhàng, êm ả, âm thanh vừa phải đủ để khi người ta hết chuyện để nói thì có thể dùng âm nhạc để khóa lấp khoảng trống.

-Chắc cháu đã đói rồi. Gọi một chút gì ăn đi.

Cô không đói. Tuyệt đối không hề đói. Cũng chẳng muốn ăn gì cả, chỉ cảm thấy cổ đang khát khô. Cô gọi một ly nước cam tươi, uống một mạch hết ly nước. Bàn tay cô vẫn còn đang run run lên. Chỉ đến khi đã lấy lại được bình tĩnh, cô nhìn thẳng vào người đàn ông hỏi dồn dập:

-Bác chính là bố của An? Còn mối quan hệ giữa bác và mẹ cháu là thế nào?

Người đàn ông uống một chút rượu vang, ánh mắt đăm chiêu nhìn vào ly rượu, rồi cất lời:

-Đúng vậy. Bác là bố của An, chắc cháu cũng đã từng gặp ta rồi. Ta và mẹ cháu vốn dĩ là hàng xóm, sinh ra và lớn lên cùng quê, nhưng rồi vì chiến tranh loạn lạc nên bắt tin tức. Khi ta trở về quê cũ thì nghe tin mẹ cháu chạy giặc vào thành phố X rồi sau đó không còn liên lạc gì nữa. Sau này khi ta gặp lại thì mẹ cháu đã kết hôn. Ta đã từng bế cháu hồi bé, chắc cháu không còn nhớ. – Người đàn ông cười khổ.

Nhiên im lặng, bởi cô chẳng biết phải nói thế nào.

-An ... anh ấy có biết chuyện này không? – Nhiên bỗng nhiên nhớ tới An.

Người đàn ông chậm rãi gật đầu:

-Biết. Ngay trước khi cháu đi du học, nó đã khám phá ra điều đó. Nó vốn luôn hận ta bởi vì ta đã không thể nào yêu được mẹ nó.

-Vậy còn mẹ cháu? – Nhiên hỏi trong vô thức. An biết ba anh yêu mẹ cô. Lẽ nào vì thế mà anh không nín kéo cô ở lại khi cô chuẩn bị sang Mỹ? Vậy mà cô thật ích kỉ với tham vọng của mình. Tại sao mọi chuyện bỗng trở nên phức tạp như vậy. – Mẹ cháu có biết rằng An... An là con trai bác không? – Nhiên cảm thấy có một cái gì đó nghèn nghẹn nơi cổ họng.

-Biết. Cũng chính vì biết nên mẹ cháu không chấp nhận ta.

Người đàn ông gục đầu vào hai bàn tay. Gương mặt tiêu điều, hốc mắt trũng sâu, dường như là thiếu ngủ. Ông xin cô chấp nhận ông, xin cô cho ông một cơ hội để chăm sóc mẹ cô. Nhiên thấy tai mình ù đi. Đến tận bây giờ, cô vẫn chưa chấp nhận được sự thật.

Nếu như mẹ cô lấy ông, vậy hóa cô và An, trên danh nghĩa, sẽ là anh em ư?

Nếu vậy ... nếu vậy thì thật là kì quái. Nhưng hạnh phúc của mẹ cô, lẽ nào cô lại nhẫn tâm phá hoại. Mặc dù cô vẫn chưa thể chấp nhận người đàn ông ấy là người bố thứ hai, nhưng ít ra mẹ cô có một người chăm sóc sớm hôm. Mẹ đã vất vả, tần tảo suốt bao nhiêu năm nay, lúc nào cũng cô độc lặng lẽ một mình, lẽ nào cô lại muốn mẹ cô độc suốt cả quãng đời còn lại.

Thế nhưng, tại sao cô vẫn không thể chấp nhận được ý nghĩ mẹ sẽ thuộc về một người khác. Hơn nữa, người ấy lại chính là bố An.

Cuộc nói chuyện với người đàn ông ấy vẫn để lại những dư âm dai dẳng trong Nhiên. Khi cô trở về lại phòng bệnh, mẹ đang cố gắng với lấy bình nước, trượt tay làm đổ tung tóe cả sàn nhà. Nhiên chạy vội lại đỡ mẹ ngồi dậy, lấy một ly nước đầy cho mẹ. Mẹ mỉm cười cảm ơn, làm cô thấy sống mũi cay cay.

-Mẹ này, - Nhiên lên tiếng – mẹ hãy đi tìm hạnh phúc của mình đi.

-Tại sao con nói vậy? Con đã nhìn thấy gì à? – Gương mặt mẹ trở nên hốt hoảng, lo lắng, làm cô cảm thấy mình thật có lỗi.

-Con đã gặp bác ấy. – Nhiên nói nhẹ tựa như cơn gió mặc dù tâm hồn cô nặng trĩu. Cô ôm lấy mẹ. – Bác ấy rất yêu thương mẹ. Mẹ đến với bác ấy đi. Con cũng đỡ lo lắng cho mẹ hơn.

Mẹ không nói gì, chỉ im lặng tựa vào cô. Cô cảm nhận thấy nước mắt mẹ rơi ướt cả vai áo.

- An đã kết hôn rồi, nên mẹ không cần phải lo lắng cho con nữa đâu. Mẹ hãy chấp nhận bác ấy đi.

Nhiên vừa ôm mẹ, vừa trấn an mẹ, cũng là trấn an chính mình. Cô sẽ quên An, sẽ quên hoàn toàn.

Tối hôm ấy, cô hẹn gặp An ở La petite note. Quán vẫn như xưa, người vẫn là người cũ, mà sao thấy xa cách với vợ, chẳng thể với tới trong tầm tay.

-Em có chuyện gì muốn nói à? – An hướng mắt, nhìn sâu vào mắt cô, chờ đợi.

-Em ... em... - Cô cảm thấy thật khó để mở lời.

Nhiên im lặng dầm những hạt ô mai tròn trĩnh trong cốc nước, nghĩ ngợi một hồi rồi lấy hết can đảm:

-Anh hãy chấp nhận mẹ em đi.

Nhìn thấy ánh mắt ngỡ ngàng của anh, cô đột nhiên không biết nói gì. Anh rút bao thuốc từ trong túi quần ra, châm một điếu.

- Anh hút thuốc từ bao giờ thế?

Cô nhìn anh trầm ngâm phả khói. Làn khói mỏng bay lên rồi tan biến trong không khí, không để lại một vết tích gì cả. Tự nhiên cô ước gì tình yêu cũng vậy, cũng tan biến, không để lại thương đau nào.

-Từ ngày em đi. -Anh vờ như lơ đãng trả lời cô. Không phải là anh không hiểu bố anh yêu mẹ Nhiên đến mức nào, chỉ là anh không thể chịu được cảm giác khi nghĩ đến người mẹ quá cố của anh. Vẫn biết rằng con người sống trên đời cần phải tha thứ cho nhau, nhưng mà người mẹ của anh, đến lúc chết, vẫn không có lấy một câu yêu thương từ ba anh. Anh nhớ vào ngày mẹ mất, khi anh đang núp ở bức tường trước cửa phòng, nghe tiếng mẹ anh khóc:

-Tại sao đến lúc em sắp chết, anh không thể nói dối em một lần? Em chỉ cần anh nói dối một lần rằng anh yêu em. Điều đó khó khăn lắm à?

Bố anh gục đầu xuống giường, không nói gì. Có lẽ trong lòng ông cũng đau khổ lắm. Ngày ấy, anh vẫn còn bé, chưa hiểu chuyện. Sau này, khi yêu Nhiên, anh đã hiểu được cảm giác yêu một người là thế nào. Thỉnh thoảng, tạt ngang qua nhà, nhìn dáng bố cô độc trong căn nhà rộng lớn, anh cảm thấy thương ông rất nhiều.

An nhìn Nhiên một lúc lâu, như muốn đem hình ảnh của cô mãi mãi khắc sâu vào tâm trí. Anh biết cô đang chờ một cái gật đầu của anh.

-Uh. Anh chẳng phản đối gì cả.

Thực ra anh đã đồng ý từ lâu rồi. Chỉ là, anh biết rằng nếu như bố anh lấy mẹ Nhiên thì có lẽ cuộc tình giữa anh và cô đã hoàn toàn chấm dứt, chẳng còn hy vọng gì. Mà vốn dĩ cũng còn hy vọng gì nữa đâu, cô đã có Phan Anh rồi kia mà.

Khi hai người bước ra khỏi quán thì trời bỗng đột ngột đổ mưa lớn. Những con người lầm lũi trên đường giữa cơn mưa trắng xóa. Anh xòe ô ra, giăng lên che cho cô:

-Anh đưa em về.

Nhìn cơn mưa ngày càng nặng hạt, Nhiên gật đầu. Không phải chỉ bởi vì cơn mưa, chỉ là cô muốn được ở bên anh lâu hơn một chút. Bất giác cô tự hỏi không hiểu tại sao người ta yêu nhau suôn sẻ thế, vậy mà mình cứ gặp nhiều trắc trở. Nhưng rồi lại nghĩ lại, có lẽ cô và An chưa tu đủ ba kiếp để được sống bên nhau mãi mãi. Ngồi trong xe của An, cảm nhận hơi ấm của anh lan tỏa, lại thêm tiếng nhạc dịu nhẹ, cô chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Có lẽ cô đã quá mệt mỏi với mọi chuyện. Trong giấc mơ, cô thấy An nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn. Đến khi tỉnh dậy, cô vẫn cảm thấy mọi chuyện rất thực, nụ hôn dường như vẫn còn đâu đây. An đưa cô vào phòng bệnh rồi quay trở về.

Nhìn dáng An bình thản trong cơn mưa, cô chỉ muốn nhào đến bên anh, ôm anh thật chặt và thú nhận rằng cô yêu anh rất nhiều.

Trái tim cô đang gào thét, đang cầu xin cô từ bỏ hết lòng tự tôn của mình để chạy đến bên anh.

Nhưng mà, cô mãi mãi vẫn là một người kiêu hãnh. Hơn nữa, An đã kết hôn mất rồi.

Đêm càng về khuya thì càng lạnh. Người càng đối diện với đêm lạnh lại càng cảm thấy cô đơn.

7. Chương 7: Nghịch Lý

Đám cưới của mẹ diễn ra nhanh chóng, không cờ hoa, không kèn trống, chỉ có bữa tiệc nho nhỏ với sự góp mặt của gia đình hai bên. Dù gì đi nữa thì cô vẫn cảm thấy mọi chuyện đang dần trở nên khắp khiêng. Hôm nay mẹ mặc một chiếc áo dài nhung màu xanh đen quý phái, trông sang trọng y hệt một quý bà. Cũng đúng thôi, dù gì mẹ cũng là phu nhân của chủ tịch tập đoàn lớn.

Nhiên đảo mắt nhìn quanh, có chút ngạc nhiên, trong lòng tự hỏi tại sao An xuất hiện một mình, không đem theo vợ anh. Cô cũng không tiện thắc mắc, bởi vì dù sao đó cũng không phải là chuyện của mình. Huống gì, nếu cô hỏi, biết đâu An sẽ nghĩ rằng cô đang ghen. Nhưng thực ra, chính là cô đang ghen kia mà.

Thỉnh thoảng, cô bắt gặp ánh mắt An nhìn cô chăm chú, khiến cho cô bối rối quay mặt đi. Tại sao cứ đứng trước anh, cô cảm thấy như mình không còn là một Nhiên tự tin, điềm tĩnh trên thương trường.

Buổi tiệc tàn, Nhiên bảo rằng cô sẽ sống ở nhà cũ. Mẹ không thuyết phục được cô, lặng lẽ khóc như cô gái lần đầu tiên về nhà chồng. Cô muốn ôm mẹ vào lòng, nhưng bố dượng đã làm nhiệm vụ ấy thay cô mất rồi. Cô bảo rằng chỉ là sẽ tiện hơn nếu cô sống ở căn nhà cũ. Nghĩ ngợi một lúc, mẹ đồng ý. Cũng thật khó xử khi bắt cô phải sống trong căn nhà này, khi mà thỉnh thoảng phải đối mặt với An cùng với người phụ nữ mà An gọi là vợ, dù anh hiếm khi về nhà. An có một căn hộ riêng chỉ cách bệnh viện khoảng hai cây số.

Trời càng về khuya càng trở lạnh. Cái lạnh luồn qua lớp áo lụa mỏng, ngấm vào da thịt Nhiên làm cô run lên cầm cập. An vội quàng chiếc áo khoác qua vai cô, rồi lấy xe đưa cô về nhà. Anh bảo rằng oto đang đem đi sửa rồi, cô chịu khó ngồi trên yên xe đạp vậy. Ngồi đằng sau An, cảm nhận mọi thứ vẫn như ngày nào, bất giác Nhiên cảm thấy buồn đến nao lòng. Người vẫn đây, cảnh vật vẫn như xưa mà sao xạc xách đến thế. Sáu năm ấy, cô đã không liên lạc với An, bởi vì cô sợ bất kì một tin tức nào của An cũng có thể làm cô xao động. Đôi lúc, cô trách bản thân mình quá tham vọng nên vượt mặt tình yêu, để rồi nhìn lại, thấy mình chơi với một mình giữa thế giới rộng lớn.

-Khi nào em sang Mỹ lại? – An lên tiếng, cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của cô.

-Có lẽ tuần sau.

Cô không nói dối. Mặc dù đã viết đơn xin nghỉ việc, nhưng cô vẫn phải quay lại Mỹ một lần cuối để sắp xếp công việc và chuyển đồ đạc linh khinh về Việt Nam.

Anh im lặng một lúc rồi hỏi nhỏ:

-Phan Anh đối với em tốt chứ?

-Vâng, rất tốt.

Cô cố tìm một chút ghen tuông trong lời nói của anh, nhưng tuyệt nhiên không phát hiện ra điều gì. Có lẽ đó chỉ là một sự quan tâm giữa hai người đã từng yêu nhau. Cô cũng không nói dối, đúng là Phan Anh đối với cô rất tốt. Chỉ là cô không thể nào yêu được Phan Anh.

Thỉnh thoảng, cô tự hỏi không biết mối quan hệ hiện tại giữa cô và An được gọi là gì. Có lần, cô đọc ở đâu đó rằng:” Tình yêu vốn dĩ là một thứ tình cảm ích kỉ. Nếu tình yêu chuyển sang tình bạn thì chỉ có hai khả năng xảy ra: Một là cô chưa từng thật sự yêu người đó, hai là tình cảm vẫn còn dư âm đâu đây. ” Có lẽ, với cô, khả năng thứ hai chính là lời giải đáp. Cô chưa bao giờ quên anh, kể cả trong giấc mơ.

Không gian yên tĩnh đến mức có thể nghe rõ cả tiếng xe lăn bánh chậm chậm, đều đều. Về đêm, cuộc sống hối hả của thành phố đã biến mất, chỉ còn lại những ánh đèn vàng lơ lửng rơi xuống mặt đường, và đâu đây có những tiếng rao đêm của những con người lầm lũi, vai mang quang gánh, chân hời hả bước.

An đi ngang qua một đoạn đường xấu, bánh xe xóc lên, suýt hất Nhiên xuống mặt đường. Cô giang vạt hai cánh tay ôm lấy anh, cũng vừa lúc tay trái anh chụp nhanh lấy tay giữ chặt cô. Xe mất thăng bằng, loạng quạng lao về phía trước, anh buông tay ra, hai tay giữ ghi đông xe. Cô ôm chặt lấy anh hơn, gương mặt cô áp vào tấm lưng anh vững chãi. Khoảng cách giữa cô và anh gần đến mức cô có thể cảm nhận được mùi cơ thể anh. Trống ngực Nhiên đập liên hồi, bàn tay dường như đang run lên. Cô tự hỏi tại sao trời lạnh mà cơ thể mình tự nhiên lại nóng đến vậy. Thật ngượng quá.

An dừng lại trước giàn bông giấy bao quanh bờ tường nhà Nhiên. Dù anh chạy xe khá chậm, nhưng đoạn đường cũng không dài lắm. Cô ước gì con đường cứ dài mãi, dài mãi, không bao giờ có điểm kết thúc. Có một cảm giác nào đấy dường như là nuôi tiếc trời dậy trong cô.

- Em vào nhà đây. Anh về cẩn thận nhé – Nhiên vừa nói vừa tra khóa vào ổ, cố tránh ánh mắt anh. Không hiểu tại sao, cứ mỗi lần chạm phải ánh mắt anh, cô lại cảm thấy rất lúng túng, mất tự tin.

Khi cô sắp bước vào nhà, đột ngột có một bàn tay kéo cô lại, ôm chặt cô vào lòng. Vòng tay của An ấm áp giữa đêm gió lạnh, làm cô chỉ muốn thời gian ngưng đọng mãi mãi. Anh vuốt ve mái tóc rối của cô, rồi nhẹ nhàng hôn lên môi cô. Môi anh ấm nóng, ngọt ngào. Cứ thế, anh và cô lặng im giữa bầu trời đêm. Nước mắt cô rơi ra từ khóe mắt.

Không được. Không được phá hạnh phúc của gia đình anh.

Cô luống cuống đẩy anh ra, quay mặt bước vào nhà, chỉ nghe đằng sau tiếng anh rất mỏng tựa như làn gió thoảng qua:

-Tạm biệt em.

Anh chậm chậm quay xe lại rồi mắt hút khỏi tầm mắt cô. Cô đi vội vào nhà, ánh mắt thần thờ, tim vẫn còn đập mạnh. Dường như cô đã mất hết tất cả sức lực, đứng cũng không vững, khụy gối xuống nền nhà. Anh đi, mang theo hết những tinh túy của thế gian này, để lại cô một sự đau khổ đến tận cùng.

Tại sao anh lại làm vậy? Chẳng phải anh đã kết hôn rồi ư? Và cô tại sao dường như cảm thấy rất thích thú trước nụ hôn này? Có một cảm giác nào đó xáo trộn trong cô, vừa nuối tiếc vừa đau đớn xen lẫn hối lỗi. Lẽ ra cô có thể nhân cơ hội đó để nói rằng cô vẫn còn yêu anh rất nhiều. Nhưng phỏng có ích gì? Ngày xưa, khi xem phim truyền hình nhiều tập, cô ghét nhất là những người thứ ba, hóa ra hôm nay cô lại trở thành một người như thế. Cô, một người đầy kiêu hãnh, lẽ nào lại là người thứ ba nhẫn tâm phá hoại hạnh phúc của một người phụ nữ khác?

Dư âm nụ hôn nóng hổi vẫn còn đâu đây mà người thì đã đi mất rồi.

Ở ngoài kia đằng sau giàn bông giấy, An đứng lặng nhìn ánh đèn nhà cô bật lên. Anh thấy tim mình đau nhói.

Tại sao cô không chấp nhận anh? Lẽ nào cô mãi mãi vẫn là cơn gió thoảng qua, làm mát cuộc đời anh, rồi lại mãi miết tìm một chân trời mới? Lẽ nào tình yêu của anh vẫn không đủ để níu giữ cô như ngày xưa? Lẽ nào đất nước xa xôi ấy lại có một sức cuốn hút kì lạ đối với cô như thế? Anh vẫn chỉ có thể từ bỏ cô. Níu giữ cô lại là một sự ích kỉ.

Anh tự hứa với bản thân sẽ chỉ quan tâm, chăm sóc cô như một cô em gái. Dù gì, cô và anh, trên danh nghĩa đã là anh em rồi.

Nhiên thần thờ ngồi gục đầu vào gối, nghĩ về những chuyện vừa xảy ra, vẫn không thể tìm được một lí do nào để biện minh cho hành động của An. Anh vẫn còn yêu cô?

Có lí nào lại như thế...

Có tiếng chuông cửa bấm liên tục, cắt đứt dòng suy nghĩ của Nhiên.

Nhiên đứng bật dậy, tự hỏi không biết ai đến giờ này. Cô hé hé cửa nhìn ra, thấy một bóng dáng thanh thoát đang xoa xoa hai tay đang run lên vì lạnh.

Là Tương Cầm.

Không đợi Nhiên mở toang cánh cửa, cô tung vội cửa, khệ nệ ôm vali bước vào. Tương Cầm kể từ sau dạo nói chuyện ở quán café thì trở nên thân thiết với cô rất nhiều, thường xuyên rủ cô đi mua sắm và xem phim. Đồng thời, cô cũng cảm thấy rất mến Tương Cầm bởi tính cách hướng ngoại, vui vẻ và sôi nổi.

- Em bị bố đuổi ra khỏi nhà. Không biết đi đâu nên em đến tìm chị. Hi hi. Chị cho em ở lại nhé nhé nhé. – Ánh mắt tinh quái, láu lỉnh nhìn Nhiên chờ đợi.

Nhiên thở dài, gật gật đầu. Cũng tốt. Có cô bé này sẽ làm cho nhà cửa vui hơn. Dù gì cô cũng không quen với cảnh sớm tối ở nhà một mình. Cô sắp xếp cho Tương Cầm một chỗ trong phòng mẹ rồi trở về phòng ngủ. Lăn qua lăn về mãi vẫn không thể dỗ cơn ngủ, cô đi xuống nhà, uống một cốc nước đầy. Khi đi ngang qua phòng khách, cô suýt la lên khi thấy Tương Cầm đang bó gối ngồi lặng im trong bóng đêm. Cô gái này bình thường luôn xuất hiện với sự sôi nổi, vui vẻ, nhưng lại thường cô độc về đêm. Có lẽ chỉ khi đêm về, thực sự đối mặt với chính bản thân, con người mới cảm thấy chênh vênh. Tương Cầm nghe tiếng động, ngẩng mặt lên, nhìn qua bóng đêm mờ ảo.

- Chị có tâm sự à? – Tương Cầm nhìn cô dò hỏi.

Nhiên gật gật đầu. Cô thường ít khi mở lòng với, nhưng với Tương Cầm, cô cảm thấy cô gái này rất đáng tin cậy.

- Vì bác sĩ An?

Nhiên lại gật đầu. Cô ngồi xuống bên cạnh Tương Cầm, lấy điều khiển bật tivi, rồi dán mắt vào bộ phim tình cảm lãng mạn đang chiếu. Giá mà cuộc đời cũng giống như phim thì hay biết mấy. Khi ở Mỹ, mỗi lần cảm thấy quá cô độc, cô thường bật tivi, không phải để xem, chỉ là cần nghe một tiếng nói nào đó, dù chỉ là tiếng nói phát ra từ tivi, để xua đi sự sợ hãi trước bóng đêm.

- Em không hiểu tại sao chị và anh ấy lại không trở về bên nhau? – Tương Cầm chống hai tay nhìn cô. – Chị thực ra rất yêu anh ấy kia mà.

- Anh ấy đã có gia đình rồi. – Nhiên đau khổ tựa người vào ghế, ôm lấy chiếc gối bông, áp mặt vào đó.

- Sao cơ? Bác sĩ An đã lấy vợ rồi kia à – Tương Cầm ngạc nhiên nhìn Nhiên, rồi bỗng thở dài. Hai người này có một sự hiểu nhầm quá lớn. Tương Cầm không biết mình có nên nói ra bí mật hay không, nhưng rồi cô quyết định sẽ im lặng. Nếu như An không muốn giải thích, có lẽ anh có nỗi khổ riêng. Nhưng nếu như Nhiên biết An vẫn còn độc thân, chẳng phải cơ hội của cô dành được trái tim Phan Anh sẽ rất lớn ư? Không, không thể. Nếu yêu cô, ngày xưa Phan Anh đã yêu rồi. Dù cô có làm gì thì cũng vô ích.

Cho nên Tương Cầm quyết định sẽ im lặng. Nếu hai người này thực sự có duyên hiểu lầm rồi cũng sẽ hóa giải.

- Tại sao ngày xưa chị rời bỏ anh ấy?

Nhiên im lặng, mắt vẫn dán vào chiếc tivi. Tại sao lại rời bỏ anh ấy ư?

Vì cô quá tham vọng. Tuổi trẻ, con người ai cũng muốn được đến một chân trời mới để khẳng định mình. Cô đã nghĩ rằng tình cảm ấy thực ra chỉ là tình cảm thời mới lớn, rồi cô cũng sẽ quên anh. Nhưng hóa ra không phải vậy.

Dù ở tuổi nào đi nữa, khi mà hình ảnh một người cứ đầy ắp trên mỗi bước đường đã qua thì đó chính là tình yêu. Khi sang đến Mỹ một năm, thấm hiểu sự cô độc nơi này, cô chỉ muốn trở về ngay bên cạnh An. Nhưng lại sợ hãi, biết đâu anh ấy đã có bạn gái mới. Thế rồi cô tự nhủ, đừng khóc, đừng khóc, không yêu người này thì sẽ yêu người khác, còn sự nghiệp mới chính là điều quan trọng nhất. Có tình yêu mà không có thức ăn để ăn, không có nước để uống, không có nhà để ở thì làm thế nào sống được.

Nhưng hóa ra không phải là vậy. Khi đứng trên đỉnh cao của sự nghiệp, nhìn lại bên mình chẳng có ai, lại không thể yêu ai ngoài anh ấy thì thật là đau khổ. Càng ngày cô càng nhận ra cô không thể quên An. Cô cũng nhận ra rằng có thức ăn để ăn, có nước để uống, có nhà để ở, có tiền để mua sắm..., tất cả sẽ trở nên vô nghĩa nếu sống như một cái xác không hồn. Nếu vậy thì thà chết đi còn hơn.

Đêm nay thật sự rất oi bức. Có lẽ vậy. Có lẽ do trời oi bức nên Nhiên không tài nào ngủ được.

Phòng bên cạnh cũng có một cô gái trần trọc suốt đêm. Nước mắt chảy dài, chảy dài, ướt đẫm gối. Đêm nay, Tương Cầm tình cờ gặp Phan Anh trong một quán bar trên phố cổ. Vốn dĩ cô không chú ý đến anh, nhưng bạn cô bỗng nhiên reo lên:

- Nhìn kìa Tương Cầm. Anh chàng ấy trông thật lãng tử.

Cô nhìn theo hướng tay chỉ, thấy một người đàn ông trông khá tuấn tú đang say men rượu. Mái tóc anh rũ xuống dưới ánh đèn nhấp nháy, làm anh có một vẻ phớt đời lãng tử. Anh dường như chẳng còn một tí tỉnh táo nào, nốc rượu như uống nước lã. Cô thở dài, nhẹ nhàng đến ngồi bên cạnh anh trong ánh mắt ngạc nhiên của bạn bè, gọi một ly cocktail mật ong. Anh ngược đời mắt đỏ rực nhìn sang bên cạnh, rồi chẳng nói gì, cứ im lặng uống cạn từng ly. Tương Cầm giắt lấy chai rượu từ tay anh, xin thêm một cái cốc rồi cứ thế, lẳng lặng uống cạn hết từng giọt. Trong ánh mắt Phan Anh có một chút ngạc nhiên. Anh nhìn cô trong im lặng. Gương mặt cô từ trắng chuyển sang hồng vì men rượu lại càng làm cô có một nét quyến rũ kì lạ. Không kìm được, Phan Anh bất ngờ miết má đặt lên môi cô một nụ hôn. Tương Cầm sửng sốt giây lát, rồi chợt tỉnh ra, cô đáp lại, vòng tay qua ôm lấy cổ anh. Chỉ cần người đó là anh thì cô bằng lòng làm tất cả những điều anh yêu cầu. Chỉ cần người đó là anh thì dù anh bảo cô nhảy vào lửa, cô cũng sẽ nhảy ngay.

Phan Anh đột ngột buông cô ra, ánh mắt ngỡ ngàng nhìn cô rồi loạng quạng đi ra khỏi quán bar. Tương Cầm vội trả tiền, chạy nhanh bắt kịp anh khi anh đang chuẩn bị bước vào taxi. Anh gục đầu vào vai cô,

không còn biết gì nữa dù cho trời có sập xuống. Cô dìu anh lên căn hộ của anh, đặt anh nằm xuống ghế salon. Phan Anh nhanh chóng chìm vào trong cơn ngủ nửa tỉnh nửa mê. Khi cô chuẩn bị ra về, cô nghe thấy anh gọi tên Nhiên giữa những quầng rời rạc của cơn mơ. Cô thấy đau nhói trong lồng ngực. Đau tưởng đến chết mất. Là vì cô đến sau nên anh không thể yêu cô, hay là vì anh quá si tình? Nhưng chẳng phải cô yêu anh một phần vì anh là người si tình hay sao.

Tương Cầm rời khỏi nhà Phan Anh, đi dạo một mình trên phố cô độc. Gió lạnh thấm vào người cô buốt giá, nhưng sao lạnh bằng trái tim cô. Từng kỉ niệm ủa về trong cô, từ những ngày mới gặp Phan Anh cho đến khi Phan Anh lúng túng nói chia tay. Tất cả như vẫn còn mới đâu đây, tưởng chừng như chỉ cần cô đưa tay ra là đã có thể chạm đến quá khứ. Nếu đã không thể gột bỏ được quá khứ thì làm sao có thể vươn tới tương lai. Trong mối quan hệ này, cô lúc nào cũng là người chủ động đuổi theo. Cô nhớ rất rõ ngày ấy, cô còn trẻ, còn tràn đầy sức sống và niềm tin vào tình yêu. Cô cứ nghĩ rằng chỉ cần mình dành trọn hết tình cảm cho một người thì nhất định người ấy sẽ cảm động. Đêm ấy, cách đây năm năm, có hội diễn của các lớp sinh viên trong trường. Khi Phan Anh bước lên hội trường, ngón tay điêu luyện bấm những nốt nhạc đầu tiên, hàng tá nữ sinh trong trường hét lên tên anh.

Phan Anh ... Phan Anh ... Phan Anh...

Ánh mắt anh nhìn về một nơi xa xăm mà bất kì cô gái nào cũng nghĩ dành cho mình. Con gái thường như vậy, vẫn có một ảo tưởng về một chàng hoàng tử đứng trên bục cao, dành ánh mắt cho chỉ riêng mình. Mọi thứ xung quanh cô nhòa dần đi, chỉ còn hình ảnh anh cô độc với cây đàn piano và giọng hát trầm ấm. Khi anh bước xuống sân khấu rồi, dư âm anh để lại vẫn còn lan tỏa trong không khí. Cô cảm thấy như cơ thể sắp nổ tung lên mất rồi. Cô thật sự rất yêu anh. Yêu đến nghẹt thở. Yêu đến mức trái tim chẳng thêm nghe lời lí trí.

Đó là Phan Anh của cô. Chỉ cần cô cố gắng thì anh sẽ yêu lại cô chứ?

Cô bước lên sân khấu, cầm lấy micro, ánh mắt tìm ánh mắt Phan Anh.

- Bài hát tớ muốn dành tặng cho một người duy nhất. Tớ đã yêu người ấy bằng tất cả trái tim mình cho dù với người ấy, tớ chỉ là một người bạn.

Thật lòng mà nói, giọng hát của cô không tệ, lại còn có phần ngọt ngào. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Phan Anh. Ai chẳng biết người đẹp của khoa kiến trúc lâu nay vẫn theo đuổi Phan Anh. Ánh mắt của cô cũng chỉ hướng về anh, về một người duy nhất. Một vài tiếng thì thầm, một vài tiếng xì xào, nhưng cô chẳng nghe thấy điều gì cả. Trong mắt cô chỉ còn tồn tại một người. Cô nhìn thấy Phan Anh im lặng khoanh tay đứng nhìn cô, rồi đột ngột quay bước đi ra khỏi khán phòng. Nước mắt chẳng hiểu từ đâu cứ lặng lẽ rơi ra. Là những giọt nước mắt rót từ trái tim. Rốt cuộc, anh vẫn không thể yêu cô như cô yêu anh. À không, chỉ cần anh yêu cô bằng một phần nhỏ cô yêu anh cũng được. Cô vút lại micro, chạy đuổi theo Phan Anh, nín lấy vai áo anh, mỉm cười qua làn nước mắt:

- Anh thật biết cách làm em bẽ mặt cơ đấy. – Cô cười mà sao nước mắt cứ chảy dài thế. – Ít ra thì anh cũng phải nghe hết bài hát của em kia chứ. Mà trời không mưa, nên anh nhìn thấy em khóc mất rồi. Xấu hổ quá.

Nụ cười của cô méo xệch trông thật thảm hại. Gương mặt lấm lem mascara. Phan Anh đứng yên lặng, chẳng nói gì, lấy tay lau nước mắt trên khóe mắt cô. Anh vòng tay ôm cô vào lòng. Anh bỗng thấy thương cô quá. Cô cũng giống như anh, cứ chạy theo những cái không thuộc về mình. Một vài ánh mắt sinh viên quét ngang hai con người đang ôm nhau giữa sân trường. Thực ra, anh không hẳn không chú ý đến cô. Nếu bảo rằng anh không tự hào khi được một người như Tương Cầm theo đuổi là nói dối, chỉ là nỗi nhớ về Nhiên nhiều lúc vẫn nhức nhối trong anh.

- Tương Cầm, em làm người ta nhìn anh kìa. – Anh nói, mỉm cười xoa xoa đầu cô. – Người ta cứ nghĩ anh bắt nạt em đấy. Em muốn bảo vệ đuổi anh đi à? – Lời anh làm cô bật cười, nín khóc. Phan Anh nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn. Cô đón nhận lấy với sự run rẩy. Anh cũng không hiểu tại sao anh lại làm như thế nữa. Hình như là bản năng dạy anh như thế.

Kể từ đấy, không hiểu vì sao, cũng không hiểu bắt đầu thế nào, Phan Anh trở thành bạn trai của cô. Đôi khi cô cảm thấy tình cảm của anh đối với cô giống như một sự bố thí, nhưng cô mặc kệ, chỉ cần được ở bên

anh là đủ rồi.

Nhưng hóa ra lại không phải vậy. Con người ngày càng tham lam. Cô không chịu nổi những lúc anh cứ nhìn xa xôi về một hướng nào đó mà không có cô. Cô cảm thấy đau lắm. Đường như Phan Anh cũng biết cô đau đến tận tận cùng nên anh buông tay.

Nhiều lần, vì quá ghen tuông, cô hỏi anh:

- Tại sao anh yêu Nhiên đến như thế?

Cô chỉ nhận được một sự trầm ngâm. Đường như anh đang miên man về một nơi nào đó mà xa đến mức cô không thể chạm tới được. Trái tim anh có những ngăn mà cô không thể len lỏi vào được. Cái cô có được chỉ là bề mặt của trái tim, còn nơi sâu thẳm nhất lại hoàn toàn khóa kín với cô.

Sau này, khi chia tay cô, anh đã nói rằng:

- Nếu biết tại sao anh yêu Nhiên đến thế thì đó chẳng còn là tình yêu. Cảm xúc ấy từ lần đầu tiên nhìn thấy Nhiên vốn dĩ đã như thế rồi. – Anh cười buồn – Có lẽ kiếp trước anh mắc nợ cô ấy nên kiếp này phải trả.

Nghĩ lan man về những ngày xưa cũ, Tương Cầm thấy bầu trời bỗng trở nên tối sầm dưới chân cô. Là nước mắt làm nhòe đi con đường trước mặt. Tối nay, Tương Cầm không muốn về nhà, bởi cô làm gì có nhà để về. Bố cô thường xuyên đi công tác, chỉ có cô với căn nhà rộng lớn và một bà giúp việc già. Mỗi ngày, cô cô độc nhìn từ ban công tầng ba xuống khu vườn cũng cô độc như cô, rồi tự hỏi mình sống trên đời vì điều gì. Cô trước mặt người khác, lúc nào cũng tỏ ra mình hạnh phúc, vui vẻ, nhưng thật ra có mấy ai biết được cô rất cô độc. Tự nhiên cô chán ghét ngôi nhà vắng lạnh của mình. Nghĩ một lúc, cô sắp xếp vali, tìm địa chỉ nhà Nhiên. Không hiểu sao cô lại thích Nhiên, mặc dù rõ ràng lẽ ra cô phải ghét Nhiên mới đúng. Nhưng Nhiên là người thứ hai, sau Phan Anh, đem lại cho cô một cảm giác an toàn, tin cậy.

Thôi, cố ngủ đi nào. Ngày mai cô còn phải đi làm việc nữa. Ngày mai, cô vẫn sẽ đeo tiếp mặt nạ vui vẻ và hạnh phúc như mọi ngày.

Khi Tương Cầm xuống nhà ăn thì Nhiên đang chiên trứng. Nhiên đẩy một tách café sữa về phía cô:

- Uống đi. Buổi sáng uống một chút café có thể giúp em làm việc tốt hơn. – Nhiên mỉm cười nhìn cô. Nụ cười ấy hiền như đức mẹ trong kinh thánh. Ở bên cạnh Nhiên, Tương Cầm cảm thấy thật bình yên.

- Chị này, em rất hâm mộ chị đấy. – Tương Cầm cầm lấy tách café, khuấy khuấy sữa cho đều. – Sao chị lúc nào cũng có thể điềm tĩnh đến nhường ấy.

Nhiên nhìn cô, bật cười, đẩy đĩa trứng chiên qua cho cô.

- Thời gian đã làm thay đổi chị thành người như bây giờ đấy. – Nhiên chợt nghĩ về ngày xưa, ngày cô còn yêu An, An thường bực bội bảo rằng “Em thật là quái tính và nông nổi, chẳng chịu suy nghĩ kĩ trước khi làm điều gì.” Lúc ấy, cô cười tinh quái, vọc vọc hai bàn tay anh “Nếu mà điềm tĩnh thì em không còn là Nhiên nữa.” Cô chợt cảm thấy cô của ngày ấy và bây giờ cứ như hai con người khác nhau. Người ta bảo rằng đời thay đổi khi chúng ta thay đổi, nhưng thực môi trường đã làm tính cách con người thay đổi.

Ánh nắng của ngày mới chiếu rọi qua khung cửa sổ, tạo thành những vệt nắng dài trải mênh mang trên bàn. Nhiên với tay, bật một bản nhạc đồng quê nhẹ nhàng. Cô có cảm giác như đang trôi về thời thơ ấu trên những cánh đồng lúa mênh mang, bát ngát. Bỗng nhiên cô ước gì mình được trở về như thời nhỏ không âu lo.

- Tương Cầm này – Nhiên lơ đãng nói, tâm trí vẫn còn ở một nơi xa xăm. – Vài ngày nữa, chị phải sang lại Mỹ một vài tuần.

- À vâng. Chị cứ đi đi. Em sẽ trông nhà dùm cho chị.

Tương Cầm khá thích căn nhà này. Nhà nhỏ nhưng được thiết kế rất đẹp mắt, tận dụng được tất cả các khoảng trống. Cô chỉ ước gì, sau này mình cũng có một căn nhà đáng yêu như vậy bên một người đàn ông mình thương yêu và một bầu trời trẻ nhỏ xinh như thiên thần.

Cô tự nhủ, nhất định sau này mình sẽ sống hạnh phúc. Con người ai chẳng có mơ ước kia chứ, huống gì ước mơ của cô chỉ nhỏ nhoi đến như vậy, thượng đế lẽ nào lại nhẫn tâm không cho cô một ước muốn.

Nắng của một ngày mới thật đẹp, cô tự nhủ.

8. Chương 8: Nước Mắt Rơi Từ Trái Tim Em

Một tháng sau...

Nhiên kéo vali về nhà. Cô đã trải qua một chuyến bay hai mươi bốn giờ từ Mỹ về Việt Nam. Căn nhà của cô, từ ngày có bàn tay của Tương Cầm bỗng trở nên tươi sáng hơn. Dàn hoa trước cổng nhà đã trở hoa rực rỡ.

-Chị Nhiên, chị thấy em giỏi không? – Tương Cầm cười hì hì, bảo rằng ngôi nhà trông đẹp hơn hẳn chị nhỉ.

Nhiên mỉm cười gật đầu nhìn cô. Quả thực, ngôi nhà đã không còn vẻ cô độc, tối tăm giữa phố phường tươi sáng nữa. Nhiên sắp xếp áo quần vào tủ rồi đi vào nhà tắm. Cô ngâm mình một lúc lâu trong nước lạnh và hoa hồng. Nước lạnh làm cô cảm thấy sảng khoái, mát mẻ, đầu óc cũng thông suốt hơn.

Khi cô bước ra khỏi phòng tắm thì Tương Cầm đã chuẩn bị xong bữa ăn tối. Cô bé này, mặc dù là tiểu thư ít khi động tay vào việc bếp núc, thế mà lại khá khéo tay. Món nào cũng đậm đà, không nhạt không mặn, rất vừa ăn. Tương Cầm cứ huyền thuyên hỏi cô về cuộc sống ở bên Mỹ.

-Chị quyết định thế nào? Khi nào sẽ đi xin việc mới?

-Sếp ở Mỹ đã chuyển công tác cho chị về công ty con ở đây. Tuần sau chị sẽ đến nhận việc.

-Chức gì hả chị? – Tương Cầm tò mò hỏi.

-À, chỉ là một chức nhỏ mà thôi. – Nhiên mỉm cười, điềm nhiên ăn nốt món canh thịt hầm.

Nhiên có một thói quen thường xuyên nghe nhạc hòa tấu trong lúc ăn. Nhưng kể từ khi sống cùng Tương Cầm, một người rất say mê rock và thường xuyên bật rock trong nhà thì cô cũng dần cảm thấy thích rock. Thực ra, những lúc buồn, rock có thể xoa dịu trái tim.

-Chị này – Tương Cầm nhỏ tiếng – Em không biết có nên kể cho chị không. Nhưng mà ... - Cô gãi gãi đầu, thói quen này cô bị lây từ Phan Anh mất rồi. – Bác sĩ An, anh ấy đã đi tu nghiệp ở Mỹ rồi.

Nhiên thấy tai mình ù đi. Anh ấy sang Mỹ, còn cô thì trở về Việt Nam. Thượng đế thật khéo trêu người.

-Vợ anh ấy cũng đi theo à? – Cô hỏi trong vô thức.

Không nghe tiếng Tương Cầm trả lời, cô buông đũa xuống, nhìn lên. Nét mặt Tương Cầm có một điều gì đó rất do dự. Không sao, dù là chuyện gì đi nữa thì cô cũng có thể chấp nhận được, thậm chí kể cả chuyện vợ anh ấy đang mang thai. Tương Cầm xúc một muỗng canh, giữa chừng lại bỏ muỗng canh xuống, uống một chút nước lạnh rồi nhìn cô:

-Thực ra bác sĩ An, anh ấy chưa kết hôn.

Điều này thật sự vượt ngoài sức tưởng tượng của Nhiên.

Lẽ nào lại vậy?

Lẽ nào lại như vậy?

Nhìn thấy ánh mắt dường như vừa ngạc nhiên lẫn đau đớn của cô, Tương Cầm cảm thấy lẽ ra mình nên nói từ trước. Nếu vậy, biết đâu, hai người này sẽ có một cơ hội đến với nhau.

-Em cứ nghĩ là em không nên xen vào chuyện của hai người. Nhưng mà ...

Nhiên không còn nghe Tương Cầm nói điều gì nữa. Tai cô chẳng còn hoạt động nữa bởi đầu óc cô đang lấp rập các dữ liệu. Tất cả những hình ảnh hiện dần lên trong cô, từ ngày tình cờ bước vào quán An Nhiên, cho đến nụ hôn cuối cùng An dành cho cô. Như sự tĩnh, cô lấy vợi chiếc áo khoác, chạy ra khỏi nhà, chỉ kịp nghe tiếng Tương Cầm hỏi vọng đằng sau “Chị đi đâu đấy?”.

Nhiên bắt taxi đến quán An Nhiên. Người phụ nữ cô đã từng gặp, và đã từng đính ninh là vợ An, đang chuẩn bị đóng cửa. Cô chạy vội tới, chặn cánh cửa sắt sắp bị khép lại. Chị chủ quán ngạc nhiên nhìn cô một lúc rồi nở một nụ cười hiền lành:

-Xin lỗi, quán đã đóng cửa rồi.

-Tôi biết. – Nhiên thở hồng hộc. Đã lâu lắm rồi cô mới mất đi vẻ điềm đạm như hôm nay. Đường như cô đang sống lại con người cũ của mình – Nhưng tôi muốn nói chuyện với chị. Một lúc thôi cũng được.

Ánh mắt người phụ nữ nhìn Nhiên một lúc, rồi chợt nhớ ra điều gì đó, chị mời Nhiên vào quán.

-Thời tiết này uống trà nóng sẽ ấm người đấy. – Chị vừa pha trà vừa nói với cô.

Nhiên chẳng còn tâm trí đâu mà uống trà. Người phụ nữ ấn cốc trà vào tay cô, ánh mắt như muốn nói “Uống đi”. Nhiên theo thói quen, xoa xoa nhẹ tay quanh cốc trà rồi từ từ đưa lên miệng. Khi uống có cảm giác đắng, nhưng một lúc sau lại cảm thấy ngọt ở cuống họng.

-Ngon chứ?

-Vâng. – Nhiên gật gật đầu.

-Chị đoán là em nhỏ tuổi hơn chị. Và nếu chị đoán không nhầm thì em tên Nhiên. – Người phụ nữ nhìn Nhiên, tay vẫn vờ cốc trà nóng.

-Sao chị biết? – Nhiên hỏi, rồi chợt nghĩ ra. Chắc là An đã kể về cô. Cô thật ngốc. Cô hít một hơi dài, nhìn người phụ nữ - Em có thể hỏi chị một chuyện được không?

Người phụ nữ gật đầu.

-Em muốn hỏi chị có quan hệ gì với An đúng không? – Chị mỉm cười nhìn cô, bắt gặp ánh mắt thay cho câu trả lời. – Thực ra, chị không có quan hệ gì với cậu ấy cả. Không phải là người yêu, cũng chẳng phải là vợ chồng, lại càng không phải là chị em. Nhưng chị xem cậu ấy như đứa em trai của mình. Chồng chị phá sản, công ty anh ấy thua lỗ rất nhiều. Chị một phần vì quá lo lắng, lại thêm thể trạng yếu nên thường xuyên ngã bệnh. An chính là bác sĩ điều trị bệnh cho chị. An bảo rằng chị rất giống mẹ cậu ấy, cho nên đối với chị, cậu ấy quan tâm hơn một chút. Quán café này thực ra là của An, được xây kể sau khi bạn gái cậu ấy đi Mỹ. Cách đây mấy tháng, An sang lại quán café này cho chồng tôi, chỉ xin duy nhất một điều là đừng đổi tên quán lẫn cách bài trí. Cậu ấy bảo rằng cậu ấy sắp sang Mỹ tu nghiệp, cũng là để tìm lại một cô gái mà An không thể nào quên được. Chị đoán người đó là em. Có lần, An kể với chị rằng nếu giả sử lúc ấy người đó đã có người thương yêu, hoặc là đã có gia đình thì cậu ấy sẽ rút lui. Bằng không, cậu ấy quyết tâm trở về bên người ấy.

Nhiên cảm thấy trời đất như tối sầm vậy. Thêm một lần nữa, cô đã đánh mất An. Chính là vì cô. Tất cả hiểu nhầm này cũng từ cô. Cô hiểu nhầm anh đã kết hôn, lại làm anh hiểu nhầm cô sắp lấy Phan Anh.

Cô lại đánh mất anh một lần nữa rồi.

Thêm một lần nữa, cô lại bước về phía không anh.

Giờ đây, bố anh chính là bố dượng của cô, mẹ cô chính là mẹ thứ hai của anh. Mọi quan hệ phức tạp này thật sự không thể thoát ra được.

-Nhiên này – chị chủ quán vỗ vỗ vào vai cô. – Có những chuyện, đừng dùng lí trí để đánh giá, hãy dùng trái tim để khám phá trái tim.

Bước ra khỏi quán café, Nhiên đi lang thang khắp nơi, thấy lòng lạnh buốt. Mưa lất phất tạt vào mắt cô cay xè. Cảm giác thật cô độc và mệt mỏi. Người đi trên đường hối hả chạy trong mưa về tổ ấm, còn cô, tổ ấm của cô hiện tại ở nơi nào? Cô lê bước vào một quán bar trong tiếng nhạc xập xình, uống hết ly rượu này đến ly rượu khác. Có tiếng chuông điện thoại. Là của Phan Anh.

-Cậu đang ở đâu đấy? – Cô nghe tiếng Phan Anh hét lên trong điện thoại.

-Bar. – Cô chẳng còn biết trời đất gì nữa, cứ như một cái máy trả lời rầm rập.

-Quán nào?

-Anna

Cô nghe tiếng Phan Anh lầm bầm chửi rủa trong điện thoại, rồi chẳng còn nghe thấy được gì hết, cứ thế gục đầu xuống bàn. Cô có cảm giác ai đó đã đến, một nam, một nữ, rồi cô ra khỏi tiếng nhạc ầm ầm, đưa vào taxi rồi sau đó cô chìm vào mê man.

Phan Anh thở dài, nhìn cô chìm trong men rượu. Anh kéo chăn đắp lên người cô, rồi lặng lẽ ngồi nhìn. Anh đưa tay vuốt ve gương mặt cô đang đỏ bừng vì rượu. Tim anh đau nhói. Ghen tuông, đau đớn, tất cả mọi thứ cảm giác đau khổ đang tồn tại trong anh bóp nghẹt trái tim anh. Anh nhẹ nhàng áp tay cô vào mặt mình, không biết rằng có một người đứng ngoài cửa, im lặng nhìn rồi bỏ đi. Lúc này, khi nhìn thấy Nhiên, dường như Phan Anh đã quên mất Tương Cầm đang đi cùng. Anh một tay dìu Nhiên vào taxi, đưa tay còn lại che ô cho cô dưới trời mưa, quên hẳn Tương Cầm đang run lên vì lạnh và mưa ở đằng sau. Anh thậm chí cũng chẳng nhớ đến còn có Tương Cầm, cứ hời hợt bảo tài xế chạy về địa chỉ nhà Nhiên. Tương Cầm cứ thế lầm lũi đi trong mưa về nhà, cảm giác giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi. Lạnh và đau đến tột cùng nhưng lại không thể trách ai. Chỉ trách mình ngu ngốc. Đã biết người ta không thể yêu mình, tại sao lại cứ hy vọng hão huyền?

Khi Phan Anh đi xuống nhà dưới thì Tương Cầm đang xem tivi. Anh nghe tiếng cô cười khúc khích. Tối nay, vừa bước chân vào nhà thì Tương Cầm gọi điện cho anh kể sơ qua mọi chuyện. Lo lắng có chuyện xảy ra, anh bảo Tương Cầm ở nhà chờ, còn anh sẽ đi tìm Nhiên nhưng cô nhất quyết đòi theo anh đi tìm Nhiên. Lúc này, cô ấy đã rất lo lắng cho Nhiên, không hiểu tại sao bây giờ lại có thể vô tư xem tivi như vậy. Anh chợt nhớ ra, hình như anh đã quên mất Tương Cầm ở quán bar. Một cảm giác hồi lỗi dâng tràn trong anh, nhưng nhìn cô đang khúc khích cười, anh lại chẳng biết phải nói gì.

-Anh về đây. – Phan Anh nói, xỏ vội đôi giày vào. – Ngủ nhớ khóa cửa vào nhé. Quên khóa cửa, trộm vào nhà thì đừng có gọi anh mà khóc lóc đấy. – Anh nói đùa một vài câu, cố gắng xóa tan không khí ảm đạm của tối nay. Thật lạ. Lẽ ra như mọi lần, cô sẽ lú lú riu riu chạy đến cạnh anh, đưa anh đôi giày để xỏ vào và không quên chúc anh ngủ ngon. Tương Cầm cứ ngồi đấy, im lặng.

-À vâng, em không tiện. – Tương Cầm nói, vẫn không nhìn vào anh, mắt cô vẫn dán vào chiếc tivi. Gương mặt cô nhìn nghiêng dưới ánh đèn vàng trông rất đẹp.

Phan Anh đứng một lúc, tần ngần rồi bước lại gần Tương Cầm. Anh thấy những giọt nước mắt đang tràn trên khóe môi cô mà lúc này anh vô tình không để ý. Cô đang khóc ư?

-À, phim buồn quá nên em khóc đấy. – Tương Cầm lau vội nước mắt, nở một nụ cười. – Xấu hổ quá. Lại bị anh bắt gặp nữa rồi.

Nhưng đây là phim hài cơ mà. Đâu phải là phim bi kịch.

Phan Anh im lặng, ngồi xuống cạnh cô, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Như được giải tỏa, cô khóc òa to lên. Phan Anh xoa xoa tấm lưng mềm mại của cô. Bỗng nhiên anh cảm thấy mình còn thua kém cả một cô gái yếu đuối. Cô gái này dù biết rằng anh chỉ yêu Nhiên, nhưng cô ấy lại đối với Nhiên rất tốt. Thế mà anh, anh ích kỷ đến mức không cho Nhiên biết rằng An vẫn chờ đợi cô. Nếu ngày ấy, anh nói ra thì có phải là bây giờ Nhiên không đau khổ đến vậy. Nhiên đau, anh cũng đau.

-Em sẽ từ bỏ anh đấy. Thật đấy. Hoàn toàn từ bỏ. Em mệt mỏi lắm rồi.

Tương Cầm nói qua làn nước mắt. Những lời nói của Tương Cầm như muối chà xát vào trái tim anh. Hụt hẫng như ngày xưa Tương Cầm biến mất khỏi anh. Phan Anh tự nhủ, đó không phải là vì anh yêu cô, đó chỉ là cảm giác khi mất đi một người yêu thương mình. Anh thấy mình thật ích kỷ. Tương Cầm giống như một bông hoa tinh khiết buổi sớm mai, đẹp đến độ thánh thiện.

Cứ thế, anh ngồi lặng im, xoa xoa đầu cô, dỗ cô vào giấc ngủ, rồi lặng lẽ khép cửa ra về. Anh không biết rằng, khi cánh cửa được khép lại, có một đôi mắt hé hé mở ra, ngăn ngăn nước.

Ngày mai, mình sẽ quên anh ấy, Tương Cầm tự nhủ. Chỉ ngày mai thôi, mình sẽ hoàn toàn quên anh ấy. Còn hôm nay, cô có thể nghĩ một chút về anh, nhớ một chút về anh và yêu anh một chút.

9. Chương 9: Rời Xa Anh

Sáng tỉnh dậy, Nhiên thấy đầu đau nhức. Hình như tối qua cô đã uống khá nhiều rượu. Ai đã đưa cô về nhà nhỉ? Cô lơ mơ nhớ ra hình như Phan Anh và Tương Cầm đã đến quán bar dìu cô về. Cô lấy tay xoa xoa đầu, vẫn còn rất nhức nhối. Bước xuống phòng ăn, cô thấy Tương Cầm đang nấu canh. Nhìn thấy cô, Tương Cầm cười, đẩy bát canh về phía cô:

-Chị Nhiên, ăn canh này đi. Canh giải rượu đấy.

Nhiên nhìn vào mắt Tương Cầm, dường như sưng lên rất nhiều. Chắc tối qua Tương Cầm đã khóc không ít. Thấy ánh mắt Nhiên dò hỏi, Tương Cầm vội lấy tay che mắt.

-À, tối qua em xem phim. Phim buồn quá nên em khóc đấy.

Nhiên thở dài. Cô bé này, bao giờ cũng cố gắng xuất hiện với nụ cười trên môi nhưng thật ra lại rất đau khổ trong lòng.

-Chị này, tối nay em đi gặp mặt đấy. – Tương Cầm ngập ngừng nói với cô.

-Gặp ai cơ? – Nhiên thắc mắc.

-Tức là gặp mặt qua mai mối ấy. Anh chàng này nghe bảo rất đẹp trai, lại có tài. Anh ta là trợ lý của bố em đấy. – Tương Cầm hồ hởi nói, miệng cười tươi.

Nhiên nhìn cô, chẳng biết nói gì. Tự nhiên cảm thấy mình có lỗi với Tương Cầm rất nhiều, mặc dù lỗi đó chẳng phải do cô, cũng không phải do ai cả. Chỉ là vấn đề của trái tim. Nhưng nếu không có cô, chắc hẳn Phan Anh đã yêu Tương Cầm. Họ lẽ ra là một cặp đẹp đôi trời sinh.

-Chút nữa chị đi mua sắm với em nhé. Lần đầu tiên gặp mặt, cũng trông phải xinh đẹp một chút chứ. À, em sẽ đi cắt tóc nữa.

Tương Cầm lấy ra một cuốn tạp chí, hồ hởi chỉ cho Nhiên xem các kiểu váy áo cắt trông rất đẹp mắt.

Ăn sáng xong, Tương Cầm kéo Nhiên ra khỏi nhà, bắt taxi lên phố. Cũng đã lâu lắm rồi Nhiên không đi mua sắm, không tận hưởng cái thú vui của thời con gái. Đi bên cạnh Tương Cầm, cô thấy mình trẻ ra một vài tuổi. Một cô gái tươi trẻ và đáng yêu như Tương Cầm, ai lại không cảm thấy yêu mến chứ.

Tối hôm ấy, Tương Cầm mặc một chiếc váy hoa xòe trông rất trang nhã. Mái tóc cắt ngắn lịch lãm và trẻ trung. Cô cầm một cái túi xách hiệu LV, tự tin bước vào chiếc xe màu bạc bố cô đưa đến. Trước khi đi, còn dặn Nhiên:

-Chị ngủ sớm đi. Đừng đợi em. Mà nếu không ngủ được thì gọi cho Phan Anh, bảo anh ấy tới đón chị đi chơi nhé. Anh ấy mà nghe chị gọi thì dù bận mấy cũng sẽ tới liền. – Tương Cầm nháy mắt nhìn Nhiên.

Nhiên bỗng thấy thương Tương Cầm quá. Lại càng tự trách mình.

Tương Cầm đi rồi, Nhiên ở một mình trong căn nhà không rộng mà sao lại có cảm giác thênh thang và cô đơn đến thế. Cô nhớ tới lời Tương Cầm, bấm số điện thoại gọi Phan Anh. Anh đang đi ở công ty, làm thêm giờ. Anh bảo sẽ đến trong vòng mười lăm phút.

Phan Anh chở cô đi vòng vèo, rồi không biết đi đâu, anh rẽ xe vào La Petite Note. Quán vắng yên tĩnh đến lạ thường. Chỉ có tiếng piano reo rắc vào hồn người những cung bậc tình cảm.

-Hôm nay Tương Cầm đi xem mắt đấy. – Nhiên vờ như tình cờ nhắc đến, thăm dò phản ứng của Phan Anh. Cô thấy ánh mắt anh có một chút ngỡ ngàng, rồi nhanh chóng lấy lại vẻ bình thản.

-Thế à? Thế cũng tốt.

Phan Anh cố giữ vẻ điềm tĩnh, tự lừa mị bản thân rằng anh không quan tâm đến Tương Cầm, nhưng rõ ràng, cảm giác này... chính là ghen. Mà anh ghen với ai chứ? Ghen với một người thậm chí mình chưa gặp mặt.

Buổi tối trôi qua nhàn nhạt. Mỗi người mãi rong ruổi theo một ý nghĩ riêng. Bao giờ cũng vậy, giữa anh và Nhiên luôn tồn tại một sự im lặng. Đó không phải là sự im lặng giữa hai người yêu nhau, mà là một khoảng cách vô hình ngăn cách giữa hai người.

-An có gọi cho cậu không? – Phan Anh hỏi.

-Không.

-Thế còn cậu?

Nhiên cười. Nụ cười phẳng phất xót xa, đau đớn. Cô đã không gọi cho anh, bởi vì cô cảm thấy hiện tại giữa hai người không thể có cái kết có hậu. Anh bây giờ đã là anh trai cô.

-Nhiên này – Phan Anh nhìn cô. – Cậu và An thực ra đâu phải là anh em cùng huyết thống. Luật pháp vẫn cho phép hai người yêu nhau và lấy nhau. – Không hiểu tự bao giờ, anh đã chấp nhận sự thật rằng Nhiên không thể yêu anh. Có lẽ chính vì Tương Cầm đã thổi một làn gió mát vào hồn anh. Đôi lúc, anh nghĩ, nếu như tình cảm của anh đối với Nhiên là tình yêu, vậy thì hình ảnh của Tương Cầm giữa những cơn mơ là gì? Lẽ nào một thứ tình cảm na ná tình yêu, hay là sự thương hại?

Nhiên im lặng, không nói gì. Bởi cô chẳng biết nói gì. Điều đó, cô cũng đã từng nghĩ đến, nhưng mà, thật sự cô cảm thấy rất kì quái nếu như cô và An yêu nhau, lấy nhau rồi sinh con. Con của cô sẽ gọi mẹ cô và bố An bằng gì? Hơn nữa, dù sao anh cũng đã quyết định ra đi, nghĩa là không còn muốn gặp lại cô.

-Thôi đừng nói đến chuyện đó nữa. – Nhiên ngẩng mặt lên. – Nói về cậu và Tương Cầm đi.

-Tớ và Tương Cầm thì có chuyện gì để nói. – Phan Anh ngạc nhiên hỏi.

-Cậu có thể dối người khác, nhưng không thể dối chính bản thân mình. – Nhiên vừa nói vừa đổ một ít trà nóng vào ấm trà, tráng sơ qua một vài lớp nước rồi chậm rãi đổ vào tách trà. Thường thức trà cũng là một thú vui tao nhã.

Phan Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, tự hỏi không biết giờ này Tương Cầm đang đi với ai. Không biết tự bao giờ hình ảnh Tương Cầm đã len lỏi vào trái tim anh, cho dù anh luôn phủ nhận rằng chỉ có Nhiên là tình yêu duy nhất của mình. Nhưng rõ ràng là anh đang nghĩ đến Tương Cầm. Thật lạ. Ngày xưa, khi Tương Cầm biến mất khỏi cuộc đời anh, anh cũng không khó chịu đến mức như bây giờ. Vậy mà khi nghe Tương Cầm đi gặp mặt một người nào đó mà không phải là anh, anh thấy bức bối. Chẳng lẽ tình cảm của anh đối với Tương Cầm đã lớn lên rất nhiều rồi.

Đưa Nhiên quanh cô một vòng giữa những con phố dài, Phan Anh dừng lại trước cửa nhà Nhiên. Cô vẫy tay chào tạm biệt anh, đang định bước vào nhà thì Phan Anh gọi giật lại:

-Cậu không mời tớ vào nhà à?

Trong thoáng chốc, Nhiên ngạc nhiên, rồi từ từ gật đầu, môi nở một nụ cười đầy ẩn ý. Anh chàng này chắc đang rất nóng lòng muốn biết về cuộc hẹn của Tương Cầm. Ai bảo Phan Anh không quan tâm đến Tương Cầm chứ? Nhiên định vào bếp pha một ly café cho Phan Anh nhưng anh giành lấy công việc đó, đẩy cô ra phòng khách ngồi. Anh bảo rằng café anh pha chắc chắn ngon hơn cô làm. Nhiên vừa bước ra ngoài thì đúng lúc Tương Cầm tra chìa khóa, bước vào với gương mặt tươi rạng rỡ.

-Nhiên, anh ấy thật tuyệt. Gương mặt tuấn tú, dáng người cao ráo, lại nói chuyện rất có duyên. Em thích anh ấy rồi.

Nhiên không ngờ đến tình huống này xảy ra. Cô thở dài, cũng tốt, biết đâu ghen cũng là một gia vị giúp cho Phan Anh nhận rõ tình cảm của mình. Trong bếp, Phan Anh nghe rõ từng lời của Tương Cầm. Bàn tay anh run lên vì giận dữ. Một sự bức tức vô cớ không hiểu vì đâu. Phan Anh tự nhiên thấy café đắng nghét. Anh vô thức đổ ly café xuống bồn rửa chén. Anh từ từ bước ra, bắt gặp ánh mắt ngỡ ngàng của Tương Cầm. Cô nhanh chóng lấy lại ánh mắt bình thản, nhìn anh cười đầy ngụ ý:

-Anh khóa trên, anh mới đến chơi à? – Lâu lắm rồi Tương Cầm mới gọi anh bằng “anh khóa trên”. – Hôm nay hai người đã đi chơi những đâu? Vui không?

Nhiên chưa kịp mở miệng thì Phan Anh đã đáp thay cô:

-Vui. Rất vui. Cảm ơn em đã hỏi thăm.

Giọng anh có phần bực bội. Anh quay qua Nhiên, nhỏ nhẹ:

-Tở về đây.

Nhiên gật đầu. Anh cố gắng mỉm cười chào Tương Cầm rồi bước nhanh ra khỏi cửa. Tương Cầm đứng ngây người ra, hỏi Nhiên:

-Chị lại làm gì để anh ấy bực mình à?

Bắt gặp nụ cười mỉm đầy ẩn ý của Nhiên, Tương Cầm lẩm bẩm “Lạ thật. Hôm nay anh ta sao vậy?”, nhưng rồi cô không suy nghĩ nữa, nhanh chóng ngồi xuống ghế cạnh Nhiên, huyên thuyên kể về buổi tối hôm nay:

-Anh ấy có nhiều sở thích rất giống em đấy. Anh ấy thích đọc truyện Sherlock Homes giống em, thích hoa lan giống em này...

Nhiên thầm than khổ. Hai con người này, tại sao lại chẳng có duyên với nhau chút nào vậy?

Ngoài trời, Phan Anh chạy xe dạo vòng vòng quanh phố phường, cảm thấy trong lòng bực bội, khó chịu, nhất là khi nhìn thấy vẻ mặt tươi vui hơn hở của Tương Cầm. Anh chợt nhớ đến những kỉ niệm từng có giữa hai người. Anh nhớ đến ngày anh nói chia tay, Tương Cầm không khóc, chỉ im lặng một lúc lâu rồi nói:

-Em đồng ý.

Lúc ấy, anh có một chút hụt hẫng, nhưng rồi lại nghĩ, có lẽ do cô ấy chưa yêu mình sâu đậm. Thế cũng tốt, tốt hơn là cô ấy đã nặng lòng, như tình cảm của anh đối với Nhiên. Anh bước vội ra khỏi quán, trốn chạy sự hèn nhát của mình, rồi cứ thế lang thang trong đêm cũng như đêm nay. Ngày hôm sau, rồi hôm sau nữa, anh không hề nhìn thấy Tương Cầm mặc dù đã cố tình đi ngang qua lớp cô. Một tháng sau, quá nôn nóng, anh hỏi một sinh viên khóa cô và được biết cô đã chuyển trường, còn chuyển sang trường nào thì không ai biết. Kể từ đó, anh không hề nhận được bất kì tin tức gì từ cô cho đến tận năm năm sau. Nhiều lúc, thức dậy sau cơn mơ, anh như cảm thấy nụ cười thánh thiện của cô vẫn đang ở quanh đây, rồi lại giật mình xua đi những ám ảnh về cô. Có lẽ, anh đã thích cô từ ngày đó nhưng lại cố tình phủ nhận, chỉ bởi vì trong mối quan hệ này, anh luôn là người nhận nên không nhìn thấy được cảm giác thật sự của chính mình.

Phổ lên đèn nhện nhịp, vậy mà sao anh cô độc đến vậy?

10. Chương 10: Lấy Anh Nhé

Những cuộc gặp gỡ giữa Tương Cầm và anh chàng trợ lý tên Quân ngày càng dày. Anh chàng cũng tỏ ra sẵn đón Tương Cầm. Cũng phải thôi, đứng trước một cô gái đẹp, đáng yêu như Tương Cầm, có chàng trai độc thân nào lại không rung động. Phan Anh thường xuyên qua nhà Nhiên hơn, đôi khi chỉ vu vơ nói chuyện vài câu, chờ đến lúc nghe tiếng xe máy ngoài cổng của anh chàng trợ lý thì Phan Anh vội vàng đi về. Tất cả không lọt qua khỏi ánh mắt của Nhiên.

Dạo này Nhiên đã bắt đầu đi làm trở lại. Công việc cũng khá ổn, phù hợp với chuyên môn của cô. Cô làm về mảng nghiên cứu thị trường. Chỉ là, giữa những bộn bề công việc, luôn có một khoảng trống nào đấy khiến cô không thể không nghĩ đến An. Cô tự hỏi không biết giờ này An đang làm gì, đang đi với ai, đã có bạn gái mới hay chưa. Thỉnh thoảng, đến thăm mẹ và bố dượng, cả hai người đều tránh nói về An trước mặt Nhiên. Mẹ có vẻ rất hạnh phúc, gương mặt hồng hào, ánh mắt biết cười. Mẹ cũng sắp xếp nhiều cuộc xem mắt cho Nhiên, nhưng cô nhất quyết không đi gặp mặt. Cô bảo mẹ “Kết hôn là duyên nợ.”

Tối hôm nay, vừa về tới nhà, Nhiên thấy trong nhà tối om. Cô nhìn lại đồng hồ, thấy đã hơn mười giờ rồi. Giờ này mà Tương Cầm vẫn đang ở ngoài đường kia à? Cô một tay cởi giày, một tay với lấy công tắc điện. Đèn vừa bật sáng, có một bóng người làm cô giật mình, nhìn kĩ hóa ra là Tương Cầm. Tương Cầm đang ngồi thu mình trên chiếc ghế salon, ánh mắt vô hồn. Nhiên chạy vội đến chỗ Tương Cầm, lay lay cô:

-Chuyện gì vậy, Tương Cầm? – Cô lo lắng hỏi.

Tương Cầm ngẩng mặt lên nhìn cô. Hai hàng nước mắt đầm đìa.

-Trợ lý Quân cầu hôn em.

Ra là vậy. Nhiên thở dài, lại thầm trách Phan Anh đang dần để vượt mất hạnh phúc mà không biết.

-Thế em quyết định thế nào?

Tương Cầm khóc to hơn:

-Em đồng ý rồi. Nhưng... Em không yêu anh ấy, làm thế nào lại có thể lấy anh ấy?

Tương Cầm ôm chặt Nhiên, nước mắt ướt đầm áo Nhiên. Cô không biết phải nói gì với Tương Cầm, cứ để mặc Tương Cầm khóc như vậy cho đến lúc mệt lả đi. Tương Cầm ngồi thẳng dậy, vội vàng lấy tay quệt nước mắt rồi cố gắng mỉm cười:

-Em quyết định rồi. Đây sẽ là lần cuối cùng em khóc vì Phan Anh.

Bất giác Nhiên ước gì mình có thể khóc như Tương Cầm. Cô cũng đau lắm, nhưng tại sao mắt lại cứ ráo hoảnh?

Mấy ngày sau, Tương Cầm kéo Nhiên đi sắm đồ cưới. Tương Cầm vốn dĩ đã xinh đẹp, mặc áo cưới lại càng xinh đẹp hơn. Trông cô giống như tiên nữ trong những câu chuyện cổ tích. Trong lúc chờ Tương Cầm thử đồ cưới, Nhiên gọi điện cho Phan Anh:

-Cậu biết Tương Cầm sắp kết hôn rồi chứ?

Không nghe Phan Anh nói gì, Nhiên nhắc lại một lần nữa. Cô nghe giọng Phan Anh “uh” có chút gượng gạo. Bất giác, cô thở dài. Phan Anh thật ngốc, sao lại để một thiên thần như vậy vượt khỏi tay mình. Cô tắt máy, bảo sẽ gọi lại sau. Có lẽ cậu ấy cần yên tĩnh một mình để suy nghĩ về tất cả.

Những ngày sắp đến đám cưới, Tương Cầm bận rộn hơn, nhưng dường như ánh mắt cô cứ buồn xa xăm. Trợ lý Quân cho rằng cô gái sắp về nhà chồng thường có cảm xúc giống vậy nên anh cũng không để ý nhiều. Gương mặt anh có một vẻ rất mãn nguyện, hạnh phúc. Ở bên Tương Cầm, lúc nào anh cũng cảm thấy vui vẻ.

Đêm trước đám cưới, Tương Cầm cùng trợ lý Quân mời Nhiên và Phan Anh ăn tối, gọi là chia tay những ngày độc thân. Miễn cưỡng, Phan Anh cũng đến nhưng tâm trạng không thoải mái cho lắm. Quân cứ đinh ninh rằng Phan Anh là bạn trai của Nhiên:

-Hai người định lúc nào kết hôn? – Anh hỏi.

Nhiên sững người trong giây lát, rồi cười trừ cho qua chuyện. Cô nhìn qua Phan Anh, không thấy anh nói gì, chẳng đồng tình cũng không phản đối. Tương Cầm vội khuấy khuấy nồi lẩu, che giấu tâm trạng ngổn ngang trong lòng. Nhiên cảm thấy cuộc gặp mặt thật nhạt nhẽo. Ba người ba tâm trạng, chỉ có trợ lý Quân vẫn không hiểu những câu chuyện mập mờ đằng sau nên rất thoải mái ăn uống.

Kết thúc buổi ăn tối khi quán đã gần hết khách.

-Để tôi đưa mọi người về. Xe của tôi đang đậu ngoài kia – Trợ lý Quân mỉm cười, một tay nắm lấy tay Tương Cầm.

-Không cần đâu. Em muốn được đi dạo với Nhiên một chút. Đàng nào từ ngày mai, em cũng không được ở cùng với chị ấy rồi. – Tương Cầm rút tay ra khỏi tay Quân.

-Thế cũng được. Vậy anh đi trước nhé. – Ánh mắt Quân dường như phảng phất một nỗi buồn, nhưng rất nhanh lấy lại được vẻ bình tĩnh. Anh cúi xuống hôn lên trán Tương Cầm, rồi bước về phía chiếc xe BMW màu đen sang trọng.

Chỉ còn lại ba người đi bộ dọc con phố. Cảm thấy mình là người thừa, Nhiên lấy lý do phải tạt qua siêu thị, cô sẽ bắt taxi về sau. Níu kéo Nhiên không được, Tương Cầm đành đi về cùng với Phan Anh, trong lòng có chút bối rối. Cô cũng mất đi vẻ lú lo hăng ngày, cứ chăm chú nhìn con đường trước mặt. Gió lạnh thoảng qua làm người cô run lên. Cô chỉ mặc phong phanh một chiếc áo mỏng, mà gió về đêm thì lạnh quá. Phan Anh liền cởi áo veston, dịu dàng quàng qua vai cô, rồi cứ lặng lẽ đi như thế cho đến lúc về tới tận nhà.

Tương Cầm nhìn Phan Anh, mấp máy môi định nói điều gì đó, nhưng rồi cô thở dài, ra dấu chúc ngủ ngon, rồi tra khóa vào ổ.

-Tương Cầm.

Tiếng Phan Anh vang lên đằng sau lưng cô. Trái tim Tương Cầm như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Không được, cô tự nhủ, ngày mai là đám cưới mình rồi. Đừng để anh ấy làm xáo trộn mình nữa. Tương Cầm cố gắng bình tĩnh, tra nốt chìa khóa vào, nhưng không hiểu sao không mở được cánh cổng. Tay cô run lên, không phải vì gió lạnh. Cô đột ngột cảm thấy một hơi ấm bao quanh mình. Tay Phan Anh quàng qua người cô, ấm áp và mạnh mẽ. Nước mắt cô chảy dài xuống từ khóe mắt.

-Em đừng lấy anh ta – Phan Anh lấy hết can đảm, xoay người Tương Cầm lại, nhìn sâu vào mắt cô. Tương Cầm thấy người cô run rẩy, mất hết các giác quan.

Thấy Tương Cầm vẫn im lặng, Phan Anh chậm rãi nói: “Lấy anh nhé”.

Tương Cầm vẫn đứng im như pho tượng. Nếu là cách đây mấy tuần, có lẽ cô đã vui sướng đến mức thao thức cả đêm. Nhưng bây giờ, cô đâu còn sự lựa chọn nào khác. Ngày mai đã là ngày kết hôn của cô rồi. Cô thấy đầu óc mình rối lên, chẳng suy nghĩ được gì cả. Không, không thể. Còn danh dự của bố cô nữa, làm thế nào ông có thể đối mặt với dư luận nếu như ông có một đứa con gái là cô dâu bỏ trốn trong đám cưới.

Tương Cầm vội vàng đẩy Phan Anh ra, cô mấp máy:

- Anh về đi.

Cô tra khóa vào một lần nữa. Lần này khóa bật ra nhẹ nhàng. Cô nhanh chóng chạy vào trong, đóng sập cánh cửa lại, đưa hai tay lên ngực ngăn trái tim đang nhảy thình thịch. Cô khóc như chưa từng được khóc.

Tương Cầm đã có một đêm mất ngủ. Mắt trũng sâu xuống. Chuyên gia trang điểm cho rằng chắc cô mất ngủ vì hồi hộp cho đám cưới. Chỉ có Nhiên biết rằng, tối qua Tương Cầm đã khóc suốt đêm. Kể cũng lạ, một cô gái luôn tỏ ra tươi vui như Tương Cầm, tại sao lại khóc rất nhiều, còn một người có gương mặt buồn như Nhiên lại ít khi rơi lệ.

Nhiên thấp thỏm, chờ đợi một điều gì đó mà cô không định hình được. Nhìn gương mặt vô hồn của Tương Cầm, cô biết Tương Cầm đang đấu tranh rất nhiều bên trong. Đồng hồ điểm đến con số 10, Nhiên thở dài, chỉ hy vọng Tương Cầm đã chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc hôn nhân này. Cánh cửa phòng trang điểm mở ra. Bố Tương Cầm, một người đàn ông thấp, to béo bước vào, cười hỉ hả:

-Con gái ngoan, đã đến giờ lành rồi. Trợ lý Quân là một người tốt. Bố rất yên tâm giao con cho cậu ấy. Con nhất định sẽ sống hạnh phúc.

Tương Cầm nở một nụ cười gượng gạo, nắm tay bố bước vào phòng cử hành hôn lễ. Ai cũng khen cô dâu thật xinh đẹp, trông chẳng khác gì người mẫu, chỉ có điều gương mặt buồn quá. Chú rể thì gương mặt tràn đầy hạnh phúc. Anh chìa tay ra đón lấy tay Tương Cầm, nhưng cô lại có chút do dự. Cô dừng lại đột ngột khi bước lên bậc thang đầu tiên.

Tiếng xôn xao bên trong phòng vang lên.

Lẽ nào lại chuẩn bị có một cô dâu chạy trốn?

Tương Cầm vén tấm khăn voan, nhìn trợ lý Quân một lúc, môi mấp máy định nói nhưng lời nói lại tắc nghẹn nơi cổ họng. Trợ lý Quân nhìn cô đau khổ. Không phải là anh không biết. Ngày hôm qua, khi bốn người đi ăn tối, anh tình cờ bắt gặp ánh mắt của Phan Anh và Tương Cầm giao nhau lặng lẽ, chỉ là anh cố tình không hiểu. Vốn dĩ anh cho rằng gạo đã nấu thành cơm rồi, hôn lễ cũng chuẩn bị cử hành rồi, một ngày nào đó Tương Cầm sẽ quên người ấy đi và yêu anh. Nhưng anh đã nhầm, thực sự nhầm. Tình yêu của Tương Cầm quá lớn, lấn át lí trí của cô. Anh gật đầu đầy đau khổ. Anh còn biết làm gì hơn nữa, ngoài trừ buông tay ra? Yêu một người nghĩa là mong muốn người ấy hạnh phúc. Anh cũng từng yêu, cũng từng có một tình cảm sâu nặng, cũng đã từng hy vọng người ấy chạy trốn khỏi lễ cưới.

-Xin lỗi, em không thể tiếp tục hôn lễ này.

Tương Cầm vén váy, chạy một mạch ra khỏi khán phòng, bỏ lại đằng sau tiếng xì xào, và tiếng vỗ tay cô hét lên vang vọng:

-Tương Cầm, đứng lại cho bố.

Tương Cầm cứ chạy đến nơi cô cần đến, nhắm thẳng một hướng đến nhà Phan Anh. Chạy xuống bậc thang của khách sạn nơi diễn ra hôn lễ, cô gặp Phan Anh đang bước lại từ phía đối diện. Cô mỉm cười qua làn nước mắt. Anh đây rồi, anh đã đến bên cô rồi. Cô chạy ào vào lòng anh. Phan Anh ôm chặt lấy cô vào lòng, cứ ngỡ là giấc mơ. Chỉ đến khi sắp vượt khỏi tầm tay, anh mới biết rằng anh đã yêu Tương Cầm. Cũng may, thượng đế chưa quay lưng lại với anh. Đôi khi tình yêu là một thứ tình cảm ích kỷ, không thể nào vẹn cả đôi đường thì nên chọn lấy tình yêu, bởi vì người sống bên mình suốt đời nên là người mình yêu thương. Nếu không thì sẽ uổng phí cả một kiếp người.

11. Chương 11: Anh Có Còn Yêu Em Không?

“ Ngày ... tháng ... năm...

An,

Hai năm, em vẫn ở nơi này chờ anh còn anh đang ở đâu?

Nơi anh đến, tuyết đã rơi chưa? Ngày xưa, em luôn tin rằng người đầu tiên em gặp vào ngày tuyết đầu mùa rơi sẽ chính là người sẽ nắm tay em đi suốt cuộc đời. Em đã nghĩ đến anh, nhưng em biết đó chỉ là một giấc mơ. Việt Nam là xứ nhiệt đới thì làm gì có tuyết, anh nhỉ?

Anh có đang vòng tay ôm một người nào đó rồi im lặng ngắm tuyết rơi không? Có không anh?

Hai năm anh đi, phố phường thay đổi từng ngày, thay đổi đến mức chỉ một tuần em không đi ngang qua lối cũ thì đã cảm thấy mọi thứ dường như xa lạ. Giàn bông giấy trước nhà em giờ đã có thêm hoa trường xuân và dây leo xanh. Em vẫn thường đứng trên ban công nhìn xuống, hy vọng bất chợt nhìn thấy anh đang đứng dưới hàng bông giấy. Nhưng em biết giấc mơ vẫn chỉ là giấc mơ, còn hiện thực thì trần trụi đến khắc nghiệt.

À, anh biết không, Tương Cầm đã mang thai được năm tháng rồi đấy. Nói về hai người này thì phải nói đến một thiên tình sử gian nan. Sau khi cô dâu bỏ chạy khỏi đám cưới, bố Tương Cầm quyết từ mặt con gái. Tương Cầm và Phan Anh lấy nhau, không ồn ào kèn trống, không lời chúc phúc, chỉ đến chính quyền làm giấy kết hôn rồi về sống với nhau. Cuộc sống ngày ngày rất hạnh phúc. Thỉnh thoảng, vợ chồng Tương Cầm gọi em đi ăn tối, không quên giới thiệu em cho một anh chàng nào đó. Phan Anh hay nói đùa rằng:

- Nhiên, lấy chồng đi. Cậu sắp thành bà cô già rồi đấy. Sau này thấy con tớ mà phát thèm thì đừng có nghĩ đến chuyện bắt cóc con tớ đấy nhé.

Nói rồi, anh chàng lại xoa xoa cái bụng tròn vo vo của Tương Cầm, nói với đứa bé trong bụng:

- Con gái, đừng làm mẹ đau nha con.

Lập tức, Tương Cầm sẽ sùng cộ lại ngay “ Đã bảo với anh nó là con trai kia mà. Em siêu âm rồi.” Phan An rụt cổ, so vai như muốn nói với em rằng “Cậu thấy đấy, cô ấy toàn bắt nạt tớ.”

Nhìn gia đình Tương Cầm hạnh phúc, đôi lúc em cảm thấy tủi thân lắm. Em cũng đã không còn trẻ nữa, cũng đã đến lúc phải lấy chồng, sinh con, sống một cuộc đời êm ả. Nhưng mà không hiểu tại sao em lại không thể mở lòng ra với bất kì ai. Có lẽ bởi vì hình ảnh của anh quá lớn trong em.

Em vẫn đợi anh đến lau khô những giọt nước mắt em rơi trong đêm tối. “

Nhiên gấp lá thư lại, cho vào một cái hộp gỗ nhỏ. Cô bắt đầu có thói quen viết thư cho An từ khi anh đi, chỉ khác chăng là những lá thư không bao giờ được gửi đến đúng người cần nhận.

Mỗi ngày trở về căn nhà trống trải, thật sự cảm thấy rất cô độc. Cho nên Nhiên đăng báo tìm người cho thuê căn phòng của mẹ. Bảng thông báo dán được hai ngày thì có một cô gái tới tìm cô.

- Chào chị, tôi là Từ Minh. Chị là người cho thuê nhà à?

- À chào chị. Mời vào.

Cô gái này có mái tóc rối bởi y hệt cô, cũng đáng người giống giống cô, chỉ khác là trông trẻ hơn cô một chút. Người ngoài nhìn vào, chắc sẽ nghĩ rằng hai người có quan hệ huyết thống nào đó. Từ Minh tự giới thiệu cô là một bác sĩ người Mỹ gốc Việt. Bạn trai cô trở về Việt Nam làm việc nên cô muốn về cùng vì không thể rời xa anh ấy. Nhìn kĩ, cô gái này phong cách nhẹ nhàng, lại nói chuyện có duyên, khiến Nhiên cảm thấy khá mến cô.

Ba ngày sau, Từ Minh chuyển tới, sống ở căn phòng cũ trước đây của mẹ cô. Từ Minh bằng tuổi cô. Cô gái này, thật sự rất biết lấy lòng người khác. Mỗi sáng, Nhiên thức dậy đều thấy thức ăn sáng được chuẩn bị trên bàn, kèm theo một mảnh giấy:

“ Chúc cậu ngon miệng”

Có Từ Minh, cô cảm thấy căn nhà bớt trống vắng. Mặc dù Từ Minh không nói chuyện nhiều, nhưng mà sự có mặt của cô làm Nhiên bớt đi cảm giác cô độc. Nhiên cũng hiếm khi hỏi chuyện Từ Minh, bởi vì cô quan niệm rằng nếu một người muốn kể, họ tự khắc sẽ kể, không cần hỏi.

Nhiên chạy vội vào công ty, đâm sầm phải một người đang đi phía trước. Sáng nay cô đi làm trễ vì chiếc xe trở chứng hư dọc đường.

- Xin lỗi

Người đàn ông trước mặt quay lại, nhìn sững vào cô một lát rồi cười nhẹ:

- Không sao.

Người đàn ông này, tại sao cô lại có cảm giác rất quen thuộc. Cô đập đập vào đầu mình, thầm nghĩ trí nhớ của mình thật tồi tệ.

Cô đi chung một thang máy với người đàn ông. Nhìn kĩ thì anh ta cỡ ba lăm tuổi, gương mặt cương nghị, sống mũi cao, đôi mắt màu nâu được che dưới cặp kính cận khá dày. Anh ta thuộc một kiểu mẫu của người thành đạt.

- Cô làm ở công ty nào? – Người đàn ông hỏi cô, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước. Bây giờ cô mới nhận ra giọng anh ta lơ lớ, không thuần việt.

- Tôi làm ở công ty YR. – Theo phép lịch sự, cô trả lời, ánh mắt nghiêm trang.

- Ồ, tôi cũng là nhân viên mới của công ty.

Nhiên xoay sang nhìn người đàn ông một lần nữa. Anh ta không có vẻ gì là nói dối. Cô mỉm cười đáp lại. Dù sao thì cô và anh ta cũng sắp là đồng nghiệp, cũng nên xã giao một chút.

- Tôi là Nhiên, nhân viên phòng kinh doanh. Còn anh?

- Tên tôi là Đằng Quý. Có gì mong cô giúp đỡ. – Anh ta chìa tay ra, chờ đợi cái bắt tay từ Nhiên.

Thang máy dừng ở tầng 11, Nhiên bước ra. Trông thấy anh ta vẫn còn đứng trong thang máy, thầm nghĩ anh ta chắc không biết đường trong công ty:

- Anh không vào à? Công ty nằm ở tầng này đây.

- À, tôi có một chút việc phải lên tầng trên. Gặp lại cô sau vậy.

Tầng trên à? Tầng trên là tầng của tổng giám đốc, phó tổng và các giám đốc bộ phận. Anh ta lẽ nào lại là một trong những giám đốc? Mà thôi, cô cũng chẳng muốn thắc mắc nhiều. Nhiên gật đầu chào rồi quay bước vào phòng. Nhân viên trong văn phòng đã có mặt đầy đủ.

Hai năm trôi qua, Nhiên giờ đã trở thành một phó giám đốc đầy năng lực. Lẽ ra cô được cân nhắc lên chức giám đốc, nhưng Nhiên từ chối. Không phải bởi vì cô không thể đảm nhận nổi trọng trách, chỉ là cô cảm thấy chức vụ tăng cũng đồng nghĩa với trách nhiệm tăng theo. Cô không muốn cả ngày ở công ty, tối đến

cũng phải ở công ty làm việc. Vả lại, cô muốn ở cùng tầng dưới với mọi người hơn là ngồi ở tầng trên cùng với các giám đốc khác.

Vừa vào đến phòng, Nhiên đã thấy nhân viên nháo nhào.

- Thôi nào, về chỗ làm việc đi. – Cô nghiêm khắc nhìn mọi người, vỗ vỗ tay thật to, yêu cầu giải tán.

Thực ra, Nhiên là một phó giám đốc rất được lòng nhân viên, bởi vì cô hòa nhã, điềm tĩnh, tuy có nghiêm khắc nhưng luôn đúng công, đúng tội.

- Chị Nhiên, – Phương Linh, cô nhân viên mới vào của công ty, đột nhiên hỏi cô- Chị đã gặp sếp tổng mới chưa?

- Chưa. Mà tại sao em quan tâm vậy?

- Trời ơi – Phương Linh lầm bầm. – Chị đúng là bà cô già không màng đến sự đời. Chị không biết à, sếp tổng mới chỉ độ ba lăm tuổi, độc thân, giàu có, hiện tại đang là đối tượng theo đuổi của hàng tá nhân viên nữ trong công ty đấy. Nghe bảo sếp tuy không tuấn tú nhưng mà nhìn cũng được. Với lại, đàn ông thì cần gì đẹp trai, chỉ cần kiếm ra thật nhiều tiền là được.

- Thế em đã gặp chưa? Biết đâu anh ta lại xấu như Chí Phèo thì sao?

- À chưa, nhưng em nghe người ta đồn thế. Hì hì.

- Chưa thì đi làm việc đi.

Phương Linh bắt gặp ánh mắt nghiêm khắc của Nhiên, lè lưỡi, rụt cổ, quay về chỗ làm. Sếp đúng là sếp, nổi tiếng là bà cô không màng sự đời.

Còn lại một mình, Nhiên vừa lấy tập tài liệu tuần trước ra xem thì có điện thoại của giám đốc bộ phận.

- Nhiên, em lên phòng tổng giám đốc ngay bây giờ nhé. Sếp tổng mới muốn gặp các giám đốc và phó giám đốc.

Thật là mệt, cô than thầm. Vốn dĩ, cô không có hứng thú với các cuộc họp. Khi cô đến nơi thì mọi người đã yên vị sẵn chỗ ngồi trong phòng họp. Người đàn ông ngồi chính giữa trông thật sự rất quen. Cô chợt nhớ ra anh ta chính là người cô mới gặp ở thang máy. Anh ta ngồi ở ghế chủ tọa. Lẽ nào anh ta chính là sếp tổng mới?

Như giải đáp thắc mắc của cô, anh lên tiếng:

-Xin chào. Tôi là Đằng Quý, tổng giám đốc mới của YR Việt Nam. Rất mong được sự giúp đỡ của các bạn.

YR là một tập đoàn đa quốc gia. Sếp tổng của mỗi nước thường được tuyển chọn ở Mỹ và được đưa về các nước để công tác.

Nhiên cảm thấy thật xấu hổ về chuyện ban sáng. Anh ta là sếp tổng, tự khắc biết rõ tầng làm việc của mình là tầng 12. Thỉnh thoảng, trong buổi họp, cô thấy sếp tổng nhìn về phía mình. Anh ta chắc có lẽ đã nhận ra cô.

Hôm nay đúng là một ngày không may mắn đối với mình, cô thầm nghĩ. Hết xe hư lại đến đụng độ sếp ở thang máy. Cũng may là cô đã không làm việc gì gây ấn tượng xấu với sếp.

Khi cô trở về lại phòng làm việc thì thấy điện thoại có ba cuộc gọi nhỡ của mẹ. Cô một tay bấm số điện thoại, một tay lấy xấp tài liệu hồi sáng ra xem tiếp

-Có chuyện gì vậy mẹ?

-Nhiên này, tối nay đi ăn với cả gia đình nhé. – Giọng mẹ có chút ngập ngừng. – Hôm nay An về nước.

Hôm nay An về nước. Cô vẫn chưa tin được vào tai mình. Có một thứ cảm xúc hỗn độn dâng lên.

-Vâng, con biết rồi. Xong việc con sẽ ghé qua nhà.

Suốt cả buổi chiều hôm ấy, Nhiên không làm được việc gì ra hồn. Tâm trí cô cứ mãi nghĩ đến cuộc gặp gỡ tối nay. Hai năm rồi, không biết An đã thay đổi đến mức nào. Một vài lần, Phương Linh gõ cửa, nhưng cô cũng chẳng để ý.

-Chị Nhiên – Phương Linh hét to vào tai cô, làm cô chột bưng tỉnh.

-Chuyện gì đây?

-Chị bị sao thế? Trúng mũi tên thần tình ái hay sao mà thần người ra vậy? – Ánh mắt Phương Linh nhìn cô dò hỏi – Có phải đã tương tư sếp tổng mới rồi không? Từ lúc chị gặp sếp tổng đến giờ, người cứ như trên mây ấy.

-Không có gì. Mà em có chuyện gì không? – Cô ngẩng mặt lên nhìn.

-Em muốn xin chị chữ kí cho tập tài liệu này.

-Uh cứ để đây. Chút nữa chị sẽ kí.

Nhưng rồi, chẳng hiểu tại sao cô bỗng quên mất, khiến cho Phương Linh mấy lần cứ chạy vào phòng nhắc nhở. Khi chuông đồng hồ điểm đến con số 6, cô đứng bật dậy. Trong lòng cảm thấy rất lo lắng, bồn chồn. Cô bước vội ra khỏi công ty, nhưng sức nhớ ra xe cô sáng nay đã đem đi sửa, vẫn chưa lấy về. Cô đi tới bến đỗ bắt taxi, nhưng lại trúng giờ cao điểm nên chẳng có chiếc nào còn trống chỗ. Trong lúc cô đang tần ngần thì có một chiếc xe màu đen chạy đến đỗ lại ngay trước mặt cô. Cửa kính được kéo xuống, một người đàn ông lộ đầu ra ngoài nhìn cô cười:

-Cô muốn đi đâu à? Tôi đưa cô đi. Giờ này chẳng có taxi đâu.

Là sếp tổng.

Nhiên cúi đầu chào sếp tổng, xua tay bảo rằng không sao, cô cũng không vội gì. Thế nhưng, sếp tổng cứ nhất định mời cô lên xe, làm cô không thể nào từ chối được. Anh quàng dây qua người cô, thắt dùm cô dây an toàn. Hơi thở đàn ông quyến lấy không khí, làm cô cảm thấy có chút choáng váng.

-Cô đến phố nào?

-Phố Z, số 23.

-Tôi cũng ở phố đấy. – Sếp tổng vừa cười vừa nói, làm cô không biết có bao nhiêu phần là sự thật.

-Trước đây cô từng sống ở Mỹ đúng không? Tôi xem trong hồ sơ của cô. Cô ở bang nào?

-Tôi ở Boston, thưa sếp – Đến giờ, cô vẫn chưa quen với cảm giác ngồi trên xe của sếp tổng.

-À, tôi cũng ở Boston đấy. Có khi ngày trước, chúng ta làm cùng một tòa nhà. Kể cũng từng coi là đồng nghiệp. Thế thì, cô cứ gọi tôi là Đăng Quý đi. Tôi cũng chẳng lớn hơn cô bao nhiêu tuổi.

-Sao vậy được, sếp tổng. Tôi sao dám gọi tên sếp như vậy. – Nhiên bối rối nhìn anh.

-Thế trước đây cô học trường nào? – Anh không để ý đến lời nói của cô, hỏi tiếp.

-Tôi học ở đại học Boston, khoa tài chính.

Anh cười phá lên:

-Chúng ta thật là có duyên. Tôi cũng học cùng trường, cùng ngành với cô.

Nhiên lẩm bẩm “ Sao lại có sự trùng hợp đến vậy nhỉ?” Cô nói rất nhỏ, nhưng người đàn ông bên cạnh lại có một đôi tai rất nhạy.

-Trên đời vốn dĩ có nhiều chuyện ngẫu nhiên mà.

Rồi anh ta không nói gì nữa cho đến khi xe đỗ trước cổng nhà An. Ngôi nhà này, hiện tại mẹ cô cũng đang sống nhưng ít khi nào cô đến thăm.

Cũng may, cuối cùng cô cũng thoát khỏi xe xếp tổng. Nhưng mà lại phải đối mặt với một sự bồn chồn, lo lắng khác. Cô cúi đầu cảm ơn anh rồi kéo cổng bước vào nhà. Trong phòng khách có một người con gái đang xem tivi.

Cô gái này nhìn đằng sau quen lắm.

Nghe tiếng động, cô gái quay mặt lại.

Hai ánh mắt giao nhau đầy ngỡ ngàng sững sờ lẫn bối rối.

Là Từ Minh.

- Nhiên, cậu là ...? – Từ Minh ngạc nhiên kêu lên, đôi mắt mở to nhìn cô.

Lúc này, An cũng vừa bước ra, có một chút lúng túng trong mắt anh, rồi anh điềm tĩnh khoanh tay nhìn cô, mỉm cười. Nụ cười này sao mà xa cách đến thế.

-Chào em gái. – Anh tiến đến, vỗ vỗ vào vai cô. Rồi quay sang Từ Minh giới thiệu – Đây là chị dâu tương lai của em, Từ Minh. Lần này là chị dâu thật, không phải là chuyện đùa như ngày xưa nữa.

Đùa ư? Anh có thể nói tất cả chỉ là đùa ư? Cô thấy tai mình ù đi. Từ Minh ôm lấy cổ An, hỏi gặng:

-Anh đã đùa chuyện gì? Anh giấu em chuyện gì phải không?

An chỉ mỉm cười nhìn Từ Minh. Ánh mắt hai người giao nhau, tràn đầy yêu thương. Nhiên bỗng cảm thấy lúng túng lẫn đau đớn, không biết phải xử sự như thế nào. Hai năm nay, không lúc nào cô không nghĩ đến An, chỉ là cô vẫn chưa chuẩn bị tinh thần cho cuộc gặp kì lạ hôm nay. Mẹ Nhiên nghe tiếng ồn ào ngoài phòng khách, vội bước ra.

-Nhiên đã đến rồi hả con? Sao dạo này con gầy thế? – Giọng nói của bà pha lẫn xót xa lẫn hối lỗi. Bà tự cảm thấy mình là một người mẹ ích kỉ. Thỉnh thoảng, nhiều đêm trở mình thức dậy, bà bỗng thấy nhớ con da diết, thấy nước mắt mình ướt đầm gối vì xót đứa con gái đang sống một mình. Nhưng bà tôn trọng quyết định của Nhiên.

Mẹ mặc một chiếc áo dài nhung khá sang trọng. Bà vuốt ve mái tóc rối của Nhiên rồi nắm tay dẫn cô vào bàn ăn.

-Mọi người vào dùng cơm nào. Mẹ đã chuẩn bị xong hết rồi.

Buổi cơm tối diễn ra trong không khí có phần gượng gạo, chỉ có Từ Minh vẫn vô tư gấp lấy thức ăn bỏ vào chén cho mọi người.

-Em dâu, em ăn nhiều vào. Dạo này em làm việc nhiều nên trông ốm quá. – Từ Minh gấp một ít thức ăn, bỏ vào chén Nhiên mặc dù cô chẳng còn tâm trí nào để mà thưởng thức. Mọi việc xảy ra quá đột ngột, làm Nhiên cảm thấy thật khó chấp nhận.

-Em làm việc nhiều lắm à? – An nhìn vào gương mặt có phần hốc hác của cô, có phần đau xót trong giọng nói

-À vâng, thực ra cũng không nhiều việc lắm. Chỉ là em gắng làm cho xong thôi.

-Uh, đừng làm nhiều quá. Làm ít thôi, rồi kiếm chồng đi. – Mẹ xen vào câu chuyện. – Con cũng chẳng còn trẻ trung gì nữa. Hai, ba năm nữa, nhan sắc tàn phai thì chẳng ma nào thèm để ý. Thế dạo này con đã gặp được ai chưa?

Cô chẳng biết phải trả lời mẹ như thế nào. Cô đưa mắt nhìn bố dượng cầu cứu. Cũng may ông hiểu ý, vòng tay qua ôm mẹ Nhiên, cười hỉ hả bảo rằng:

-Thôi nào em. Em trông đấy, con bé vẫn còn xinh đẹp vậy. Thế nào mà chẳng có đến vài cây si trông trước cửa. – Rồi ông nâng ly rượu lên – Thôi, cạn ly nào. Lâu lắm rồi gia đình chúng ta mới có dịp tụ tập đông đủ như hôm nay.

Nghĩ một lúc, mẹ hỏi cô :

-Phan Anh và Tương Cầm dạo này thế nào rồi? Gia đình bên ấy đã chấp nhận hai đứa chưa?

-Chưa mẹ ạ. Tương Cầm mang thai năm tháng rồi. – Cô vui vẻ kể, chợt để ý ánh mắt anh nhìn cô vừa bàng hoàng, vừa xót xa.

Nhiên chỉ muốn ăn cho xong buổi tối. Nhưng cô lại không muốn về nhà. Về nhà, gặp Từ Minh, cô sẽ có một cảm giác rất khó chịu. Khi An bảo sẽ lái xe đưa hai chị em về nhà, Nhiên nhất quyết từ chối. Cô không muốn đi cùng một xe với hai người đó. Sẽ đau lòng lắm. Cô đi bộ dọc lối đi của khu biệt thự, không hiểu thế nào, lại đụng phải sếp tổng ở gần đó. Chẳng lẽ anh ta thật sự sống ở đây. Cô định rẽ qua hướng khác tránh mặt thì anh ta đã nhìn thấy cô :

-Nhiên, không ai đưa cô về à? Lên xe đi, tôi chở cô về.

Rồi mặc cho Nhiên từ chối, sếp tổng kéo tay cô, mở cửa xe và ấn cô vào ghế. Anh cho xe chạy chậm chậm, mở cửa kính ra cho gió lùa vào, hưởng chút khí trời. Ban đêm, thành phố thật tĩnh lặng. Sếp tổng đưa cô tới tận trước cổng nhà, lúc ấy đang có một chiếc xe màu xám đang dừng ở đó mà cô đoán là xe của An. Cô cúi đầu chào sếp tổng rồi bước vào nhà, chạm phải ánh mắt An nhìn cô.

-Nhiên, chúng ta cần nói chuyện.

Tiếng An gọi ở đằng sau. Cô nghe thấy rất rõ, nhưng tăng lơ, tra vội chìa khóa vào ổ. Anh bước lại, giật chìa khóa từ tay cô, bỏ vào túi rồi kéo cô lên xe. Anh im lặng, cô cũng im lặng. Khoảng im lặng vô hình đáng sợ. Anh dừng xe trước một nhà thờ.

-Tại sao em nói dối anh?

-Em nói dối điều gì ? – Cô bực bội nhìn anh. – Chính anh mới là người nói dối. Anh bảo rằng anh đã có vợ.

-Thế em thì không à? Em cũng đâu kết hôn với Phan Anh.

Cô im lặng. Đúng vậy, thực ra tất cả là do lỗi ở cô. Nhưng nếu cô nhận lỗi thì có thể quay về như ngày xưa được chẳng? Tất cả đã quá muộn rồi. Tự nhiên cô muốn bật khóc nhưng chẳng hiểu sao lại không thể khóc nổi. An cúi đầu xuống úp mặt vào hai tay:

-Là lỗi của anh. Tất cả là lỗi của anh hết.

Cô nhẹ nhàng đến bên cạnh anh. Anh quàng tay ôm cô vào lòng. Cái ôm của anh thật ấm áp và ngọt ngào. Cô chỉ muốn ở bên anh mãi mãi như vậy, không cần biết thế gian có ai, cũng chẳng cần biết phải có lỗi với bao nhiêu người.

Nhưng mà ... Nhưng mà, Từ Minh, cô ấy sẽ thế nào?

-Người đàn ông lúc này là ai? – An quay mặt Nhiên lại, nhìn sâu vào mắt cô, tự hỏi mình có tư cách gì để tra hỏi cô ấy chứ. Nhưng cảm giác này thật sự rất khó chịu.

Người đàn ông lúc này? Ai cơ?

À là sếp tổng.

-Ông ấy là sếp tổng của em. Em gặp ông ấy trên đường về.

An chỉ tạm hài lòng với lời giải thích của Nhiên. Không phải là anh không tin Nhiên, chỉ là ánh mắt của người đàn ông ấy đối với Nhiên, không phải là một ánh mắt bình thường. Một người như Nhiên, tuy không đẹp, nhưng lại có một sức quyến rũ lạ thường, làm cho người khác đã yêu rồi thì không muốn rời xa.

Nhiên đột ngột đẩy An ra. Lòng tự tôn của cô không cho phép mình van xin một chút tình cảm của anh. Hình ảnh anh và Từ Minh ngày hôm nay như một nhát dao cứa vào tim cô mỗi khi nghĩ đến. Cô đọc thấy sự ngỡ ngàng trong ánh mắt anh, cố gắng nở một nụ cười gượng gạo:

-Anh trai, chở em về nhà đi. Có lẽ chị dâu đang lo lắng đấy.

An thở dài, muốn đưa tay ra ôm lấy cô nhưng rồi lại rút tay lại. Anh lặng lẽ lấy xe chở Nhiên về.

Đêm ấy, An cứ thế, đứng dưới cửa phòng Nhiên, nhìn cho đến khi đèn phòng cô tắt phụt mới quay xe trở về.

12. Chương 12: Hiểu Nhầm Chồng Lên Hiểu Nhầm

Từ Minh ngày càng đối tốt với cô, thường xuyên rủ cô đi mua sắm, uống trà kể từ ngày biết cô là em gái của An. Dù rất ngại, nhưng Nhiên không thể nào từ chối khi nhìn thấy vẻ mặt háo hức của Từ Minh. Cô ngày càng cảm thấy mình giống một cô em chồng thật sự. Cứ mỗi lần Từ Minh nhắc đến tên An, cô cảm thấy đau nhói đến chết mất. Thỉnh thoảng, trong giấc mơ, cô nhìn thấy hai người ấy dắt tay nhau tiến vào nhà thờ, lại giật mình tỉnh dậy, thấy xót xa trong lòng.

An trở về làm ở bệnh viện cũ, cũng thường xuyên gặp Tương Cầm. Tương Cầm đã mang thai được hơn sáu tháng. Từ Minh xin vào làm cùng bệnh viện, lúc nào cũng bám đuôi bên cạnh An làm cho các y tá khác cảm thấy rất khó chịu. Có một lần, Tương Cầm chứng kiến Từ Minh trao đổi hai mẫu chụp X-Quang của một bệnh nhân ung thư phổi và một bệnh nhân chỉ nhiễm virus bình thường. Hai mẫu chụp X-Quang đây do y tá Đỗ Quyên phụ trách đem đến. Nói một chút về cô y tá này, cô chỉ mới hai mươi một tuổi, vừa ra trường, còn ít kinh nghiệm, lại luôn tỏ ra say mê bác sĩ An cho dù biết An đã có hôn thê rồi. Thỉnh thoảng, Từ Minh kín đáo nhìn cô ấy với đôi mắt tóe lửa. Sau khi sự việc vỡ lẽ ra, người nhà của bệnh nhân tức giận đòi làm đơn kiện, y tá Đỗ Quyên bị khiển trách nặng nề, cũng suýt bị đuổi khỏi khoa Nội. Mặc dù Tương Cầm biết là không phải lỗi của cô ấy nhưng cô cũng không thể làm gì bởi vì không có chứng cứ. Có lẽ, lỗi của Đỗ Quyên đó là đã yêu thầm bác sĩ An và vô tình chọc giận Từ Minh, một người phụ nữ ghê gớm đầy nanh vuốt. Khi có mặt An, lúc nào Từ Minh cũng tỏ ra nhẹ nhàng, điềm đạm, đến nỗi đôi lúc Tương Cầm có cảm giác như đang nhìn thấy một Nhiên thứ hai.

Tương Cầm gọi điện cho Nhiên, bảo rằng cô hãy cẩn thận với Từ Minh, nhưng Nhiên gạt đi. Nhiên luôn cảm thấy Từ Minh là một người tốt, lại nghĩ mình thật xấu xa nếu nghi ngờ cô ấy. Tương Cầm thở dài, nghĩ thầm Nhiên đã gặp phải một đối thủ lợi hại. Từ Minh, cô gái này, trước mặt An luôn tỏ ra nhu mì, hiền hậu, nhưng khi An vừa quay đi thì ánh mắt của cô ta đầy nham hiểm. Tương Cầm đem chuyện ấy kể cho Phan Anh.

-Hay là bảo Nhiên đến nhà mình ở tạm. – Phan Anh nghĩ một hồi. – Ít nhất có thể tách rời cô ấy với Từ Minh. Anh cảm thấy không yên tâm tí nào.

Tương Cầm lườm mắt nhìn anh:

-Phan Anh, anh còn tình cảm gì với Nhiên không đấy?

Phan Anh cười hỉ hả, xoa xoa nhẹ bụng Tương Cầm và bảo rằng:

-Con gái ba yên tâm. Bây giờ ba chỉ yêu mỗi mình mẹ con và con thôi.

-Đã bảo anh là con trai rồi mà. – Tương Cầm mắng yêu Phan Anh, rồi chọt chùng giọng xuống. – Không biết đến bao giờ, hai người ấy mới trở về bên nhau.

-Người có duyên thì sẽ về lại bên nhau mà. ***

Buổi tối Tương Cầm về muộn vì phải xử lý một chút số liệu cho bản báo cáo. Khi cô về đến nhà thì thấy xe An ở ngoài cổng. Cô nép người dựa vào cổng vì không muốn làm gián đoạn câu chuyện của hai người. Nhưng những gì cô nhìn thấy thật quá sức chịu đựng: Từ Minh quàng hai tay qua vai An, môi cô chạm môi anh. Nhiên thấy lồng ngực đau nhói, chạy vội ra đường. Nghe tiếng động, An sức tỉnh, chạy theo đằng sau cô, nhưng không kịp vì cô đã lên taxi. Anh bấm số gọi liên tục nhưng cô không trả lời.

Ở phía bên trong cánh cổng, có một cô gái nở nụ cười nham hiểm.

Nhiên dừng lại ở một quán bar trên đường. Cô biết lần này, dù có say đến chết, cũng sẽ chẳng có ai đưa cô về nhà. Nhiên gọi một chai rượu, cứ thế nốc cạn đến giọt cuối cùng. Đây là lần thứ hai cô say, cũng là lần thứ hai vì An mà cô say. Con người đấy, tại sao cứ đem đến đau khổ cho cô mãi như thế.

Cô thấy một bàn tay diu mình ra khỏi quán, nhưng không thể mở mắt nổi để biết là ai. Là ai thì cũng vậy, đêm nay cô chẳng còn gì để mất.

Sáng hôm sau thức dậy, cô thấy mình đang ở trong một căn phòng lạ. Cô xoa xoa đầu, cố nhớ ra mình đang ở đâu, nhưng đầu cô hoàn toàn trống rỗng. Có một người bước vào phòng, mang theo một khay thức ăn.

Là sếp tổng.

Tại sao lại là anh ta?

Cô không thể nhớ nổi chuyện tối hôm qua.

Sếp tổng đặt khay lên bàn, nhìn cô như ra lệnh:

-Đến đây ăn đi. Cô cần ăn để bù lại sức.

-Sếp tổng, tại sao tôi lại ở đây?

Dù cố nhớ, Nhiên vẫn thấy đầu óc lơ mơ.

-Là tôi tình cờ vào quán bar, gặp cô đang say khướt nên đem cô về đây.

Đằng Quý cầm lấy ổ bánh mì kẹp thịt, ấn vào tay cô, bắt cô ăn hết rồi bảo cô nằm nghỉ. Nhưng cô còn phải đi làm kia mà. Cô cũng không hài lòng lắm với lời giải thích của anh. Từ trước đến nay, lúc nào cô gặp anh cũng tình cờ, nhiều lúc làm cô cảm thấy thắc mắc.

-Tôi phải đến công ty nữa.

-Nằm xuống nghỉ đi. Tôi ra lệnh cho cô nghỉ việc hôm nay.

Ánh mắt anh nhìn cô nghiêm khắc. Con người này có một uy lực nào đó rất đáng sợ, khiến cho cô, một người vốn dĩ không sợ trời, không sợ đất, lại nghe lời răm rắp. Nhưng tại sao anh ta lại tốt với cô đến vậy?

Cô thật sự không hiểu.

Như nhìn thấy sự thắc mắc trong ánh mắt cô, anh vừa dọn khay thức ăn, vừa nói:

-Đừng hiểu nhầm. Đối với nhân viên nào, tôi cũng tốt như thế. Huống gì cô lại là một nhân tài. Thôi, ngủ đi.

Anh kéo chăn đắp cho cô rồi khép cửa lại. Cô thấy hơi nghi ngờ một chút, nhưng rồi lại nghĩ dù có là tình cờ hay anh ta theo dõi cô thì cô vẫn cảm thấy biết ơn anh ta. Nếu không có anh ta, biết đâu bây giờ cô đang gục ngã cạnh một thùng rác nào đó. Lại càng cảm thấy mình ở trong tình trạng này thì làm sao anh ta có thể tin tưởng giao việc cho mình chứ.

Chiều hôm ấy, thức dậy sau một giấc ngủ dài, cô vội vàng thu xếp chăn gối rồi đi ra khỏi phòng. Căn biệt thự của người độc thân nhưng lại khá sạch sẽ và gọn gàng. Khi cô đang ngắm những bức ảnh trên tường thì có một bức ảnh làm cô sững người lại.

Người này, rốt cuộc là ai? Có quan hệ gì với sếp tổng?

Cô viết vội một mảnh giấy cảm ơn trao cho chị giúp việc rồi bước ra khỏi căn nhà. Cảm thấy mình có nhà mà không thể về, đúng là một chuyện kì lạ. Khi cô bước ra khỏi cổng, bỗng thấy một người đang đứng ở trước mặt mình, ánh mắt anh tràn đầy tức giận. An nhìn thấy cô, lao ngay vào xe, mặc cho cô ngỡ người ra một lúc. Lúc cô sực tỉnh lại thì An đã phóng xe đi mất rồi. Tối qua cô không về nhà, sáng nay cũng không về nhà, lại ở trong căn nhà của sếp tổng suốt một đêm.

Thôi rồi, anh ấy hiểu nhầm mất rồi. Nỗi oan này, có nhảy xuống sông cũng không thể rửa sạch được. Thôi kệ, cô nghĩ, dù sao anh ấy cũng không còn yêu mình. Anh ấy có nghĩ sai về mình hay không thì cũng thế thôi.

Nhưng tại sao anh ấy lại biết nhà sếp tổng? Ai đã báo cho anh ấy?

Nhiên thần người trong giây lát, rồi chợt lờ mờ hiểu ra những chuyện ẩn giấu đằng sau. Nhất định, cô phải làm rõ mọi chuyện.

13. Chương 13: Cô Ấy Không Phải Là Em Gái Tôi

Càng nghĩ, Nhiên lại càng thấy nghi ngờ Từ Minh. Tại sao lại có chuyện trùng hợp đến vậy, từ chuyện thuê nhà của cô đến chuyện trở thành vợ tương lai của An. Tất cả giống như một cái bẫy giăng ra để cô ngây thơ bước vào. Thực ra, cô không ngây thơ, người ngây thơ không thể làm kinh doanh giỏi, chỉ là cô nghĩ rằng nếu mình đối xử tốt với người ta thì sẽ nhận được điều tương tự. Hóa ra, không phải trên đời, người nào cũng hiểu được đạo lý đó.

Sau một hồi suy nghĩ, Nhiên quyết định bấm số, hẹn gặp Từ Minh ở một quán café yên tĩnh. Cứ rõ ràng vẫn hơn.

Vừa nhìn thấy cô, Từ Minh đã tỏ vẻ rất lo lắng, quan tâm:

-Em dâu, em có sao không? Tối qua em không về nhà làm chị cảm thấy rất lo lắng. – Gương mặt cô thành thật đến độ Nhiên cảm thấy không biết mình có hiểu nhầm cô ấy không.

Cô hít một hơi dài, nhìn thẳng vào mắt Từ Minh:

-Cô có thể hạ màn kịch xuống rồi. – Cô mỉm cười, giọng đanh thép. – Cô biết chuyện giữa tôi và An mà, đúng không?

-Em đang nói gì vậy? Em và An là anh em mà, không đúng sao? – Từ Minh vẫn tỏ ra hiền hậu với gương mặt thánh thiện.

Nhiên mỉm cười. Đối phó với loại người này, có lẽ chẳng cần phải nói gì cả. Tự động họ sẽ lộ mặt nạ của chính mình ra. Biết không thể làm Nhiên tin tưởng được nữa, Từ Minh phá lên cười. Nụ cười này, không hề thuần hậu một tí nào.

-Cô phát hiện ra từ bao giờ?

-Bởi vì màn kịch của cô quá hoàn hảo, và chính vì nó quá hoàn hảo nên trở thành nhược điểm.

Từ Minh gật đầu, vỗ vỗ tay nhẹ nhàng và chậm rãi. Hóa ra Nhiên không dễ đối phó như cô nghĩ.

-Sếp tổng là gì của cô?

-Cô đang muốn nói đến Đặng Quý à? Anh ấy là anh trai tôi.

-Nhà rộng lớn như vậy, sao chị còn thuê trọ ở nhà tôi? – Nhiên cảm thấy cô gái này quả thực rất xảo quyệt

-Vì tôi biết cô chính là bạn gái cũ của An. Tôi đang tìm cách để tiếp cận cô thì cũng vừa may, cô đang tìm người ở cùng. Dù sao, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng mà, đúng không? – Nụ cười của Từ Minh làm Nhiên cảm thấy thật chướng mắt.

-Sếp tổng thực ra đang tiếp cận tôi vì cô à?

-Không sai. Là tôi nhờ anh ấy tiếp cận cô. Trên đời làm gì có những chuyện trùng hợp nếu như không có bàn tay sắp xếp của con người.

-Cô muốn gì ở tôi? – Nhiên hít một hơi dài, rồi nhìn thẳng vào mắt Từ An

-Rời xa An đi.

Từ Minh châm một điếu thuốc rồi chậm rãi nói:

-Lần đầu tiên gặp An ở bệnh viện, tôi đã yêu con người ấy. Chỉ tiếc là tôi vẫn là người đến sau. Anh ấy chú ý đến tôi vì tôi khá giống cô. Còn tôi bằng lòng với tình cảm bố thí ấy. Càng ngày, tôi càng yêu anh ấy nhiều hơn, yêu đến mức có thể chết vì anh ấy. Khi anh ấy quyết định về nước, tôi cảm thấy thực sự hụt hẫng. Nếu không có anh ấy, cuộc sống của tôi thật ảm đạm. Mọi chuyện lại càng thú vị hơn khi tôi phát hiện ra tấm ảnh của cô trong ví An. Tôi đã tìm hiểu về cô khá kĩ đấy. – Từ Minh nâng ly rượu lên, hít một hơi rồi bình thản nhấp môi. – Tôi sẽ không từ bỏ An đâu. Anh ấy là người duy nhất mà tôi mãi mãi không muốn từ bỏ

Nhiên đứng dậy, bước vội ra khỏi quán. Cô không muốn gặp người này thêm một chút nào nữa.

-Nếu cô yêu An thì hãy cạnh tranh đi. Tôi ghét những người không cố gắng mà lại luôn đạt được thứ mình muốn.

Từ Minh hét lên từ phía sau cô. Nhiên sững lại một lúc, nở một nụ cười nhẹ. Yêu là phải đấu tranh, đạo lý ấy đến giờ cô mới hiểu.

Từ trước đến nay, cô đã bao giờ làm gì để giành lại anh chưa?

Nhiên đến bệnh viện gặp Tương Cầm, rủ Tương Cầm đi ăn tối. Cô bỗng nhiên muốn nói chuyện riêng với Tương Cầm.

-Thật ngại quá. – Tương Cầm nhìn cô ấy vậy. – Lẽ ra chị nên gọi em trước khi đến. Hôm nay phòng em liên hoan chào đón bác sĩ An về nước. Hay là chị cũng đi cùng luôn.

Nhiên từ chối. Cô hiện tại không muốn gặp An lẫn Từ Minh. Nhưng cô chưa kịp đi thì đã đụng phải Từ Minh đang khoác vai An đi tới. An nhìn cô một cách lạnh lùng, đứng đưng, làm cô bỗng cảm thấy đau nhói ở ngực.

-A, em dâu. Em đến chơi đây à? – Từ Minh quả đúng là một diễn viên có hạng. Chợt nhớ đến ánh mắt độc ác lúc chiều của Từ Minh, Nhiên bất giác cảm thấy có một luồng khí lạnh chạy dọc xương sống.

-Chị ấy đến rủ em đi ăn tối. – Tương Cầm xen vào câu chuyện. Cô cảm thấy mình có nghĩa vụ phải bảo vệ Nhiên trước nanh vuốt của người này.

-Thế à? Thế đi cùng với tụi chị luôn.

Nhiên cố thăm dò ánh mắt An nhưng anh tuyệt nhiên không biểu lộ một thái độ nào cả. Cô có phần cảm thấy thất vọng và hụt hẫng. Từ Minh cứ cố kéo Nhiên đi mặc cho cô ra sức từ chối. Một người đẩy, một người lùi, cả hai người đang cố diễn một màn kịch qua mắt thiên hạ.

Dù gì, cô cũng vẫn phải cẩn thận với người phụ nữ này, Nhiên thầm nghĩ

-Em cũng đi cùng luôn đi – An lên tiếng, nhìn Nhiên, ánh mắt vẫn không có chút nào yêu thương triu mến.

Nhiên nghĩ ngợi một chút rồi gật đầu đồng ý. Cô thật ra cũng muốn biết Từ Minh muốn gì tiếp theo. Không phải là tự nhiên mà Từ Minh muốn cô đi cùng.

Buổi ăn tối diễn ra ở một nhà hàng khá sang trọng nằm khuất trong một con hẻm. Cùng đi có thêm ba bác sĩ nam, tuổi độ chừng ba mươi đến ba mươi lăm tuổi, và năm nữ y tá trẻ trung, xinh đẹp. Nhìn thái độ săn sóc của Từ Minh đối với Nhiên, lại thường nghe Từ Minh gọi Nhiên là em dâu, ai cũng định ninh cô là em gái của bác sĩ An. Nhiên ngồi cạnh Tương Cầm, thỉnh thoảng cười nói một chút rồi cứ cằm cúi nhìn thức ăn mà gắp. Cô tự cảm thấy mình ngu ngốc, sao lại nhận lời đi ăn tối kia chứ. Thực ra, cô không phải là đối thủ của Từ Minh. Nhìn Từ Minh ôm lấy An thể hiện chủ quyền, ánh mắt kín đáo nhìn cô như muốn nói “Anh ấy là của tôi. Cô đừng hòng giành được”, cô cảm thấy thức ăn hình như đang mắc nghẹn ở cổ họng. Năm người y tá kia, trừ Tương Cầm ra, ánh mắt người nào cũng thể hiện thái độ ghen ghét, khó chịu với Từ Minh. Điều này, thực ra, cũng dễ hiểu. Khi đối diện với một người như An, có cô gái nào lại không nảy sinh tình cảm? Chính vì vậy lại sinh ra cảm giác không bằng lòng với cô gái mà anh lựa chọn, vốn dĩ chẳng phải là mỹ nhân.

An vẫn điềm nhiên uống rượu. Phong thái của anh lúc nào cũng như vậy, điềm đạm và lạnh lùng, khiến cho người khác không thể đọc được suy nghĩ.

Trước kia, lúc còn yêu nhau, có một lần, Nhiên nhận được một lá thư làm quen từ một anh chàng khóa dưới. Anh chàng này tình cờ học chung lớp học vẽ với cô, và cũng vì mến mộ tài năng của cô nên nảy sinh tình cảm. Anh ta lại là học sinh mới chuyển trường nên càng không biết mối quan hệ giữa cô và An. Chuyện này không hiểu làm sao mà tới tai An, cũng không hiểu tại sao lá thư ấy lại được đưa tới cho An. Chắc chắn là do bạn bè trong lớp gây ra, cô thầm nghĩ. Sau đấy, cô thăm dò phản ứng của anh nhưng tuyệt nhiên không thấy anh biểu lộ một chút ghen tuông nào. Điều này làm cô thật sự rất thất vọng, có cảm giác như anh ấy chẳng yêu mình. Cô hét lên :

-Tại sao anh không ghen?

-Tại sao anh phải ghen?

-Vì ghen mới chính là yêu.

Anh nhìn cô một lúc rồi trầm ngâm nói:

-Khi yêu một người nghĩa là phải tin tưởng người đó. Vậy thì việc gì phải vì một lá thư để rồi gây chuyện với em.

Cô nghĩ nghĩ một lúc, cảm thấy hài lòng với lời giải thích của anh. Chỉ là cô không biết rằng, anh một mặt vẫn điềm nhiên như ngầm ý rằng “Tôi không quan tâm đến cậu ta vì cậu ta mãi mãi chỉ là kẻ thua cuộc”, mặt khác, ngay sau khi ra khỏi cổng trường, anh đã xé roet lá thư với một thái độ tức giận lên đến đỉnh điểm.

Lại có một chuyện khác, đó là vào năm 2003, thời ấy blog đang phát triển mạnh trên internet. Nhiên tạo cho mình một blog, lại thầm nghĩ cũng nên tạo cho An một cái nữa. An vốn dĩ chưa bao giờ quan tâm đến blog, nhưng chiều Nhiên, thỉnh thoảng anh cũng viết vào vài dòng như là “Hôm nay tớ làm toán. Hết” hoặc “Trời hôm nay sắp mưa. Nhưng cũng có thể sẽ không mưa.”

Thấy bạn bè, những người yêu nhau thường bỏ ảnh chụp chung hoặc ảnh người yêu làm avatar, cô cũng cự nự An. Anh vẫn chăm chú giải toán, không ngẩng đầu lên nhìn cô và nói “Anh không thích người khác nhìn bạn gái mình rồi bình luận.”

Nhiên cảm thấy rất hài lòng với câu trả lời ấy, lại có phần vui sướng. Chỉ là cô không biết rằng An cũng tạo một cái blog khác, chỉ trưng toàn ảnh của cô. Cái blog này cô mãi mãi không bao giờ biết được vì đó là blog của riêng anh.

Quay về lại hiện tại, giữa bàn ăn, Quang Đình, anh chàng bác sĩ trông có vẻ trẻ tuổi nhất, cũng là cây chuyện hài của cả phòng, cứ xoắn lấy Nhiên làm cô cảm thấy rất bất tiện. Anh chàng này có nét gì đó rất giống với Phan Anh ngày trước.

-Bác sĩ An, anh có cô em gái dễ thương thế này mà không giới thiệu cho chúng tôi.

-Cô ấy không phải là em gái tôi.

Tiếng An vang lên, có phần bức tức. Mọi người đang gấp thức ăn, bỗng nhiên giật mình, dừng người lại. Chỉ có Tương Cầm, vốn đã biết rõ mọi chuyện, vẫn điềm nhiên ăn tiếp. Quang Đình ngậy người ra, gương mặt trông khá khổ sở:

-Thế nhưng mà chẳng phải là chị Từ Minh gọi cô ấy là em dâu ư? Chị ấy lại là vợ sắp cưới của anh. – Quang Đình lăm bắm, lắc đầu, cảm thấy rất kì lạ.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Nụ cười trên môi Từ Minh tắt ngúm. Nhiên này giờ vẫn đang ngồi sững ra, chột phân bua:

-Thực ra, mẹ tôi lấy ba anh ấy.

Đến lúc này, mọi người dường như đã được giải đáp thắc mắc, lại quay trở lại rôm rả với những câu chuyện. Ai cũng cảm thấy có lẽ vì vậy mà An đối với Nhiên có phần lạnh lùng. Có lẽ anh ấy không thích mẹ cô nên ghét lây sang cô.

- Nào ăn tiếp, ăn tiếp nào.

Thần trí của Nhiên đã bắt đầu quay về. Cô cố gắng ăn cho nhanh để ra về sớm. Tuy có bất lịch sự một chút, nhưng cô cảm thấy không khí ở đây thật ngọt ngào. Đúng lúc Nhiên chuẩn bị đứng lên thì có một người vừa tới.

Là sếp tổng.

Ánh mắt Nhiên ngỡ ngàng chuyển hướng từ sếp tổng sang Từ Minh, bắt gặp nụ cười có phần nham hiểm của cô. Nhiên kín đáo nhìn sang An. Cô không thấy anh có một biểu hiện gì, vẫn điềm tĩnh gấp thức ăn. Từ Minh nhanh nhẹn chạy đến cạnh bên sếp tổng:

- Đây là anh trai tôi. Anh ấy tình cờ đi ngang qua đây, gọi điện cho tôi nên tôi bảo anh ấy đến đây ăn cùng luôn. Mọi người không cảm thấy phiền chứ?

- Không sao. Không sao. Là người một nhà cả mà.

Đằng Quý chọn một chỗ ngồi bên cạnh Nhiên, làm cô cảm thấy lúng túng. Anh mỉm cười chào cô. Cô gật đầu cười nhưng trong lòng cảm thấy có một chút dè phòng. Dù gì anh ta cũng là anh trai Từ Minh. Tương Cầm bấm nhẹ Nhiên, nhìn mặt như muốn hỏi :”Ai đây?”

Nhiên nói nhỏ vào tai Tương Cầm:

- Sếp tổng của chị đấy.

Tương Cầm reo lên, vui vẻ, chìa tay ra:

- Chào anh. Em là bạn của Tương Cầm. Được biết anh là sếp tổng của chị ấy. Rất vui được gặp anh. Khi nào rảnh rồi, đi uống nước với chúng em nhé.

- Chào cô. – Đằng Quý nhẹ nhàng bắt lấy tay cô, mắt vẫn không rời khỏi Nhiên. – Nhất định rồi. – Rồi chú ý đến cái bụng đã quá sáu tháng của Tương Cầm, anh hỏi: – Cô đã kết hôn rồi à?

- À vâng, tôi đang đeo một cái băng “Cấm đụng vào”, anh không thấy à? – Tương Cầm vừa cười vừa chỉ xuống bụng mình.

Nhiên cứ im lặng, cắn cùi ăn. Cô thấy mình ngu ngốc quá. Tại sao lại để bị rơi vào hoàn cảnh này. Chắc chắn tất cả là âm mưu của Từ Minh. Nhưng đã trót leo lên lưng cọp rồi thì đành phải diễn xuất tiếp vậy.

- Hôm qua thật phiền anh quá. – Nhiên quay sang Đằng Quý. – Tôi mời anh một ly.

Tối qua, cô đã uống nguyên cả một chai rượu nên đến giờ vẫn còn cảm thấy khá sợ hãi. Vì không cẩn thận nên cô bị sặc rượu. Đằng Quý lấy một chiếc khăn đưa cho Nhiên. Cô cầm lấy, muốn cảm ơn nhưng lại không thể dứt được cơn ho. An đột ngột rời bỏ chỗ ngồi trong ánh mắt kì lạ của mọi người, đến cạnh Nhiên, vỗ nhẹ vào lưng cô cho đến khi cô trở lại trạng thái bình thường. Ai bảo anh chàng này lạnh lùng với em gái chứ? Thật ra là rất quan tâm. Gương mặt Nhiên đỏ bừng lên vì rượu và vì cơn ho, lại bắt gặp ánh mắt kì quái của mọi người, không khỏi cảm thấy xấu hổ. Trong lòng lại có một chút vui mừng. Ít ra anh ấy vẫn còn quan tâm đến cô.

- Anh thật biết quan tâm đến em gái – Quang Đình lên tiếng, ánh mắt cười cười nhìn cả hai người.

- Tôi đã bảo rồi, cô ấy không phải là em gái tôi. – Lần này, ánh mắt của An có phần bực bội, khiến cho mọi người tự bảo nhau “Ăn đi, ăn đi, ăn nào” để chóng kết thúc bữa ăn kì lạ này. Nhưng mà Quang Đình vẫn không buông tha cho Nhiên, anh ta nhìn cô chăm chú rồi hỏi:

- Nhiên, có phải cô từng sống ở Mỹ không?

Nhiên bối rối gật đầu, cũng không hiểu tại sao anh ta lại biết được. Những ánh mắt nhìn nhau, có phần hơi nghi ngại. Câu chuyện hình như đã dần sáng tỏ. Vốn dĩ đã từng nghe bác sĩ bị bạn gái bỏ rơi để đi Mỹ, chẳng lẽ người đó là cô gái này? Đằng Quý mấp máy môi, định hỏi thêm điều gì đó thì có tiếng nói vang lên :

- Cô ấy đã từng là bạn gái tôi. Không cần phải hỏi tiếp.

Những ánh mắt nhìn vào Nhiên, rồi dời sang An, cuối cùng đọng lại ở Từ Minh. Gương mặt cô từ hồng hào chuyển sang trắng bệch, có phần giận dữ. Không ai bảo ai, người nào cũng im lặng gấp thức ăn. Hiện tại, gấp thức ăn để tránh nói chuyện là tốt nhất. Thỉnh thoảng, có một vài ánh mắt của mấy cô y tá len lén nhìn từ Nhiên rồi lại nhìn sang Từ Minh, cảm thấy gương mặt hai người này có nét gì đó giống nhau.

Chẳng lẽ lại là vì Từ Minh giống Nhiên?

Những ánh mắt có phần hài lòng khi phát hiện ra sự thật. Phải thế chứ, thường ngày Từ Minh đối xử với các cô cũng chẳng tốt gì, lại luôn miệng bảo tôi là vợ sắp cưới của bác sĩ An, các người không có quyền đùng vào anh ấy.

Hóa ra... cô ấy cũng chỉ là người thế thân?

Lại tự cảm thấy không hiểu cô gái tên Nhiên này có gì đặc biệt, sao có thể làm cho An yêu đến nhường ấy?

Từ Minh đột ngột đứng dậy, ánh mắt tràn đầy phẫn nộ :

- An, em về trước đây. Anh có đưa em về không?

An chậm rãi đứng lên. Dù gì, hôm nay anh cũng đã làm Từ Minh mất mặt. Cũng nên bù đắp một chút. Anh lấy áo khoác rồi đưa Từ Minh ra xe. Nhưng người còn lại ngồi im lặng, tay gấp gáp thức ăn, không biết nói gì.

Nhiên đợi hai người đi khỏi tầm mắt, cũng vội cáo từ. Đằng Quý gọi với theo cô:

- Đợi một chút. Tôi đưa cô về.

Nhiên nhìn anh gật đầu. Cũng tốt. Cô đang có nhiều chuyện muốn hỏi anh.

14. Chương 14: Từ Ánh Mắt Đầu Tiên

Đằng Quý vòng qua người cô, thắt dùm cô dây an toàn. Hơi thở anh quện vào không khí. Đúng là cô cảm thấy anh rất quen. Hình như cô đã từng gặp anh ở đâu đó rồi nhưng vẫn không thể nào nhớ ra nổi.

- Cô muốn hỏi gì đúng không?

Anh nhìn cô qua gương chiếu hậu, lên tiếng.

- Sếp tổng ... tôi...

- Cứ gọi tôi là Đằng Quý.

Nhiên thở một hơi dài, nhìn vào anh trong lúc mắt anh vẫn dán vào chiếc xe phía trước mặt:

- Thực ra tối hôm đó, làm sao anh biết tôi ở quán bar?

- À, hóa ra cô không tin vào lời giải thích của tôi. – Nụ cười vẫn thường trực trên gương mặt anh, làm cô không thể đoán được suy nghĩ. – Thực ra, tối hôm đó, tôi ghé qua nhà cô, bắt gặp cô đang chạy trên đường. Linh cảm có chuyện xảy ra nên tôi đã đi theo cô đến quán bar.

Cô cảm thấy má mình nóng bừng lên vì xấu hổ. Anh ta không biết đã nghe được gì trong lúc cô say.

- Tôi cảm thấy anh rất quen. Hình như tôi đã gặp anh ở đâu rồi thì phải.

- Cô thật sự nghĩ là đã gặp tôi? – Anh phá lên cười.

- Tôi không biết nữa. – Cô bối rối, trả lời một cách thành thực. – Nhưng rõ ràng là tôi cảm thấy anh quen lắm

- Có lẽ kiếp trước chúng ta từng gặp nhau chẳng?

Anh nháy mắt nhìn cô, khiến cô bật cười. Thật ra người đàn ông này là một người khá chu đáo, lại giàu có, tại sao đến giờ vẫn còn độc thân? Tuy thắc mắc nhưng cô không tiện nói ra. Anh ta với tay, bật một bản nhạc nhẹ nhàng, rồi nhìn cô dò hỏi:

- Cô thực sự muốn về nhà ngay bây giờ?

Anh đưa cô trở về thực tại. Ở nhà đang có Từ Minh. Cô làm sao có thể đối mặt với Từ Minh sau chuyện ngày hôm nay. Cô cũng chẳng có nơi nào để đi.

- Ghé vào quán nước uống một chút gì nhé.

Cô gật gật đầu. Đằng Quý bẻ tay lái, quay xe đi về phía ngược lại, dừng ở một quán cóc ven đường.

- Anh cũng thích ngồi quán cóc à? – Nhiên ngạc nhiên. Một sếp tổng giàu có như vậy, hóa ra cũng thích ngồi quán vỉa hè ư?

- Cô không thích à? – Anh mỉm cười

- Có. Thời cấp 3, tôi cũng hay ngồi ở những quán thế này.

Cô chợt nhớ đến những buổi sớm chủ nhật ngày xưa, An thường đèo cô đến một quán ven đường. An chăm chú đọc sách dưới tán cây già, còn cô tựa đầu vào lưng An, nhìn xa xăm, nghĩ ngợi. Thời gian ấy thật hạnh phúc.

- Cô uống gì?

- Cho tôi một café sữa.

Đằng Quý gọi cho mình một cốc café đen, và một cốc café sữa dành cho cô. Buổi tối thật mát mẻ, trong lành. Ngắm dòng người chậm rãi qua về làm cô cảm thấy cuộc sống hóa ra cũng có những khoảnh khắc rất bình yên.

- Thực ra cô đã gặp tôi lâu lắm rồi. – Giọng nói Đằng Quý vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của cô. Cô nhìn anh ngạc nhiên, môi mấp máy định nói, nhưng rồi im lặng nghe anh nói tiếp. – Năm cô học năm nhất ở đại học Boston, cô có học môn Financial Accounting của thầy John chứ?

Thầy John? Financial Accounting? Cô nhớ ra rồi. Ông thầy có mái tóc màu bạch kim, ít nói và nghiêm trang. Nhưng thầy ấy thì có liên quan gì đến Đằng Quý. Cô vẫn mở to mắt ra nhìn anh, chờ đợi.

-Tôi là trợ giảng của thầy ấy mà. Hồi ấy tóc tôi dài ngang vai, buộc đuôi ngựa. Nhớ không?

Tóc buộc đuôi ngựa ư? Trợ giảng ư? Cô đập đập đầu, chợt nhớ ra. Nhưng... cái anh chàng ngày ấy, trông rất bụi bặm với chiếc quần rách tả tơi và thường xuyên mặc áo pull đầu lâu đến lớp. Lúc ấy, cô rất ngạc nhiên tại sao lại có một trợ giảng ăn mặc kì cục đến vậy.

Nhưng người đó và Đằng Quý... lẽ nào lại là một?

Cô như không tin vào mắt mình. Người đàn ông trước mặt cô ăn mặc sang trọng, tóc cắt ngắn gọn gàng, vuốt keo. Đời người đúng là không thiếu gì chuyện hy hữu.

Anh bật cười khi thấy ánh mắt ngơ ngác của Nhiên. Rõ ràng cô gái này đã rất sốc khi dường như lại nhìn thấy ảnh của anh ngày xưa.

-Vậy anh nhận ra tôi à? – Nhiên lắp bắp hỏi

-Đúng vậy. Tôi nhận ra cô từ ngày đầu tiên cô đâm sầm vào tôi. Bởi vì ... – giọng anh chùng xuống. – tôi chưa bao giờ quên cô. Lần đầu tiên gặp cô, cô đúng là rất đáng yêu với mái tóc rối tung trong gió, ánh mắt nhìn xa xăm về một nơi vô định. Thật sự hình ảnh ấy rất khó quên.

Cô thoáng chút bối rối trước câu trả lời của anh, rồi chợt nhớ ra điều gì:

-Có phải Từ Minh nhờ anh tiếp cận tôi không? – Cô lăm lăm mắt nhìn anh.

Đằng Quý hít một hơi thuôn nữa rồi nhìn thẳng vào mắt cô:

-Đúng là Từ Minh có nhờ tôi điều đó sau khi phát hiện ra cô làm cùng công ty với tôi. Nhưng mà, tôi chưa bao giờ nhận lời. Cảm xúc của tôi là có thật, tùy cô tin hay không.

Hai má cô nóng bừng lên. Đầu cô sắp xếp những ý nghĩ lộn xộn. Anh ấy nói vậy nghĩa là gì? Cô ngược mắt nhìn lên, bắt gặp ánh mắt anh nhìn cô chăm chú. Ánh mắt này làm cô cảm thấy rất bối rối. Anh ta lẽ nào chú ý đến cô? Không, không phải. Có lẽ cô đang hiểu nhầm.

-Tôi ... – Cô mấp má – Đã quá muộn rồi. Anh có thể chở tôi qua nhà bố mẹ tôi được chứ? – Cô cố gắng kéo câu chuyện lệch về một phía nào đó

Hiện tại, cô chỉ nghĩ đó là nơi duy nhất mà cô có thể đến được. Ở khách sạn cũng tốt, nhưng mà không thể ở đó mãi

-Xin lỗi – anh lên tiếng, giọng nói có phần hối lỗi mặc dù hoàn toàn không phải là lỗi của anh – Em gái tôi từ bé đã được chiều chuộng nên thường cư xử quá đáng. Tôi sẽ bảo nó dọn về nhà tôi sống. Dù gì, cũng thật là bất tiện cho cô.

-Không sao. – Cô xua tay. – Đằng nào, khi cô ấy thành chị dâu tôi thì tôi cũng vẫn phải giáp mặt thôi.

Anh thở dài, gọi tính tiền. Đêm nay trời lạnh thật đấy.

Xe chạy vòng vèo một lúc cũng đã đến nhà. Đằng Quý mở cửa xe cho cô, bỗng nhiên nói nhỏ đủ để cô nghe thấy:

-Anh ta thực ra vẫn rất yêu cô đấy.

Nhiên im lặng bấm chuông cửa, tự nhủ có lẽ Đằng Quý đang nói một người nào khác chứ không phải An. Sẽ thất vọng lắm nếu như An không còn yêu cô mà cô vẫn nhen nhúm một chút hy vọng mong manh.

Mẹ cô ra mở cửa, trông thấy Đằng Quý, nhìn từ đầu xuống chân, cảm thấy rất hài lòng. Anh lễ phép cúi chào rồi bước ra xe.

-Anh ta là ai đấy? – Mẹ hỏi cô, ánh mắt đầy ẩn ý.

-Sếp con đấy mẹ ạ.

-Sếp con đúng là trẻ tuổi tài cao. – Mẹ cười cười, không nói gì, rồi đột ngột dặn cô – An đang ở trong nhà. Hôm nay là ngày gì mà cả hai con cùng về nhà vậy? – Mẹ lẩm bẩm, lẩm bẩm, có một chút hơi lo lắng. – Thực ra luật pháp không cấm hai đứa lấy nhau. – Giọng mẹ nhỏ lại, có một chút gì đó hối lỗi. – Nếu như mẹ không lấy ông ấy, có lẽ hai đứa sẽ đến với nhau từ lâu rồi.

-Mẹ đừng nghĩ thế. Mẹ có lấy bố dượng hay không cũng không liên quan gì đến chuyện con và An cả. – Nhiên trấn an mẹ. – Con lớn rồi, có thể tự sắp xếp mọi chuyện. – Dù gì, cô cũng phải đối mặt với anh. Gặp bây giờ hay gặp sau này thì cũng thế.

Khi cô bước vào nhà thì An đang đánh cờ cùng bố. Bố cười khà khà:

-Con gái, đã về rồi đấy à? Đến đây uống trà nào.

Cô ngồi chăm chú theo dõi ván cờ một lúc, cố tỏ ra rất bình thản. An cũng không ngước mắt lên nhìn cô. Xem một lúc rồi cô xin phép về phòng. Hôm nay là một ngày dài. Cô thật sự cảm thấy rất mệt mỏi.

Nhiên ngâm mình vào bồn nước nóng. Cảm giác thật mát mẻ, sảng khoái. Đầu óc cô dần dần trở lại thông suốt.

Có tiếng gõ cửa. Chắc là mẹ đem áo quần ngủ vào cho cô. Cô choàng vội chiếc khăn tắm :

-Con ra ngay đây.

Cánh cửa bật mở. Nhiên sững sờ nhìn người đang đứng trước mặt, lại nhìn lại mình hầu như chỉ có một chiếc khăn tắm che thân. Gương mặt cô đỏ bừng lên, vội nói:

-Hôm nay em mệt. Có chuyện gì ngày mai hãy nói.

Cô tính khép cửa lại thì An đã chặn cánh cửa, bước vào bên trong, đóng sập cửa lại. Mái tóc rối rũ nước làm cô thêm phần quyến rũ. Mùi hương của dầu tắm vẫn còn phảng phất trên cơ thể cô. Anh nhìn cô có phần giận dữ:

-Em đi đâu đến giờ này mới về?

-Em đi uống nước với sếp tổng. – Cô trả lời, tránh nhìn vào mắt anh.

-Lại sếp tổng. Anh ta có vẻ thường xuyên xuất hiện ở những nơi em đến nhỉ. – An nhìn cô cười mỉa mai.

Nhiên cảm thấy có chút tức giận. Nhưng cô im lặng, bởi vì cô biết im lặng bao giờ cũng là điều tốt nhất trong trường hợp này. Đợi anh giảm bớt sự tức giận rồi hãy nói. Nhưng cô không ngờ rằng điều đó chỉ càng làm An bức tức, lại càng suy nghĩ đến chuyện cô và sếp tổng ở bên nhau. Anh cảm thấy như trái tim mình bị ai bóp nghẹt.

-Em đừng gặp anh ta nữa. – An buộc miệng, rồi cũng không hiểu tại sao mình lại nói như thế. Anh có tư cách gì để ngăn cấm cô. Lại càng cảm thấy mình không có lí do gì để tức giận, nhưng cảm giác này khó chịu đến mức làm anh không thể nào điềm tĩnh được. Anh nhớ rằng có lần, Hưng, bạn anh đã từng nói “Người duy nhất có thể làm cho cậu mất bình tĩnh chỉ có một người. Cậu đối với ai cũng điềm đạm bởi vì những người ấy không phải là người cậu yêu.”

-Tại sao? – Cô nhướn mắt lên nhìn An, làm anh có chút lúng túng.

Tại sao ư?

-Vì anh không thích anh ta – Anh nói bừa, cảm thấy như ai đó đang nói chứ k phải là mình.

-Nhưng không liên quan đến anh – Cô tự nhiên muốn dồn ép anh. Nếu anh yêu cô thì hãy nói đi. Làm ơn nói đi

-Anh là anh trai em, ít ra là trên danh nghĩa. – Câu trả lời của anh làm cô thấy thất vọng. Còn anh thì dường như lí trí đã đi đâu mất khi cô bảo rằng chuyện của cô không liên quan đến anh. Đúng vậy. Không hề liên quan đến anh kia mà.

-Chẳng phải anh đã bảo rằng em không phải là em gái của anh đấy thôi.

Nhiên mỉm cười nhìn gương mặt khổ sở của anh. An điềm tĩnh đến thế mà tại sao lúc này trông lại lúng túng đến tội nghiệp. An im lặng, trong lòng anh có một sự xáo trộn nào đấy. Nếu anh nói anh yêu cô thì cô sẽ về lại bên anh chứ? Nhưng chẳng phải tối qua, cô và người đó ở trong cùng một nhà đấy à? Hôm nay, anh ta lại xuất hiện ngay trước mặt anh, ánh mắt anh ta có phần khiêu khích một cách kín đáo. Nếu như hai người đây đang yêu nhau, vậy hóa ra anh là một người thừa? Nghĩ đến đây, anh cảm thấy mọi thứ dường như bế tắc. Muốn ôm lấy cô nhưng lại sợ bị cô đẩy ra như lần trước. Muốn nói rõ lòng mình nhưng lại sợ cô từ chối.

-Anh đi đây. – Anh nhỏ giọng, đóng sập cửa lại, không kịp đợi cô lên tiếng. Anh đang làm gì vậy? Chạy trốn chính mình ư?

Ở bên trong cánh cửa, có một người khác cũng đang rối bời. Tại sao anh không nói rằng anh còn yêu cô? Rõ ràng cảm giác của anh chính là ghen kia mà. Còn cô nữa, tại sao cô lại không dẹp bỏ kiêu hãnh của mình? Cô lấy tay đập đập đầu. Có lẽ cô cần ngủ một chút. Ngày mai, khi tỉnh táo, cô sẽ sắp xếp lại những thứ trong đầu mình. Hóa ra chỉ nói lời yêu thôi cũng khó khăn đến vậy.

Nhưng cô lại cảm thấy trong lòng có chút gì đó rất khó chịu. Không thể để mọi chuyện tiếp tục như vậy được nữa. Cô cảm thấy mình cần làm rõ ràng mọi chuyện, nếu không có lẽ tối nay cô sẽ không ngủ được mất

Nhiên mặc vội áo quần rồi chạy ra ngoài. Không thấy bóng dáng An đâu. Hình như là ... anh đã đi mất rồi. Có một cảm giác sợ hãi thoáng qua trong cô. Cô sợ anh thêm một lần nữa lại rời bỏ cô ra đi. Cô chạy vội ra khỏi cổng, chỉ kịp nhìn theo xe anh phóng đi. Cô đuổi theo đằng sau xe, hét lên trong đêm tối:

-An, dừng lại đi.

15. Chương 15: Mưa Giữa Nắng Hạ

Nhiên chạy đuổi theo đằng sau xe, hét lên trong đêm tối:

-An, dừng lại đi.

Cô cứ thế, chạy mãi, chạy mãi. Khoảng cách giữa cô và chiếc xe ngày càng xa, cũng giống như khoảng cách giữa cô và An. Kiệt sức, cô đứng lại, thở hồng hộc. Cảm giác thấy nước mắt đang rơi mằn mằn nơi bờ môi.

Lẽ nào cô lại mất An thêm một lần nữa?

Nhiên khụy xuống mặt đường. Tất cả mọi sức lực dường như đã biến mất.

Một chiếc xe dừng lại trước mặt cô. Cô đưa mắt nhìn lên.

Là An. Anh đang đứng trước mặt cô. Gương mặt tuần tú mờ ảo dưới ngọn đèn đường.

Thật sự đúng là anh ư? Nhiên lấy tay dụi dụi mắt, cố nghĩ đây chỉ là cơn mơ.

-Là anh đây. – An bật cười khi thấy điệu bộ đáng yêu của cô. Anh đến gần, quỳ xuống, ôm cô vào lòng.

Hơi ấm của anh, mùi cơ thể anh ... tất cả làm cô cảm thấy choáng ngợp. Cuối cùng anh cũng đã trở về lại bên cô. Cô giang hai tay vòng qua cổ, ôm anh, nước mắt rơi vì hạnh phúc. Rồi đột ngột đẩy anh ra, khiến gương mặt anh trở nên khổ sở:

-Em lại đẩy anh đi nữa à? Lần này là vì lí do gì?

Cô lắc đầu, xua xua tay phân bua :

-Không phải. Không phải em có ý đồ. Không phải mà.

-Vậy là ý gì? – Anh dịu dàng mỉm cười nhìn cô, ánh mắt đầy thương yêu.

-Là tự nhiên em chợt nghĩ đến một điều: Không phải là anh đã đi rồi ư? Tại sao lại quay xe trở lại? – Cô ngẫm nghĩ một lúc, bỗng cảm thấy tức giận – Hay là anh đã thấy em chạy đuổi theo em nhưng cố tình không quay lại?

An lấy tay xoa xoa đầu cô, bật cười. Ngốc. Nếu anh biết cô đang chạy ở đằng sau, lẽ nào anh lại nhẫn tâm đi tiếp?

-Ngốc. Anh không thấy em. Thực ra anh đã đi một quãng khá xa rồi, nhưng lại chợt cảm thấy nếu mất em thêm một lần nữa chỉ vì hiểu lầm thì rất đáng tiếc. Cho nên anh quay lại.

Nói rồi, anh ôm cô vào lòng, bế cô lên xe.

Tối hôm ấy, cô ở lại nhà anh, nằm cuộn tròn như con mèo nhỏ trong lòng anh. An nhìn cô ngủ say, có lẽ đã quá mệt vì chạy một quãng đường dài nên chân cô đá lung tung, hất tung chăn gối. Anh kéo chăn đắp lại, vọc vọc những lọn tóc xoắn phủ trước trán cô, lại tự mỉm cười một mình.

Hạnh phúc hóa ra chỉ giản dị như vậy.

Nhiên dọn hẳn về nhà bố mẹ sống. Căn nhà rộng rãi, từ ngày có thêm Nhiên cũng trở nên vui vẻ hơn. Mẹ là người vui nhất, bởi vì mẹ cảm thấy mình có cơ hội để được chăm sóc cô. Kể từ ngày Nhiên trở về, An cũng thường xuyên về nhà hơn nhưng anh hiếm khi ở phòng mình, chỉ ở lì trong phòng cô. Điều này không qua khỏi ánh mắt của người lớn, nhưng ai cũng cảm thấy dù mối quan hệ có phức tạp một chút nhưng sống cùng một nhà chẳng phải là rất hạnh phúc đó ư? Thỉnh thoảng, chợt nhớ đến Từ Minh, cô hỏi anh về cô ấy, chỉ nhận được một câu trả lời :

- Tình cảm thì không thể gượng ép. Thậm chí một người con gái dù rất tốt, rất giỏi hay rất xinh đẹp thì cô ấy mãi mãi không phải là em.

Mỗi buổi sáng sớm, Nhiên thường cùng bố dựng chăm sóc cây cảnh. Căn nhà được bao quanh bởi những hàng cây cổ thụ. Phía trước nhà là một vườn cây cảnh được chăm sóc rất tỉ mỉ bởi vì đó là thú vui của bố dựng cô. Thực ra ông và cô khá hợp nhau, có thể nói chuyện suốt ngày về văn chương, kĩ thuật lẫn kinh doanh. Ông bảo cô:

- Hay là con đến công ty phụ giúp bố đi. Công ty này, rồi đến lúc bố già, sẽ chẳng có ai tiếp quản.

Nhiên bảo sẽ suy nghĩ lại, bởi vì thực lòng cô vẫn muốn được làm ở YR hơn. Đó là công ty mà cô đã gắn bó năm năm qua, ít nhiều cũng có nhiều tình cảm.

Đạo này, mỗi lần đến công ty, cô thường nhận được một bó hoa do cô thư kí của sếp tổng mang đến, khiến cho mọi người vừa trầm trồ vừa ngạc nhiên nhưng lại làm cô cảm thấy bất tiện.

- Chị Nhiên, chị thật là tài giỏi. Chỉ mới mấy ngày về nước thôi mà sếp tổng lại đổ gục trước chị mất rồi. Em thật ghen tị với chị quá đi mất. – Phương Linh vừa nói vừa hít hít mùi hương tỏa ra từ hoa. – Có một người hâm mộ em như anh ấy thì em chết cũng cam lòng.

- Nếu em thích, em có thể lấy bó hoa đó. – Nhiên không ngẩng đầu lên, vẫn chăm chú vào tập tài liệu.

- Sao vậy được? Đây là hoa của chị mà. – Phương Linh lắc lắc đầu, cảm thấy khó hiểu, rồi lại cảm thấy không nên nghĩ tiếp. Đó không phải là chuyện của mình.

Thực ra, Nhiên cũng có thể đoán được phần nào tình cảm của sếp tổng qua những tin nhắn của anh. Anh không nói gì nhiều, chỉ là mỗi buổi tối thường nhắn tin chúc cô ngủ ngon. Điều này, tối qua, lúc cô đang tắm thì tin nhắn đến. Hậu quả là An bực bội, giận dữ bỏ ra khỏi phòng, mặc cho cô ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra.

Lúc tan tầm, mọi người trong phòng bỗng muốn đi ăn tối cùng nhau. Cũng đã lâu lắm rồi cả phòng không tụ tập. Nhiên bị Phương Linh kéo đi mặc cô phản kháng. Thực ra, hôm nay, cô có hẹn với An, nhưng nghĩ đến tối qua anh chẳng nói chuyện với mình, biết đâu anh vẫn còn giận mà không đến. Thế nên cô đi ăn cùng với cơ quan.

7h. Anh không gọi. Cô yên tâm ăn tiếp

8h. Mọi người kéo nhau đi hát karaoke. Anh vẫn không gọi. Cô cảm thấy có chút bất an, khó chịu, thậm chí nghĩ sao anh giận lâu vậy.

8h30. Tiếng chuông điện thoại réo rắt. Cô bật máy lên. Giọng anh có phần giận dữ:

- Em đang ở đâu đấy? Sao không đến?

- Em ... em đang đi ăn với mọi người trong công ty.

Mọi ánh mắt đổ dồn vào cô, nhìn nghi ngờ. Bà cô già không màng sự đời lẽ nào lại yêu rồi? Người đó là ai? Sếp tổng ư? Những ánh mắt nhìn nhau dò hỏi.

- Ở đâu?

- Em đang ở quán X đường Y, số 24.

- Được rồi. Anh tới đó đây.

Phương Linh láu lỉnh, nhìn cô thăm dò:

- Bạn trai chị đúng không?

Nghĩ rằng cũng đã đến lúc nên công khai, Nhiên gật đầu, gương mặt đỏ lên.

- A ha ha, em biết ngay mà. Nhất định phải gặp mặt bạn chị. Bà cô già kín tiếng thế không biết. Hai người yêu nhau được bao lâu rồi?

Nhìn ánh mắt chờ đợi của mọi người, cô nhảm nhảm tính. Bao lâu nhỉ? Từ ngày cô học cấp 3 cho đến bây giờ đã là gần 10 năm rồi. Thời gian trôi qua thoăn thoắt, giật mình nhìn lại thấy mình đã không còn trẻ.

- Gần mười năm.

Những ánh mắt vốn dĩ đã ngạc nhiên giờ càng mở to ra. Gần mười năm? Lẽ nào thời buổi này còn có một đôi yêu nhau đến mười năm không phai nhạt? Cứ tưởng rằng chuyện này chỉ tồn tại trong tiểu thuyết tình cảm.

Mà vậy thì người đó chắc chắn không phải là sếp tổng rồi.

Mười lăm phút sau...

An gọi điện cho cô, bảo cô xuống đi, anh đang đứng dưới này. Phương Linh đột ngột giật điện thoại của cô:

- Anh hai ơi, chị ấy bảo anh phải lên đây bế chị ấy xuống thì chị ấy mới về. Anh lên tầng 3 phòng số 4 nhé.

Nói rồi chẳng đợi Nhiên phản ứng, cô đóng gấp rồi thu luôn chiếc điện thoại, mặc cho cô bực bội.

Tất cả đều im lặng nhìn vào cánh cửa.

Có tiếng gõ cửa.

Có người đẩy cửa bước vào

Là một chàng trai thật sự rất tuấn tú.

Những ánh mắt sững sờ trong giây lát. Sau một vài giây phút ngẩn ngơ, Phương Linh quay sang Nhiên:

- Chị bà cô già ơi, chị làm thế nào mà có thể yêu được anh chàng đẹp trai đến nhường này vậy? Chỉ cho em đi.

Nhiên gờm mắt nhìn Phương Linh. Cô bé này đúng là ăn nói không bao giờ giữ ý tứ. An cũng vừa bước vào, nghe kịp câu nói của cô, mỉm cười:

- Là tôi cam tâm tình nguyện chạy theo cô ấy đấy chứ.

Tiết lộ của An làm hết thảy mọi người bất ngờ. Một người đẹp trai như vậy lại có thể chạy theo Nhiên, vốn dĩ không được gọi là mỹ nhân ư? Nhiên thực ra không xấu, nhưng để được gọi là mỹ nhân thì chưa đến mức đó, nghĩa là sắc đẹp của cô ở đâu đó giữa mức độ xinh và bình thường. Hay là vì anh ta mến mộ sự giỏi giang của Nhiên? Trong này, có một người đàn ông trung niên cỡ bốn mươi tuổi, bỗng nhiên nhận ra An :

- Bác sĩ An, anh đúng là bác sĩ An phải không? Vợ tôi đã từng được bác sĩ điều trị. Bác sĩ nhớ tôi chứ?

Người đàn ông đó là Trung, vốn trước kia là một kiểm toán viên, mới chuyển sang phòng kinh doanh được mấy tháng. An cười khở. Anh làm sao nhớ được hết tất thảy bệnh nhân lẫn người nhà bệnh nhân. Anh gật đầu chào:

- À vâng, chào anh.

Những ánh mắt ngạc nhiên nối tiếp ngạc nhiên.

Người đàn ông đẹp trai này lại là một bác sĩ. Ai bảo rằng nhan sắc thì tỉ lệ nghịch với trí thông minh chứ? Thật là hoàn toàn sai lầm. Người này không chỉ tuấn tú mà còn giỏi giang.

(còn tiếp)

16. Chương 16: Kết

- Bà-cô-già-không-màng-sự đời, chị hát một bài nhé. Cả anh đẹp trai nữa. Em bấm chọn bài dùm cho hai người rồi đấy. – Phương Linh đột ngột lấy micro đưa cho Nhiên và An. Nhiên xua xua tay, tỏ ý không muốn. Nhưng dưới sự ép buộc lẫn năn nỉ của mọi người, cô đành cầm micro trong khi An vẫn đang lúng túng. Một người lạnh lùng như anh vốn dĩ chưa bao giờ thể hiện giọng hát trước đám đông. Anh nhìn cô dò hỏi một chút, rồi thở dài, nhìn lên màn hình tivi đang nhấp nháy. Đây cũng là lần đầu tiên cô nghe anh hát. Giọng anh không hay nhưng vẫn có gì đó truyền cảm. Ánh mắt anh hướng về cô, dường như không còn thấy ai ngoài cô.

Rồi một cách bất ngờ, giữa bài hát, anh bỏ micro xuống, từ từ lấy trong túi ra một chiếc khăn lấp lánh, quỳ xuống dưới chân cô trong lúc cô vẫn còn đang chờ người không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Lấy anh nhé.

Thời gian dường như ngưng đọng giây lát, rồi chợt vỡ òa ra. Tiếng la hét ủng hộ An:

- Nhiên, đồng ý đi

- Chị mà không đồng ý là em giành anh ấy đấy nhé.

Nhiên đứng sững nhìn An đang quỳ dưới chân mình. Nước mắt từ đâu trào ra. Hóa ra, khi hạnh phúc, người ta cũng có thể khóc được. Một người không có chút nào lãng mạn như An, vì cô, cũng có thể có những hành động như trong phim ảnh. Anh nhìn cô, chờ đợi cái gật đầu từ cô. Có một chút nồn nóng trong ánh mắt anh mà dường như chỉ có cô cảm nhận được. Cô mỉm cười, đưa tay ra cho anh trong tiếng vỗ tay của mọi người. Rồi cô từ từ rút trong túi áo ra một chiếc khăn khác, cúi gập người xuống gần anh, cầm lấy tay anh cho vào chiếc khăn. Tất cả mọi người vẫn đang đứng sững, rồi đột ngột hiểu ra. Phương Linh nhanh

tay lấy chiếc điện thoại chụp lại khoảnh khắc, nấn nỉ An mua lại bức ảnh với giá cao. Thấy An mỉm cười, im lặng, cô lại nói tiếp:

- Thôi anh không mua cũng được. Nhưng đổi lại, anh giới thiệu cho em một anh chàng đẹp trai như anh nhé.

Có những tiếng cười vang lên trong căn phòng. An chỉ mỉm cười, gật đầu.

Nhiên vẫn đang chăm chú nhìn chiếc nhẫn. Chiếc nhẫn có vẻ hơi rộng so với tay anh, còn chiếc nhẫn của anh lại vừa khít với ngón tay Nhiên. Mấy hôm nay, anh thường ngồi vọc vọc tay cô, hóa ra là đo ngón áp út của cô.

- Thật tệ quá. Anh lại giành phần cầu hôn của em rồi. – Cô nói qua làn nước mắt hạnh phúc. Lẽ ra hôm nay cô đã định cầu hôn anh, thăm nghĩ phụ nữ cầu hôn trước cũng chẳng sao, miễn là hai người yêu nhau thật lòng. Cho nên cô đã mua sẵn nhẫn, chỉ còn chờ cơ hội thích hợp.

Lần này, cô đã chọn ngã rẽ đi về phía anh. Bây giờ, và mãi mãi sau này, cô sẽ chỉ nhắm hướng nào có anh để mà bước tới.

An mỉm cười nhẹ. Nụ cười nửa miệng của anh luôn làm cô thấy xao xuyến. Anh vòng tay qua ôm lấy Nhiên, cảm nhận niềm hạnh phúc đang ở trong tầm tay.

- Thực ra tối nay anh đã sắp xếp trước một nơi để cầu hôn em. Chỉ tại em phá hỏng kế hoạch của anh. Ngốc. – An lấy tay lau nước mắt đang lăn dài trên má cô. – Ngày xưa, chẳng phải em từng bảo rằng em thích có một người quỳ xuống cầu hôn em giữa một vườn hoa à?

- Anh vẫn còn nhớ ư? – Cô ngạc nhiên nhìn anh.

Ngày trước, có một lần, khi đang học trên thư viện, anh đang chăm chú giải bài toán, còn cô thì mải mê với cuốn tiểu thuyết trên tay. Cô bỗng bỏ cuốn sách xuống, đập nhẹ bàn:

- Sau này, khi nào anh cầu hôn em, hãy quỳ xuống giữa một vườn hoa nhé.

Không thấy anh nói gì, vẫn dán mắt vào tờ giấy giải toán, cô bực bội, giật tờ giấy trên tay anh.

- Sao anh không trả lời em.

An lại xé một tờ khác, lại chăm chú cúi đầu vào bài toán, khiến cô chẳng còn hứng thú trò chuyện. Cô thở dài, cầm cuốn truyện lên đọc tiếp, cứ nghĩ rằng anh chẳng hề nghe thấy. Lại thăm nghĩ tại sao mình lại yêu một người khô như gói thể kia chứ.

Hóa ra, anh lại nghe rất rõ, cũng nhớ rất lâu.

Sau một vài ngày suy nghĩ, cô quyết định xin nghỉ việc ở Yellow Roe, về phụ giúp công ty bố An. Ngày cô nộp đơn từ chức, Đằng Quý nhìn cô một lúc rồi hỏi:

- Vì sao? Vì em cảm thấy khó chịu với tôi à?

- Không, không phải. Sếp tổng đối với tôi rất tốt. Chỉ là công ty bố tôi hiện tại đang thiếu người.

Đằng Quý suy nghĩ một hồi lâu rồi chậm rãi kí tên vào tờ đơn. Khi cô sắp bước ra khỏi cửa, anh gọi giật lại:

- Em gái tôi đã chuyển về nhà tôi rồi. Cô không cần phải đi chỗ khác đâu.

Nhiên gật gật đầu. Điều này, cô đã biết từ tối qua. Khi cô trở về nhà lấy các đồ dùng cần thiết thì gặp Từ Minh đang sắp xếp đồ đạc vào vali. Lúc ấy, cô bỗng nhiên không biết nói gì, chỉ gật đầu chào. Khi cô sắp bước lên lầu thì có tiếng nói vang lên:

- Ngày mai tôi sẽ chuyển về nhà anh thôi.

Nhiên đứng lại, quay người nhìn về phía người đang nói. Ánh mắt cô ấy phảng phất sự đau đớn.

- Tôi sẽ không xin lỗi cô về những chuyện xảy ra đâu. Dù sao thì tôi cũng không cam lòng vì thua một người như cô. – Từ Minh nhìn thẳng vào cô. – Tôi chỉ thua chính tình cảm của An. Tôi biết dù tôi có cố gắng suốt cả cuộc đời đi nữa thì anh ấy vẫn không bao giờ yêu tôi. Thậm chí tôi đã dọa sẽ tự tử nếu anh ấy rời bỏ tôi, nhưng An hoàn toàn không quan tâm. Anh ấy bảo rằng đó là cuộc đời của tôi, không phải của anh ấy. An quá lạnh lùng và độc ác, đúng không? - Nước mắt rơi nhẹ trên gò má Từ Minh, làm Nhiên cảm thấy mình là một người tội lỗi. Nhưng cô nhanh chóng gạt đi suy nghĩ ấy, bởi vì tình cảm thì không bao giờ có lỗi.

Trong lúc Nhiên vẫn đang tần ngần nghĩ về chuyện tối qua, Đằng Quý đã đi đến gần cạnh cô.

- Tôi có thể ôm cô một lần được không?

Giọng nói của anh tràn đầy xúc động. Nhiên định gật đầu, nhưng ngay trước khi đó, hình ảnh của An hiện lên trong cô với nụ cười mỉm đầy thương yêu. Cô nhỏ giọng:

- Xin lỗi. Tôi đã có chồng rồi. – Nhiên giờ ngón tay có nhằn lên trước ánh mắt đau khổ của Đằng Quý.

Nhìn cô chậm rãi khép cánh cửa, anh cảm thấy hụt hẫng và đau đớn. Một lần nữa, anh lại không có đủ can đảm để nói lời yêu cô. Anh tự nhủ, một người như anh, luôn lấy sự nghiệp làm trọng, thì có lẽ cũng sẽ quên mối tình này nhanh như gió thoảng. Chỉ là những lúc trái gió trở trời, anh sẽ nghĩ một chút về cô thôi.

Nhưng tại sao trái tim anh như đang bị ai bóp nghẹt?

Khi Nhiên trở về phòng làm việc đã thấy mọi người đang tụ tập ở trước cửa phòng cô. Phương Linh lên tiếng đầu tiên:

- Chị bà-cô-già-không- màng- sự- đời, chị nghỉ việc thật à?

Nhiên gật đầu, nhìn mọi người.

- Thật là chán. – Phương Linh từ đằng sau ôm cô. – Chị mà nghỉ việc, có sếp khác thay chị. Lỡ như người đó vừa xấu xí vừa đánh đá thì tụi em biết làm thế nào? – Vừa nói, cô vừa tưởng tượng ra một người phụ nữ to béo với cặp mắt xéch rồi hoảng sợ xua đi ngay cái ý nghĩ đó.

Nhiên xoa xoa đầu Phương Linh, cảm thấy thật tiếc khi rời bỏ công ty.

Nhưng mà, cuộc vui nào rồi cũng sẽ đến lúc tàn.

Buổi chiều, khi cô đã sắp xếp hết đồ đạc cho vào thùng ôm xuống cầu thang thì đã thấy An đứng đợi cô ở ngoài cửa công ty. Anh bước nhanh về phía cô, giành lấy thùng đồ từ tay cô.

(còn tiếp)

- Sao anh lại đến đây?

- Anh đến đón vợ anh.

Một tay An ôm lấy thùng đồ, một tay anh nắm chặt lấy tay cô đi giữa hàng hôn. Nắng cuối ngày vàng rực cả một góc trời. Nhiên ngẩng lên nhìn bầu trời, hít một hơi dài rồi tự cảm thấy cuộc sống thật tươi đẹp.

Cô đã hai lần mất anh, cho nên cô hiểu được giá trị của hạnh phúc là thế nào. Cho dù hôn nhân không phải lúc nào cũng là màu hồng, nhưng cô tin tưởng rằng cô và anh nhất định sẽ sống thật hạnh phúc. Sóng gió chẳng qua chỉ là một chút gia vị cho cuộc sống. Tình yêu vượt qua sóng gió là tình yêu vĩnh cửu.

Ngoại truyện 1:

Sau khi kết hôn với An và rời khỏi công ty YR, thỉnh thoảng Nhiên đi ăn tối cùng Phương Linh. Cô nhóc mỗi lần thấy An thì lại mè nheo:

- Anh ơi, sao vẫn chưa giới thiệu cho em một anh chàng đẹp trai như anh?

Bất đắc dĩ, cuối cùng, An đã sắp xếp một cuộc hẹn bốn người tại nhà hàng Lotus. Anh chàng xấu số đó chính là Quang Đình, người hoàn toàn không biết mình đang bị gài bẫy. Chắc hẳn các bạn vẫn còn nhớ đến anh chàng Quang Đình, cây chuyện hài của khoa Nội.

Duy có một điều mà cả Nhiên và An không lường trước được, đó là cuộc hẹn gặp có khá nhiều điều bất thường. Ngay khi nhìn thấy Phương Linh, Quang Đình ngẩn người, nhìn sững giây lát:

- Chào em.

- Chào anh.

Phương Linh, cũng mất đi vẻ lí lắc thường ngày, đưa tay ra bắt lấy tay anh. Trông cô bây giờ hoàn toàn khác lạ, cứ như cô vừa lột xác trở thành một phụ nữ quý phái, thanh lịch. Phương Linh khá xinh đẹp với đôi mắt to tròn và một thân hình chuẩn không thua gì người mẫu, hôm nay lại trông càng nổi bật với chiếc váy đỏ cổ trái tim.

Quang Đình suốt cả buổi chỉ ngẩn nhìn Phương Linh. Anh chàng này dường như đã bị vẻ đẹp của Phương Linh làm cho ngây ngất. Trái lại, dường như Phương Linh lại có vẻ hồ hững. Chỉ không ai biết rằng dường như trái tim cô đang loạn nhịp.

Cuối buổi tối, Quang Đình đề nghị đưa Phương Linh về nhà nhưng cô lịch sự từ chối. Điều này làm Nhiên cảm thấy thắc mắc. Cô gái này, thường rất hào hứng trước những anh chàng đẹp trai mà.

- Cho anh số điện thoại của em nhé. – Quang Đình nhìn Phương Linh chờ đợi.

Phương Linh đọc nhanh số điện thoại của mình, rồi chào mọi người, vội vã đi về phía nhà xe. Cô cũng không hiểu tại sao mình lại cho anh số điện thoại. Tim cô thực ra vẫn đang đập rất mạnh dưới dáng vẻ bình thản. Thời tiết hôm nay thật kì lạ, sao trời mới tạnh mưa mà lại nóng nực đến thế.

Đến cổng nhà xe, cô cảm thấy muốn đi dạo, hít khí trời một chút nên ngoặc về hướng ngược lại. Phố về khuya yên tĩnh. Bóng cô trải dài dưới ngọn đèn đường. Cô độc.

Anh rốt cuộc vẫn không nhận ra cô.

Chỉ là cô không biết rằng có một người vẫn đang đi đằng sau cô trong im lặng.

Năm Phương Linh mười tuổi.

Cô là một cô bé béo mập, thường xuyên bị bạn bè trêu ghẹo. Duy chỉ có một người vẫn luôn bên vực cô, thậm chí sẵn sàng lăn xả vào đánh nhau với đám trẻ kia. Người đó chính là anh hàng xóm nhà cô, Quang Đình. Anh thường xoa xoa đầu cô và bảo rằng:

- Đừng lo, Phương Linh. Anh sẽ bảo vệ em.

Kể từ đó, cô nguyện rằng suốt đời này, anh là người duy nhất trong trái tim cô.

Năm Phương Linh mười tám tuổi.

Phương Linh cao một mét sáu lăm, nặng gần sáu mươi lăm kí lô, nghĩa là thân hình cô cũng không được thon thả cho lắm. Cô bước vào năm đầu tiên của đại học X, và Quang Đình đang là sinh viên Y khoa năm cuối. Quang Đình hài hước, nghịch ngợm và thường hay bông đùa. Cô vẫn là người bạn gái thân nhất của anh. Anh không phải là một người hoàn hảo, nhưng đối với cô, anh là người duy nhất có thể làm trái tim cô loạn nhịp đập. Duy có điều anh vẫn thường bảo rằng:

- Khi nào có ai bắt nạt em, phải nói cho anh biết. Anh sẽ bảo vệ em.

Và cô luôn tin vào điều ấy, như là điều duy nhất trên cuộc đời này có thể làm cô hạnh phúc.

Nhưng rồi có một cô gái đã tiếp cận cô. Người đó luôn luôn đối xử tốt với cô, khiến cô tin rằng ngoài Quang Đình ra, đó là người bạn thứ hai của cô. Cô đem hết tất cả những tình cảm giấu kín trong lòng kể cho cô gái ấy, đổi lại sự động viên ngọt ngào:

- Phương Linh, cố lên, tớ tin là một ngày nào đấy, anh ấy sẽ yêu cậu.

Sinh nhật Quang Đình, cô vẽ một bức tranh định tặng anh. Tất cả tình yêu của cô thổi hồn vào bức tranh. Tối hôm ấy, cô lảng lảng vui sướng, đến trước cửa nhà anh, nhưng rồi đứng khựng lại. Trái tim đau vỡ tan ra từng mảnh.

Đôi môi anh gắn chặt vào môi cô gái ấy, cô gái đã tiếp cận cô.

Bức tranh rơi xuống vũng nước dưới chân cô.

Cô im lặng, khẽ nép vào cánh cửa cổng, nhẹ nhàng lau khô nước mắt, rồi nhặt bức tranh lên. Càng cố gắng lau khô thì bức tranh càng loang lổ màu sắc.

Kể từ đó, cô tránh anh, tránh cô ấy.

Có cảm giác bị phản bội dấy lên trong lòng cô. Cảm giác này hóa ra đau như bị hàng nghìn mũi kim đâm vào.

Mỗi lần anh tìm cô, cô lại vội vã chạy trốn. Anh níu tay giữ cô lại, cô lúng túng hất ra. Anh gào lên “Cho anh một lí do”, cô im lặng quay đi, giấu vội những giọt nước mắt. Cô không cần lòng thương hại của anh.

Cô chuyển ra khỏi nhà, ở trọ cùng bạn bè, lấy lí do muốn tự lập sớm.

Hai người bắt tin nhau từ đây.

Cô ép mình theo chế độ ăn kiêng hợp lí, và tập thể dục đều đặn, vẫn mong có một ngày gặp lại anh với ánh mắt ngỡ ngàng.

Khi đã quá đau khổ, con người có thể dùng đau khổ hóa thành niềm tin và ý chí mãnh liệt. Cô nhanh chóng lấy được một vóc dáng cân đối. Gương mặt đẹp ngày xưa bị giấu đi dưới lớp mỡ thừa giờ trở nên thanh gọn. Cô trở thành một mỹ nữ được hàng tá nam sinh theo đuổi.

Nhưng trái tim cô trống rỗng.

Năm Phương Linh hai mươi ba tuổi.

Chính là Phương Linh của hiện tại.

Gặp lại Quang Đình, cô cảm thấy trái tim mình vẫn bị xáo trộn như ngày xưa.

Cô đã chờ ngày này lâu lắm rồi, ngày cô xuất hiện trước anh với vẻ xinh đẹp quyến rũ.

Anh cuối cùng đã không nhận ra cô. Thế cũng tốt, cô thầm nghĩ.

- Chị, anh ấy đã từng có bạn gái chưa? – Cô nhìn Nhiên chờ đợi.

- Có. Rất nhiều. Nhưng không yêu ai quá ba tháng. – Điều này, Nhiên được biết từ Tương Cầm. Quang Đình vốn là một người đào hoa nhưng không chung thủy.

- Em biết rồi. – Phương Linh thở dài. Cô cũng từng có rất nhiều bạn trai, nhưng cô chẳng yêu ai quá một tháng. Điều này chẳng phải kì lạ lắm sao? Chỉ là vì trong thâm tâm cô, vẫn muốn có một ngày được gặp lại anh ấy.

Khuya.

Phương Linh không ngủ được. Bước ra ngoài ban công hóng gió, cô lại nhìn thấy bóng dáng ai đứng trước cổng. Người ấy cứ đứng lặng im như thế.

Tại sao anh ấy lại biết nhà cô?

Anh ấy ... thật ra có ý gì?

Cô lấy điện thoại, bấm một tin nhắn vào số quen thuộc. Số điện thoại này, vốn dĩ cô đã xóa từ lâu trong điện thoại, nhưng tại sao cô vẫn nhớ vanh vách từng con số. Cô do dự, bấm rồi lại xóa, xóa rồi lại bấm. Có tiếng tin nhắn reo lên:

Tin nhắn 1: Em khác ngày xưa rất nhiều.

Anh ấy, lẽ nào, đã nhận ra cô?

Tay cô bấm tin nhắn trong vô thức. Bấm rồi lại chợt cảm thấy mình ngu ngốc. Không hiểu tại sao khi đứng trước anh, cô không còn tự tin. Điều duy nhất cô giữ lại chính là lòng kiêu hãnh.

Tin nhắn 2: Ngày xưa, anh xem em là gì?

Cô nhìn xuống dưới. Người ấy đang mở điện thoại, đứng tần ngần một lúc, rồi bấm bấm.

Tin nhắn 3: Là bạn đặc biệt.

Cô cảm thấy trái tim mình đang rung lên bần bật.

Tin nhắn 4: Vậy còn đối với cô ấy?

Tin nhắn 5: Cô ấy???

Cô do dự một lúc rồi gửi tin nhắn đi.

Tin nhắn 6: Em đã nhìn thấy anh hôn cô ấy trong đêm sinh nhật anh.

Nhìn xuống dưới, cô thấy gương mặt anh có chút gì đó nhúu lại, rồi bỗng giãn ra. Anh khẽ mỉm cười, lắc đầu.

Tin nhắn 7: Là cô ấy bắt ngờ hôn anh. Em tránh anh chỉ vì chuyện này?

Lẽ nào sự thật chính là như vậy?

Lẽ nào cô đã mất mấy năm để cố gắng quên anh chỉ vì một hiểu lầm đáng tiếc như thế?

Cô nên tin anh hay không?

Cô đi tới đi lui trong phòng, cảm thấy nóng ruột. Một cảm giác xáo trộn trong cô.

Cứ cho là anh ấy nói dối đi thì đã là sao chứ? Miễn là cô yêu anh.

Anh nói dối cũng được, nói thật lại càng tốt. Miễn là cô có thể ở bên anh.

Tin nhắn 8: Chúng ta bắt đầu lại từ đầu nhé. Đừng chạy trốn anh nữa.

Cô mỉm cười, chạy vội xuống cầu thang, cảm thấy cuộc đời thật đẹp vì biết rằng có một người đang đứng ngoài kia. Nhưng chỉ được nửa đường, cô đứng khựng lại, bấm bấm một tin nhắn cuối cùng.

Tin nhắn 9: Nếu em vẫn xấu xí như ngày xưa thì anh có theo đuổi em nữa không?

Trái tim cô khẽ rung lên. Hồi hộp, lo lắng.

Không có tin nhắn trả lời.

Tại sao? Tại sao? Tại sao?

Lẽ nào cô đã nói trúng những điều anh nghĩ. Lẽ nào điều đó làm khó anh đến thế.

Sự im lặng của anh làm cô cảm thấy khó chịu. Cô chạy vội ra cổng.

Anh đã đi mất rồi.

Cô cảm thấy hoảng hốt trong giây lát.

Anh ấy đi đâu rồi? Anh đi đâu rồi?

Cô cuống cuống lên, chạy dọc con phố. Bắt kịp bóng dáng anh lăm lăm trên đường, cô kéo tay anh lại:

- Tại sao anh không trả lời em? – Cô nói qua làn nước mắt. Gương mặt anh có chút gì đó giận dữ, nhưng nhìn thấy nước mắt rơi từ khóe mắt cô, bất giác động lòng. Anh thở dài, rút khăn tay từ túi quần, nhẹ nhàng lau khô những giọt nước mắt trên má cô.

- Là bởi vì em không tin anh. Yêu một người thì cần gì lí do. Cho dù bây giờ, em không xinh đẹp thì anh vẫn yêu em. Chỉ là, vì ngày xưa, em không cho anh cơ hội để nói. Anh đã nghĩ rằng em không hề thích anh.

- Giọng anh nhỏ lại - Nếu em đã không tin thì có tiếp tục cũng vô ích.

Đúng vậy, chính là cô đã tránh mặt anh.

Chính là cô đã không cho anh cơ hội để nói.

Tất cả là lỗi của cô.

Cô mỉm cười, vòng tay qua cổ, ôm lấy anh thật chặt. Như không bao giờ rời xa.

Ngoại truyện 2:

Tôi vốn không phải là một người đẹp, nhưng bù lại, tôi cho rằng mình có một bộ óc siêu đẳng hơn người. Tôi sống một mình trong một căn hộ cao cấp, và tự cảm thấy cuộc sống của mình khá đầy đủ. Mỗi buổi sáng thức dậy, tôi sẽ tự pha cho mình một cốc ca-phê, bật một bản nhạc nhẹ nhàng và ngồi chiếc ghế nhìn ra ngoài ô cửa sổ.

Nhưng cuộc sống của tôi đã thay đổi hoàn toàn từ khi tôi yêu một người đàn ông có trái tim ấm áp ẩn đằng sau vẻ ngoài lạnh lùng. Tôi yêu anh ấy không phải bởi vì anh ấy đẹp trai như một vị thần hay anh ấy thông minh ít ai bì kịp. Tôi yêu anh ấy bởi vì khi tôi ốm, kiệt sức vì những ca mổ thì anh ấy đã ngủ gật bên cạnh giường chăm sóc tôi suốt đêm hôm ấy. Tôi biết tôi yêu anh ấy bởi vì khi anh ấy cô độc trong những nỗi buồn, tôi cũng cảm thấy trái tim mình nhói đau.

Tên tôi là Từ Minh. Và tôi là một bác sĩ. Tôi có thể chữa bệnh cho nhiều người nhưng lại không thể tự chữa bệnh cho trái tim mình.

Vì yêu anh ấy, tôi trở nên ích kỉ. Vì yêu anh ấy, tôi trở nên điên cuồng. Từ một người hiền lành, tôi sẵn sàng giờ nhanh vuốt lên để bảo vệ tình yêu của mình, không cần biết tôi đang làm đúng hay sai.

Tôi cố chấp đeo đuổi anh ấy, cố chấp van xin một chút tình cảm thừa của anh ấy. Tôi bảo với anh ấy rằng “Anh thử yêu em một năm đi.” Anh im lặng, nhìn nước mắt tôi rơi, rồi chậm rãi gật đầu. Nước mắt rơi trên khóe mắt tôi, ấm áp một niềm hạnh phúc. Lần đầu tiên tôi yêu và được yêu. Tôi kiêu hãnh khi nghĩ rằng giữa hàng chục cô gái sẵn sàng chết vì anh, anh đã chọn tôi, một người không hề đẹp. Và tôi đã nghĩ rằng mình có lẽ là người có cuộc sống yên bình nhất trên thế gian này.

Nhưng hóa ra, tôi chỉ là bản sao của cô ấy. Cho nên tôi ghét cô gái ấy, cô gái có mái tóc rối xù y hệt tôi. Tôi hả hê khi biết được sự thật họ là anh em, nhưng rồi lại hoảng sợ đến tột cùng khi biết rằng hóa ra chỉ là vì ba anh ấy lấy mẹ cô ấy. Sợ mất anh ấy, tôi tìm cách tiếp xúc với cô ấy, bắt chước từng cử chỉ, từng lời nói của cô ấy. Nhưng khi anh nhìn tôi, ánh mắt anh của anh vẫn ở nơi nào xa lắm. Ánh mắt ấy không hề có tôi.

Tôi thầm vui mừng khi khoảng cách giữa hai người ấy ngày càng xa.

Tôi đau khổ khi nhìn thấy anh hôn cô gái trong đêm tối, ngay trước cổng nhà cô ấy. Tôi thấy trái mình bị xé nát rách toạt khi anh ấy thừa nhận trước bao nhiêu người rằng cô ấy chính là bạn gái cũ của anh. Tôi cay cú khi hình ảnh cô ấy vẫn tràn đầy trong trái tim anh, lại càng hả hê khi gây ra sự hiểu nhầm giữa hai người.

Nhưng tại sao ... trái tim tôi vẫn đau đến nhường ấy?

Nhìn anh ấy đau khổ, tôi thấy mình thật đáng ghét, nhưng trái tim tôi lại không chịu từ bỏ.

Không có anh ấy, cuộc sống của tôi sẽ thế nào? Sẽ chỉ là một cuộc sống vô hồn, chẳng biết những mâu thuẫn và đau đớn tưởng như không thể nào có lối thoát.

Anh ấy nói lời chia tay tôi, tôi thấy trời đất như sụp dưới chân mình. Tôi khóc, khóc, khóc, cố gắng níu kéo anh ấy, nhưng anh chỉ im lặng. Tôi lao vào cào cấu cánh tay anh ấy. Rỉ máu. Anh ấy vẫn đứng im, mặc cho tôi xả cơn giận điên cuồng.

- Tại sao? – Tôi hỏi anh ấy.

- Mỗi người trong cuộc đời này chỉ gặp được đúng một người, và khi đã tìm đúng người ấy thì không thể từ bỏ.

- Nhưng anh là tình yêu duy nhất của em. Em cũng không muốn từ bỏ – Tôi gào lên.

- Không, anh chỉ là một sai lầm trong cuộc đời em. Người đó vẫn chờ em phía trước.

Anh chậm rãi bước về cánh cửa, để lại tôi vẫn đang điên cuồng trong giận dữ.

- Đứng lại. Anh dám bước ra khỏi căn phòng này thì em sẽ chết cho anh hối hận suốt đời.

Anh quay lại nhìn tôi, lắc đầu.

- Đó là cuộc sống của em. Em có quyền chọn lấy cái chết. Cho dù hôm nay anh đứng lại thì ngày mai anh vẫn ra đi. Anh yêu cô ấy.

- Mãi mãi ư?

- Đúng vậy. Mãi mãi. – Anh gật đầu chắc nịch.

Trái tim tôi vỡ ra từng mảnh. Tôi chỉ có thể nhìn theo bóng anh khuất sau cánh cửa. Tôi đã thua rồi. Tôi thua tình cảm của anh dành cho cô ấy.

Hằng đêm, tôi đứng trước cửa nhà anh ấy, nhìn đèn phòng cô ấy tắt phụt, rồi lặng lẽ ra về. Nước mắt rơi ướt đầm má. Tôi đã làm đủ mọi cách, tại sao anh ấy vẫn không trở về bên tôi?

Là vì tôi là người đến sau? Hay vì anh ấy chỉ thấy cô ấy qua hình dáng tôi?

Đau. Đau như bị hàng nghìn mũi tên đâm vào.

Cô gái ấy, thậm chí chẳng một lần cố gắng giành lấy anh, tại sao lại có được anh?

Tôi không cam tâm. Tôi không cam tâm.

Tôi gọi điện cho anh ấy.

- Em sẽ cùng chết với cô ấy nếu anh không trở về bên em.

Đầu dây bên kia im lặng một lúc.

- Sao anh không nói gì? – Tôi hy vọng sẽ nghe được một lời chửi bới từ anh. Nếu vậy, cơn ghen của tôi sẽ lên đến tận cùng. Tôi sẽ cho anh phải đau khổ suốt đời.

- Đừng làm hại cô ấy. – Anh van xin tôi.

- Vậy thì anh phải trở về bên cạnh em. – Tôi hả hê trong sự điên rồ của mình.

- Em đang cố chấp làm khổ mình đấy.

- Em không cần biết. Em chỉ cần biết anh phải trở về bên em.

- Nếu cô ấy chết, anh sẽ đi cùng cô ấy. Vậy thì cô ấy sẽ không bao giờ thấy cô độc.

- Còn em?

- Nghe này Từ Minh, quên anh đi. Anh nói rùi, người đó vẫn đang chờ em ở quảng trường phía trước. Và người đó không bao giờ là anh.

- Anh cam tâm nhìn cô ấy chết ư?

- Anh biết em sẽ không làm như vậy vì em là một người tốt.

- Rồi anh sẽ biết.

Tôi dập máy. Nghe mình cười trong nước mắt. Phải rồi, trước khi gặp anh ấy, tôi cũng là một người tốt. Tôi thích làm từ thiện, tôi sống bình yên. Chính anh đã làm đảo lộn cuộc sống của tôi. Chính là anh. Tôi căm hận anh, nhưng cũng căm hận chính bản thân mình.

Có một vòng tay ôm tôi vào lòng.

- Từ Minh, từ bỏ đi em. – Đặng Quý đau khổ nhìn tôi.

Anh trai tôi lúc nào cũng ở bên cạnh tôi những lúc tôi rơi vào khủng hoảng. Anh trai tôi có lẽ cũng đau khổ lắm, bởi vì anh yêu cô gái ấy lâu lắm rồi.

- Sao anh không giành lấy cô ấy.

- Vì yêu một người không cần thiết phải có người đó. Hãy lấy người đó làm động lực sống của mình. Chỉ cần nhìn người ấy vui thì mình cũng sẽ cảm thấy vui, đúng không?

Tôi khóc ngất đi trên vai anh trai. Nếu tôi cố chấp có bằng được người ấy, liệu tôi có cảm thấy hạnh phúc hay không khi mà trong lòng anh ấy không có hình ảnh tôi?

Tôi chẳng biết mình chìm vào cơn ngủ như thế nào, chỉ biết rằng khi tôi tỉnh dậy, ánh nắng đã rọi chiếu vào căn phòng. Lâu lắm rồi tôi không có một buổi sáng ngấm nắng rơi từng vệt dài bên cửa sổ. Hóa ra dù tôi chìm ngập trong đau khổ thì ngoài kia trời vẫn sáng, vẫn đẹp. Nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi thấy bà cụ già lưng còng đang lê lét trên đường với xấp vé số, người đàn ông khắc khổ ngồi vắt chân trên chiếc xe ba gác trái cây. Những con người hối hả mưu sinh ngoài kia. Tôi vốn dĩ đang có một cuộc sống tốt đẹp hơn rất nhiều người, sao cứ phải cố chấp đau khổ vì một tình yêu không được đáp lại?

Tôi cứ im lặng ngắm bầu trời như thế, cho đến lúc cảm thấy linh hồn mình đã được giải thoát. Tôi vẫn yêu anh ấy, nhưng tình yêu này không còn làm tôi đau khổ nhiều nữa. Là vì tôi chấp nhận sự thật rằng anh chẳng hề yêu tôi. Tôi sẽ sống một cuộc sống khác, bình yên và nhẹ nhàng hơn. Tôi sẽ sống có ích với cuộc đời hơn. Tôi sẽ bước đi trên một con đường không hề có anh ấy. Trước khi anh ấy xuất hiện, chẳng phải tôi đã sống rất tốt đó ư? Cứ nghĩ rằng không có anh ấy, tôi sẽ chết mất, nhưng hóa ra tôi vẫn đang sống, vẫn đang hít thở một bầu không khí trong lành.

Bước qua một nỗi đau sẽ làm con người mạnh mẽ hơn. Thế giới này vốn dĩ không hoàn hảo, một người hạnh phúc thì sẽ có một người đau khổ. Cho nên chỉ có thể cố gắng vượt qua đau khổ mà đi tiếp.

Tôi bật một bản nhạc nhẹ nhàng, xoay ghế về phía cửa sổ và lặng ngắm dòng đời ngoài kia đang hối hả, tất bật. Và tự cảm thấy cuộc sống vẫn còn nhiều cái ở ngoài kia đang chờ đợi mình.

Rồi một ngày nào đó, tôi sẽ chỉ nghĩ về anh ấy với những kỉ niệm đẹp. Không còn đau khổ vì lúc ấy, tất cả chỉ còn là kỉ ức.

Hôm nay là một ngày mới. Trời vẫn đẹp, và tôi vẫn đang sống. Trái tim tôi vẫn đập nhẹ nhàng.

Tôi mỉm cười, tự nhủ rằng hôm nay mình sẽ sống hạnh phúc.

Ngoại truyện 3:

Năm 2002.

Từ nhỏ, cuộc sống của tôi lúc nào cũng theo một lịch trình nhất định. Tôi không chấp nhận bất kì một sự sai sót nào.

Người tôi yêu duy nhất là mẹ.

Người tôi không bao giờ tha thứ được là bố.

Niềm đam mê duy nhất của tôi là Toán Học.

Tất cả những sắp xếp trong cuộc đời tôi đều hoàn hảo đến từng chi tiết.

Chỉ cho đến khi cô bé ấy xuất hiện. Cô bé có mái tóc rối bời, cái miệng rộng rộng, và đặc biệt ánh mắt sáng trong như nước mùa thu.

Cô ấy bước nhẹ nhàng vào cuộc đời tôi.

Cô ấy có lẽ là sai sót lớn nhất và cũng ngọt ngào nhất trong đời tôi.

Tôi không biết tôi yêu cô ấy từ lúc nào. Chỉ biết rằng hình ảnh cô ấy cứ lấp đầy những khoảng trống trong trái tim tôi.

Nhiều lúc tôi tự hỏi cô ấy có điểm gì hấp dẫn.

Để rồi tự trả lời rằng mọi điểm ở cô ấy đều thu hút tôi. Tôi muốn ngắm nhìn cô ấy từ ngày này qua tháng nọ. Càng ngắm càng thấy cô ấy đẹp.

Khi cô ấy cười, tôi thấy lòng bình yên kì lạ.

Khi cô ấy khóc, tôi thấy rối bời, cuống lên như một đứa trẻ mắc lỗi.

Tôi nhớ cô ấy ngay khi tôi vừa mới đưa cô ấy về nhà.

Năm 2003.

Cô ấy quyết định đi du học.

Cô ấy chọn một ngã rẽ không có tôi.

Tôi không níu kéo cô ấy. Không phải vì tình cảm của tôi đã phai nhạt dần, mà vì tôi tôn trọng quyết định của cô ấy.

Nhưng hơn hết, tôi biết được một sự thật đau lòng: Ba tôi yêu mẹ cô ấy.

Mẹ cô ấy là người phụ nữ vô hình đã chen vào cuộc sống gia đình tôi.

Ngày cô ấy ra đi, nước mắt tôi rơi.

Lần đầu tiên tôi khóc là khi nằm bên linh cữu của mẹ.

Lần thứ hai tôi khóc là khi cô ấy bước vào phòng chờ máy bay. Ánh mắt cô ấy da diết, hoảng hốt và ngân ngấn nước tìm hình bóng tôi. Còn tôi chỉ có thể đứng ở một khoảng cách khá xa và nhìn theo tấm lưng mảnh mai ấy mất hút dần.

Tôi ngẩn ngơ nhìn máy bay lao vút lên bầu trời cao, mấp máy môi: Sống tốt, Nhiên.

Năm 2009

Tôi gặp lại cô ấy khi cô ấy đã có bạn trai. Là một anh chàng đã từng chờ đợi cô ấy bao nhiêu năm nay.

Tôi không biết tôi và cậu ấy, ai yêu Nhiên nhiều hơn.

Cô ấy hiểu nhầm tôi đã kết hôn, và tôi cũng không thấy có lí do gì để đính chính.

Tôi gặp lại cô ấy với một tư cách khác: Ba tôi lấy mẹ cô ấy.

Nên tôi xếp tình yêu vào ngăn tủ sâu nhất của trái tim.

Tôi chạy trốn đến nước Mỹ xa xôi, đi lang thang trên những con đường cô ấy có lẽ đã từng ngang qua.

Tuyệt rơi rơi. Lòng tôi nặng trĩu, tự hỏi Nhiên có đang hạnh phúc.

Rồi tôi gặp một cô gái khác. Cũng mái tóc rối bời, cũng nụ cười tươi như sớm mai và thánh thiện như đoá hoa trong sương sớm.

Ở bên cô ấy, tôi có cảm giác như nhìn thấy Nhiên.

Tôi biết tôi chưa bao giờ yêu cô ấy.

Tôi lừa dối cô ấy, và cũng tự lừa dối bản thân tôi.

Năm 2011.

Tôi thấy trái tim đau nhói khi Nhiên bước ra khỏi nhà người đàn ông ấy. Người đó, Nhiên gọi là sếp tổng. Tôi có thể cảm nhận được ánh mắt đầy yêu thương của anh ta đối với người con gái tôi yêu.

Tôi ghen. Tôi điên cuồng vì ghen.

Tôi không kiềm chế được cảm xúc, chỉ muốn đem cô ấy ôm vào lòng, hôn lên đôi môi mềm mại ấy.

Sự nghiệp đánh mất rồi có thể gầy dựng lại, tiền mất đi có thể kiếm lại được.

Chỉ có mất đi cô ấy, một nửa cuộc đời của tôi cũng sẽ mất đi.

Và tôi quyết không bao giờ buông cô ấy ra nữa.

Mỗi người chỉ có thể tìm được một nửa cuộc đời mình. Tôi đã tìm thấy rồi, lẽ nào lại buông tay?

Tôi nhất định sẽ nắm chặt tay cô ấy đi hết cuộc đời này.

Chỉ cần ánh mắt, nụ cười của cô ấy duy nhất dành cho tôi.

Năm 2013.

-An, con gái chúng ta sẽ tên gì?

-Bí Ngô, Bí Dao, Củ kiệu, Dưa Hấu, Dưa Leo, Củ Cải. Em thích tên nào?

-Bí Ngô

-Vậy được. Đứa thứ hai sẽ là Bí Dao. Đứa thứ ba là Củ Kiệu... Chúng ta sẽ lần lượt sinh sáu đứa con. Bí Ngô sẽ đi chợ, Bí Dao nấu cơm, Củ Kiệu giặt áo quần, Dưa Hấu lau nhà, và Dưa Leo sẽ trông coi Củ Cải. Nhà mình sẽ không tốn tiền thuê osin. Em thấy thế nào?

-...

-Không chịu à?

-Em không muốn sinh nhiều vậy đâu. Đau lắm.

-Vậy à? Vậy thì sẽ sinh ba lần, mỗi lần hai đứa.

-...

-Không chịu à? Vậy thì sinh hai lần, mỗi lần ba đứa.

-...

-Em vẫn không chịu à. Để anh nghĩ coi. Vậy thì sinh một lần sáu đứa nhé?

-...

Tuy nhiên, rốt cuộc, chúng tôi chỉ có duy nhất một Bí Ngô. Bởi vì tôi không thể chịu nổi cảm giác khi nhìn thấy cô ấy đau đớn trên bàn mổ.

Ngoại truyện 4:

Năm 2003.

Lúc ấy Nhiên đã là bạn gái của An được một tháng. Nhưng nhiều lúc cô buồn kinh khủng vì An không bao giờ bộc lộ tình cảm của anh trước nhiều người, mà cô thì cũng chẳng đủ can đảm để hét lên với thiên hạ rằng “An là bạn trai của tôi đấy. Các bạn nữ xinh đẹp nên tránh xa anh ấy ra.”

Những người trẻ tuổi thường hay nông nổi và mãnh liệt trong tình cảm. Cho nên có rất nhiều nữ sinh xinh đẹp trong trường vẫn lên bỏ thư và socola dưới học bàn An. Tuy rằng rất tức tối, nhưng bù lại, Nhiên cảm thấy có chút vui vẻ và hãnh diện khi anh chưa bao giờ chạm tay tới những món quà ấy. Nhưng mà cô quyết định phải đi trước một bước, chặn đường các tình địch.

- Ngày mai, anh phải chờ em đi học cùng. – Cô gọi điện cho anh, giọng kiên quyết. Cô không thể bắt anh chờ về cùng, bởi vì anh thường phải học bồi dưỡng đội tuyển Quốc Gia ngay sau giờ học chính. Nghĩ lui, nghĩ tới, chỉ có thể đi học cùng anh mới chứng minh được cô là bạn gái anh.

Giọng anh ngái ngủ trả lời:

- Được rồi.

Xong rồi, mặc cho cô huyền thuyên, anh chẳng còn nghe được gì mà chìm vào mộng đẹp.

Lúc ấy đã là 12h đêm.

Sáng hôm sau.

Nhiên chờ mãi, chờ mãi, vẫn không thấy An đến. Cuối cùng, không chờ được nữa, cô đành lấy xe đạp đạp tới trường. Vừa đi vừa cảm thấy tức tối. Điều đầu tiên khi tới trường sẽ là phải tìm bằng được anh để mắng một trận cho hả tức.

Nhưng mà, hay là anh gặp tai nạn? Cô bỗng cảm thấy lo lắng không yên. Mọi bức tức dường như biến mất, thay vào đó là bồn chồn, lo lắng.

Rốt cuộc, cô tới lớp muộn nên cũng không kịp ghé qua lớp anh thì đã bị giám thị mời vào phòng viết bản kiểm điểm, sau đó lại được giám thị đích thân đưa tới lớp. Mặc dù, ngồi học mà cô cứ nhấp nhộm không yên. Nghe tiếng trống hết giờ, cô quỳnh quáng xếp sách vở lại.

- Nhiên, ra căng-tin với tớ đi. – Phan Anh gãi gãi đầu, khoe miệng nở nụ cười tươi. Nhưng cô chẳng còn tâm trí đâu mà nói chuyện với anh.

- Xin lỗi, tớ có chuyện phải đi đây. – Nói rồi, cô chạy một mạch, báo hại Phan Anh đi theo đằng sau.

Khi Nhiên tới lớp Toán thì lại gặp một chuyện kì lạ. Mọi người đang đổ xô, người này đẩy người kia, chen lấn nhau giữa hành lang lớp để xem chuyện hay đang xảy ra. Bởi vì có một nữ sinh rất xinh đẹp đang trao cho An một lá thư kèm socola. Nhiên bỗng cảm thấy bức tức, khó chịu. Cô cố trấn tĩnh, lay lay người đứng bên cạnh:

- Đây, chuyện gì vậy?

- Cậu không biết à? Hoa khôi trường mình đang tỏ tình với An đấy. Đẹp đôi thế không biết. Tớ nghe nói hai người này ngầm thích nhau lâu rồi đấy. – Cô gái bên cạnh, ánh mắt mơ màng, nhìn đôi trai tài gái sắc kia.

Nhiên thấy tai mình ong ong đi. Thật tức chết mà. Có phải đây là lí do mà An không muốn công khai tình cảm với cô không. Cô quày quả bước đi, trong lòng tự giận mình sao lại bị An xỏ mũi đẹp thế không biết. Chả trách mà sáng nay không thêm đón cô đi học, báo hại cô đi trễ bị giám thị gọi, lại còn tốn biết bao nhiêu nơ-ron thần kinh lo lắng cho anh. Thật là tức chết mà.

Chỉ là cô không biết, ngay khi cô vừa bước đi, An điềm nhiên nói với cô hoa khôi kia:

- Xin lỗi, tớ có bạn gái rồi.

Sau đó, anh lại bình thản trở về lớp. Cô hoa khôi ấy thẫn thờ, rời đi. Mọi người thì lại được dịp bàn tán. Có một người la lên:

- Ê, có phải bạn gái của An là Nhiên không? Chẳng phải lần trước An đứng đợi Nhiên rồi trao cuốn sách cho Nhiên à?

- Cậu bị gì đấy. Nhiên sao đẹp bằng hoa khôi trường ta được.

Mỗi người mỗi ý, lao nhao cả hành lang, khiến An đang muốn đọc sách cũng không thể nào tập trung được. Đầu óc anh lơ mơ nhớ ra hình như tối qua Nhiên bảo anh đón cô thì phải. Chết rồi. Anh thấy tim mình run rẩy. Cô ấy có giận mình không?

- Lúc này tớ có thấy Nhiên đấy. Hình như cô ta giận dữ lắm. Hay là không được yêu lại nên ghen nhỉ? – Có một giọng nói ngoài hành lang vang lên khiến An chú ý.

Nhiên đã thấy cảnh vừa rồi ư? An bắt đầu toát mồ hôi, bồn chồn không yên. Anh chạy vội ra khỏi lớp.

Thực ra, An không biết thế nào mới có thể gọi là một đôi yêu nhau. Lần đầu tiên thích một người làm anh cảm thấy có chút không quen. Anh cũng không biết làm những chuyện mà con trai thường làm như nói những lời yêu thương hay tặng quà, tặng hoa. Lịch học của anh cũng kín mít cả ngày ở trường, buổi tối lại còn phải đi làm thêm ở quán cà phê bởi vì từ lâu rồi, anh không muốn nhận tiền của bố. Cho nên thời gian của An giành cho Nhiên thật sự rất ít ỏi. Chỉ có những ngày cuối tuần gặp nhau ở quán cà phê vỉa hè, cô dựa lưng vào người anh đọc sách, hoặc cùng nhau đi dạo trên phố vắng người. Những lúc ấy, anh cảm thấy rất bình yên. Chỉ cần nhìn thấy cô tinh nghịch, đáng yêu, phụng má và huyền thuyên những câu chuyện không đầu không cuối thì đã cảm thấy mọi áp lực cuộc sống biến mất rồi.

Một lúc sau, trên loa phát thanh vang lên một giọng nói trầm ấm, thu hút sự chú ý của toàn trường:

- Alo, à ... ừm... bài hát này được dành tặng cho Nhiên khối 11: Thank you for loving me. Anh xin lỗi vì đã quên mất lời hứa tối qua. Tha lỗi cho anh nhé.

Nhiên đang cúi gằm mặt xuống bàn, loáng thoáng nghe ai nhắc tới tên mình, ngẩng đầu lên nghe bài hát trong tiếng bàn tán của bạn bè. Có vài người lay lay, hỏi Nhiên về anh chàng trên loa phát thanh đấy có phải là Phan Anh không.

“Thank you for loving me

For being my eyes when I couldn’t see for

Parting my lips when I couldn’t breathe

Thank you for loving me

Thank you for loving me

I never knew I had a dream

Until that dream was you

When I look into your eyes

The sky’s a different blue”

Nụ cười hạnh phúc, tươi như hoa nở trên môi Nhiên. An cũng biết lãng mạn thế này ư? Cô mơ màng lầm nhẩm theo lời bài hát, không biết đến có một người đang đứng trước mặt mình.

- Còn giận không? – An bối rối, gãi đầu nhìn cô như đứa trẻ mắc lỗi. – Tối qua, lúc em gọi, anh ngủ rồi nên chỉ nghe loáng thoáng rồi quên mất. – Anh chìa tay nắm lấy tay Nhiên, bỏ vào một phong kẹo Alphonse, loại kẹo ngọt ngào thịnh hành ngày đó mà nữ sinh nào cũng mơ ước được một chàng trai tặng.

Hóa ra thiên tài lạnh lùng khi yêu cũng chẳng khác gì những anh chàng khác. Ai cũng ngạc nhiên trước hành động của An, như một cậu học trò bình thường chứ không phải là một người lạnh lùng mọi ngày.

- Hết rồi. – Cô mỉm cười ôm lấy An, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người. Người đứng, người chen, cốt chỉ để nhìn rõ cảnh có một không hai của ngày hôm nay.

Cuối cùng thì nam sinh ưu tú nhất cũng đã có bạn gái. Và cái tên Nhiên cũng được nhắc đến liên tục, tốt có xấu có, chung quy lại là cô trở thành một nhân vật nổi tiếng toàn trường chỉ qua một ngày.

Kể câu chuyện này để kể tiếp một câu chuyện khác. Đó là vào năm 2011, khi Nhiên đang loay hoay ở quầy đông lạnh và An đang đứng mua một ít gói café thì có một cô gái xinh đẹp mỉm cười đứng trước mặt anh.

- Còn nhớ em không? – Người phụ nữ đó nhìn anh, ánh mắt tha thiết. An cố lục lọi trong kí ức mình nhưng tuyệt nhiên anh không thể nhớ rõ cô là ai.

- Em là người hồi đó tặng quà cho anh trước cửa lớp anh. – Có một chút thất vọng thoáng qua trên gương mặt cô gái, cộng thêm một chút ít tự ái của phụ nữ đẹp bị phớt lờ. Chẳng lẽ anh lại không có cảm giác gì với cái đẹp.

An lại cố lục lọi tiếp kí ức những người đã tặng quà cho mình, nhưng tuyệt nhiên anh lại cũng không thể nhớ được ai.

- Ngày hôm đó, anh đã lên loa phát thanh trường, công khai tình cảm với cô gái tên Nhiên. – Người phụ nữ thở dài. Chẳng lẽ mị lực của mình ngày đó tẻ đến thế. Dù gì, cô cũng là hoa khôi của trường kia mà.

- Xin lỗi, tôi vẫn không nhớ ra cô. – An nghiêm túc nhìn cô gái trước mặt.

Có một sự sụp đổ lớn trong ánh mắt cô. Cô cố trấn tĩnh lại, cố giữ cho gương mặt nở một nụ cười xinh đẹp nhất

- Không sao. Vậy em tự giới thiệu, em là Phan Linh Linh, giám đốc đối ngoại công ty X. Em học lớp Anh dưới anh một khóa. – Nói rồi, cô chìa tấm danh thiếp cho anh. Lần đầu nhìn thấy anh, trái tim cô gần như ngừng đập. Kể từ đó, cô quyết phải có được anh. Chỉ tiếc là, anh lại yêu một cô gái không có điểm nào bằng được cô. Thế mà, trải qua gần tám năm, gặp lại anh, trái tim cô vẫn bồi hồi như thuở thiếu nữ. Gặp anh ở đây, lẽ nào chính là duyên phận cho cô một lần nữa theo đuổi anh? Ngày xưa, có lẽ cô còn non nớt

trong tình yêu, nhưng bây giờ, cô tự tin rằng với nhan sắc và địa vị của mình thì anh chắc chắn sẽ động lòng. Chưa có người đàn ông nào có thể qua được cửa ải nhan sắc của cô, dù đã có vợ hay là còn độc thân.

Đúng lúc cô thầm đắc ý thì Nhiên chạy vội tới, bỏ một lô thịt nguội, chả đông lạnh vào giỏ xách của An. Đến lúc bỏ xong hết, nhẩm tính giá tiền rồi, Nhiên mới chú ý đến cô gái xinh đẹp trước mặt.

- An, đây là ...? – Nhiên nhướn mày, cười chào cô gái trước mặt trong khi ánh mắt cô gái có chút sững sờ. Phan Linh Linh thấy mồ hôi túa ra. Cô gái tên Nhiên này, suốt đời cô cũng không thể nào quên được. Lần ấy, chính cô gái này hại cô bị bao nhiêu người chỉ trích, đàm tiếu, trong khi Nhiên lại chẳng hề xinh đẹp như trong tưởng tượng của cô.

- Hình như là học cùng trường mình hồi trước. Cô nói cô tên gì nhỉ? – An lắc lắc đầu hỏi Linh Linh, khiến cô đỏ mặt cười. Cô đã cố tình nhấn mạnh tên mình, lẽ nào anh vẫn không thể nhớ nổi cái tên cô.

- Ah, mình nhớ ra rồi. Bạn là Phan Linh Linh, hoa khôi trường hồi trước. – Nhiên reo lên, trong khi An vẫn im lặng, không nói gì, chỉ xếp xếp đồng thức ăn trong xe cho gọn lại – Tình cờ vậy. Bạn cũng ở gần đây à?

- Mình sống ở tòa nhà X. – Phan Linh Linh cảm thấy tự trọng của mình được vớt vát một chút. Ít ra tình địch cũng nhớ được tên của mình.

- Trùng hợp vậy. Vợ chồng mình cũng sống ở tòa nhà X, tầng 23. Khi nào rảnh, tới chơi nhé.

Vợ chồng ư? Nghĩa là họ đã kết hôn rồi ư? Linh Linh thất vọng, cảm thấy trời đất như sụp xuống. Anh ấy, rốt cuộc vẫn không giành cho mình. Cô nói qua loa vài lời rồi chuồn thẳng. Có một chút cảm thấy thất bại, nhưng bù lại, lại cảm thấy có chút ánh sáng le lói cho cuộc đời xám xịt này. Ít ra cô đã nhìn thấy được một người đàn ông chung thủy, không như những kẻ hằng ngày vẫn vây quanh cô. Nhất định, cô sẽ tìm được một người đàn ông như An.

Khi Phan Linh Linh đi rồi, Nhiên nheo mắt nhìn An:

- Anh không thấy cô gái đó đẹp à?

- Có. Đẹp. Nhưng mà sao? – Về mặt An hờ hững khi nhắc tới Linh Linh.

- Thì anh không thấy rung động à? – Nhiên háo hức, tò mò nhìn sâu vào mắt An nhưng lại chẳng thấy gì cả.

- Phụ nữ đẹp thì nhiều nhưng phụ nữ duyên thì ít. – An bình thản trả lời cô, tay xếp đồng hàng hóa lên quầy tính tiền. Cô thu ngân cố tình làm chậm chậm để ngắm nhìn An, khiến Nhiên muốn bật cười.

- Vậy em có duyên không? – Nhiên hôn lên má anh, một phần thể hiện chủ quyền trước mặt cô gái thu ngân.

- Phụ nữ có duyên thì ít, nhưng phụ nữ đặc biệt hợp với anh thì chỉ có một. – An nhìn Nhiên nóng bỏng khiến cô bối rối. Cũng thật lạ, lấy nhau đã mấy tháng rồi mà sao đôi lúc cô vẫn bối rối khi anh nhìn cô như vậy.

- Thế tại sao anh biết em đặc biệt hợp với anh? – Cô bỗng nhiên thắc mắc.

- Nếu biết thì anh đã biết cách ngừng yêu em rồi. – Anh mỉm cười, vuốt vuốt mái tóc rối của cô. Đúng là anh không biết thật. Sau này, khi đã về già rồi, An mới lờ mờ hiểu tại sao cô đặc biệt hợp với anh. Hợp nghĩa là sự hòa hợp, mà sự hòa hợp nghĩa là sẽ luôn cảm thấy hạnh phúc và bình yên khi ở bên nhau.

Ngoại truyện 5:

- An này, bố của Tương Cầm thật tội nghiệp. – Nhiên buồn rầu lên tiếng trong khi tay cô đang gọt táo.

An đặt tờ báo xuống, ngẩng mặt sang nhìn cô:

- Tại sao?

- Thì em thấy ông sống một mình rất cô độc. Tương Cầm và Phan Anh lại ở riêng. Mà bố Tương Cầm đã chấp nhận Phan Anh rồi đấy. – Cô hớn hờ kể cho An, hươu hươu cây dao. An định nhắc nhở cô cẩn thận với cây dao thì bàn tay cô đã bị dao cứa vào một nhát, khiến An cuống cuống lên, chạy vội đi lấy hộp thuốc.

Trong lúc nhìn anh cúi xuống sát trùng vết thương cho mình, cô tưởng tượng ra cuộc sống sau này già nua, không có An bên cạnh, bất giác cô muốn khóc ghê gớm.

- Sau này, anh và em, ai sẽ chết trước nhỉ?

- Em. – Anh không ngẩng đầu lên, vẫn chăm chú sát trùng vết thương trên tay cô.

- Anh muốn em chết trước để cưới vợ mới à? Đừng hòng. – Cô bỗng thấy tức giận quá. Sao anh lại có thể ích kỷ vậy chứ. Sao lại muốn sống lâu hơn cô cơ chứ. – Bà thầy bói cũng bảo rằng em 97 tuổi mới chết đấy nhé.

- Thì em chẳng bảo người sống một mình sẽ rất tội nghiệp đó à? Anh không muốn em cô độc ở nơi này. – Anh vẫn không ngẩng mặt lên, cẩn thận bó vết thương.

Nhiên cảm thấy cảm động đến khóc mất, cảm thấy có chút xấu hổ vì suy nghĩ vừa nãy. Hóa ra lí do là vì anh nghĩ cho cô.

- Nhưng mà em cũng không muốn thui thủi một mình ở thế giới bên kia. – Cô nũng nịu ôm lấy anh khi anh đóng hộp thuốc lại.

An ngẫm nghĩ một lúc, nhìn gương mặt phụng phịu đáng yêu của cô, không nhịn được, cúi xuống cắn vào tai cô, thì thầm:

- Vậy thì anh chết trước hoặc mình sẽ cùng chết. – Nói xong, anh hôn mãi miết trên môi cô đến nghẹt thở.

- Nhưng mà chết thế nào? Tự vẫn à? – Cô đẩy anh ra, muốn nói cho hết câu chuyện.

- Em muốn thế nào cũng được. – Anh nôn nóng lắm rồi, ánh mắt có phần hoang dại. – Còn đến mấy chục năm để suy nghĩ cách chết mà. Nếu em không muốn cô độc sau khi anh chết thì có thể sống với Bí Ngô. Mà muốn có Bí Ngô thì chúng ta phải làm chuyện hiện tại này đã. – Ánh mắt anh ánh lên sự gian xảo trong đêm tối với nụ cười đắc ý.

Và đèn được tắt. Mọi thứ chìm vào trong bóng tối.

Hai tuần sau.

Tivi đưa tin về trận động đất Nhật Bản, tâm chấn tại Sendai. Hàng nghìn người chết, hàng nghìn người mất tích. Chỉ qua một đêm, nhiều thành phố tươi đẹp của nước Nhật chỉ còn lại ngổn ngang những mảnh vụn đến xót xa.

Nhiên dán mắt lên tivi, cảm thấy màn hình nhòe đi. Cô hiếm khi khóc nhưng lại rất dễ mũi lòng trước những cảnh thương tâm. Lúc này, An đang xem một video phẫu thuật để chuẩn bị cho bài báo cáo ngày mai, loáng thoáng nghe tiếng cô sụt sịt, liền quay người lại, chui vào chăn và ôm lấy cô.

- Sao vậy?

- Em thấy người Nhật tội nghiệp quá. – Cô bỗng nhiên khóc òa lên, làm anh lúng túng, chỉ biết xoa xoa nhẹ đầu cô.

- Sau này, anh không cần chết theo em đâu. – Cô nói qua tiếng nấc. – Em không muốn anh chết một cách đau đớn bằng bất kì phương pháp nào.

- Ngốc. – An bật cười lớn, ôm chặt cô hơn. – Ai cũng phải trở về với cát bụi mà.

Anh lấy tay lau những dòng nước mắt vương trên má cô, rồi nhẹ nhàng hôn lên môi cô. Đêm ngọt ngào.

**

Hai ngày sau.

9h tối.

Nhiên lo lắng bất an, đi vòng từ phòng ngủ ra nhà ăn rồi lại vòng qua phòng khách. Vừa đi, vừa đếm:

- 1 vòng, 2 vòng, 3 vòng. Em đếm đến 100 vòng mà anh không về tới nhà là biết tay em.

Cô liên tục gọi điện thoại cho anh nhưng không ai bắt máy.

- Này, con có ngồi xuống đi không. Cứ đi lòng vòng làm mẹ chóng mặt quá. – Mẹ buông lời trong khi mắt vẫn dán vào hai cây đàn len và cái áo vừa được đan xong một nửa.

- Có khi nào anh ấy bị tai nạn không nhỉ?

- Nói nhảm gì đấy. Nó là bác sĩ, nếu nó bị tai nạn thì gia đình đã được thông báo rồi. – Mẹ nói với vẻ không hài lòng.

- Vậy con đi tiếp chứ ngồi yên một chỗ sẽ cảm thấy nóng ruột lắm. Mẹ chóng mặt thì mẹ nhắm mắt lại đi.
– Nói rồi, cô lại lê dép loẹt xoẹt từ phòng khách vào phòng ngủ, miệng vẫn đếm liên tục “ một vòng, hai vòng, ba vòng...”

- Nhắm mắt lại thì mẹ thấy gì mà đan len. – Mẹ lắc đầu, miệng lẩm bẩm.

10h tối.

Có tiếng leng keng của chìa khóa cửa. Nhiên lao nhanh như bay ra mở cửa, ôm chầm lấy An trong khi anh vẫn đang ngẩn ngơ.

- Cuối cùng anh cũng về nhà rồi. – Cô hít hít mùi quen thuộc tỏa ra từ người anh. Cứ như xa cách đến cả tháng.

- Sao vậy?

- Anh đi đâu đến giờ mới về. Em gọi cũng không bắt máy? – Cô đổi giọng, giận lẫy.

- À, máy anh để chế độ im lặng mà anh quên mất. – An cho tay vào túi quần, lấy chiếc điện thoại ra trình diện cô.

- Thế anh làm gì đến giờ này? – Cô giận dữ nhìn anh, tay vẫn không buông ra khỏi cổ anh.

- Anh cãi nhau với Quang Đình và Phúc.

- Sao cơ? – Nhiên lo lắng nhìn anh. An vốn là người trầm tính, rất ít khi cãi nhau với ai. Nhất định là có chuyện gì nghiêm trọng lắm thì anh mới như vậy. – Thế chuyện gì vậy anh? – Cô nhỏ giọng, nhẹ nhàng hỏi anh, trong lòng thầm nghĩ những lúc như thế này, mình cần thể hiện đúng vai trò người vợ hiền, biết quan tâm chồng.

- À, tụi anh tranh luận về sóng thần. Ví như tại sao lại có sóng thần sau động đất. – Anh nói với giọng bình thản, ôm cô ngồi xuống ghế.

- ...

- Em yên tâm, anh thắng. Chồng của em lúc nào cũng chiến thắng cả.

- ...

Nhiên ngẩn người, nhìn anh uống cạn sạch ly nước cô để trên bàn. Lửa giận bốc lên phùng phùng trên đầu cô.

- Sao các anh dư thời gian dữ vậy? Cãi nhau đến ba tiếng chỉ vì chủ đề đó thôi à? – Cô hét lên với âm lượng khá lớn.

- Uh, hai đứa nó rảnh quá em ha. Anh cũng thật bó tay với tụi nó luôn. Để sáng mai, gặp hai đứa nó, anh sẽ nói lại dùm em.

- ...

- Thôi, đi ngủ thôi em. – Anh vừa huýt sáo vừa nói rộng chiếc cà vạt rồi đi vào phòng tắm.

- ...

Ngoại truyện 6:

Lúc này, Nhiên đang mang thai Bí Ngô được 7 tháng. Bụng cô đã to lên như quả trứng, cân nặng cũng tăng lên vùn vụt. Hằng ngày lại được mẹ bồi dưỡng đủ loại thuốc bổ, khiến cô chỉ cần ngửi mùi là muốn bỏ chạy. Nhưng mỗi lần nghĩ đến Bí Ngô sinh ra sẽ bị bầm, đáng yêu, miệng nhỏ xíu liên tục liếm thoảng, tự nhiên lại cảm thấy một niềm hạnh phúc khó tả.

-Con ơi, đừng đập nhé. Sau này phải biết nghe lời và hiếu thảo với mẹ, hiếu không? – Nhiên xoa xoa bụng, thì thầm.

-Bí Ngô phải nghe lời anh hơn chứ. – Đang loay hoay với món gà ác, An quay người lại nói với Nhiên, cô lúc này đang nằm dài trên ghế dựa nghe nhạc Mozart để tăng trí thông minh cho con.

-Tại sao? – Cô nhướn mày thắc mắc.

-Dĩ nhiên rồi. Bí Ngô xinh đẹp, thông minh là nhờ mang các yếu tố di truyền từ anh còn gì. Em nghĩ kĩ lại đi, em chỉ mang thai Bí Ngô trong 9 tháng, còn những điều anh mang đến cho con lại ảnh hưởng cả đời. Công lao của anh dĩ nhiên phải to lớn hơn.

-...

Cô chỉ biết im lặng, đập đầu vào gối than thân trách phận.

Buổi chiều, dưới sự kiên quyết của Nhiên, An đành lái xe chở cô ra siêu thị. Quanh quẩn cả ngày ở trong nhà làm cô cảm thấy thực sự ngột ngạt. An một tay đẩy chiếc xe siêu thị, một tay dìu cô đi. Trông anh cẩn thận như đang nâng niu một món đồ bằng sứ dễ vỡ.

-Nhiên.

Có giọng nói trầm ấm vang lên. Cô quay đầu lại nhìn người đàn ông nở một nụ cười sáng chói. Ánh mắt An tóe lửa tuy rằng ngoài mặt, anh vẫn cố tỏ ra điềm đạm.

-Anh đi một mình à? – Nhiên gượng gạo chào, nhẹ huých tay vào An trong khi anh vẫn im lặng và trở mắt ra nhìn một cách không thiện cảm.

-Tôi đi cùng với một người bạn. Cô ấy đang mua một ít đồ ở đằng kia. – Đằng Quý phớt lờ An, lăm lăm vào bụng Nhiên. – Chắc phải 7 tháng nhỉ?

-Vâng. 7 tháng 1 tuần. Anh dạo này thế nào?

-Vẫn tốt. Tôi vẫn đang chờ cô li hôn.

-Tốt nhất là anh nên biến đi trước khi tôi nổi nóng – An gần từng tiếng với một âm lượng vừa phải nhưng không kém phần đe dọa, uất hận không thể dằn vờ bản mặt đáng ghét của Đằng Quý.

Đằng Quý chẳng nói gì, chỉ cười ha hả rồi giơ tay vẫy chào Nhiên, thông dong đẩy xe đi về phía trước.

-Lần sau đừng có cười với hần ta. Anh không thích em cười với ai cả, nhất là hần – Gương mặt An xám xịt lại, khiến Nhiên không nhận được bật cười. Cô bỗng cảm thấy thật may mắn vì đã không đánh mất anh. Có đôi khi, cô cảm thấy anh yêu cô hơn chính bản thân anh.

-An, cảm ơn anh. – Cô hôn lên má bên trái anh rồi nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tuấn tú của anh, cứ như đang chạm vào một điều gì đó vô giá.

An ngẩn người trước hành động của cô, đưa tay sờ vào trán cô, khiến cô đỏ khốc đỏ cười.

-Tại sao? – Anh hỏi

-Vì đã không buông tay. Nếu anh không quay lại thì có lẽ em đã kiêu hãnh để anh ra đi.

-Em chẳng cần cảm ơn anh đâu. Anh làm thế là vì mình thôi. – An vòng tay ôm lấy cô, cúi đầu nhẹ hôn lên trán cô. – Bởi vì anh không thể chịu được cái cảm giác phải gần gũi một người nào đó không phải là em. Nhưng mà này, nếu được quay lại thời gian thì em có rời bỏ anh sang Mỹ không?

-Sẽ không. – Cô lắc đầu một cách nịch, không cần phải suy nghĩ. – Ước mơ của em sẽ không thể trọn vẹn nếu thiếu anh.

Gương mặt An bừng sáng, rạng rỡ như ánh mặt trời xua tan đi những ngày đông ảm đạm. Nhiên ngẩn ngơ nhìn anh, tự hỏi sao chồng mình lại đẹp đến nhường này. Lại ngẫm nghĩ rằng Bí Ngô chắc chắn sẽ một búp bê xinh đẹp như chồng mình.

Buổi tối.

Khi Nhiên đang nằm dài trên ghế sofa xem phim thì có điện thoại gọi.

Cô ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ trên tường điểm đến con số 10.

Ai mà bất lịch sự gọi điện vào giờ này nhỉ, cô nhủ thầm, rồi lại tiếp tục dán mắt vào chiếc tivi.

Một lúc sau, An đi ra khỏi phòng đọc sách, áo quần chỉnh tề như sắp ra khỏi nhà.

-Anh đi đâu đấy?

-Anh có ca mổ. Em ở nhà ngủ trước đi.

-Em đi với. – Nói rồi, cô bế bụng, xỏ dép, đi như bay vào phòng thay đồ, khiến An không kịp nói gì. Cô thường không yên tâm mỗi lần anh có ca bệnh vào lúc khuya, cũng chẳng hiểu lí do tại sao. Một phần cô đi theo vì sợ buổi tối anh lái xe về nhà một mình sẽ cảm thấy buồn.

Cô ngoan ngoãn ngồi ở căn-tin của bệnh viện trong khi An vào phòng mổ. Từ dạo có thai, cô ăn nhiều đến mức cô cũng cảm thấy khiếp sợ. Các bà, các chị ngồi quanh đấy, có lẽ cũng chờ người nhà nên chẳng có việc gì làm, ngồi nhâm nhi tách trà và tám chuyện. Nhiên lôi chiếc laptop ra lướt web, nhưng tai thì không thể bỏ qua câu chuyện của bàn bên cạnh:

-Chị biết bác sĩ An chứ? Anh ấy đẹp trai quá đi mất.

-Ai cơ?

Nhiên đưa mắt nhìn qua, thấy một người phụ nữ cỡ ba mươi tuổi với mái tóc xoăn dài và một cô gái trẻ cỡ 20 tuổi, tóc cắt ngắn úp gọn vô gương mặt trái xoan thanh tú.

-Cái anh bác sĩ lạnh lùng và cuốn hút ấy. – Cô gái trẻ cỡ 20 tuổi chu miệng lên, lấy gương soi soi rồi bôi bôi trát phấn son lên mặt. Nhiên tự hỏi không biết mình đang ở bệnh viện hay sàn diễn thời trang mà ai cũng trang điểm đậm như sắp lên sân khấu.

-Ah, tôi biết rồi. Phòng tôi có một bà bốn mươi tuổi mà suốt ngày cứ nhắc đến anh ý miết. Cứ mỗi lần bác sĩ An đến thăm bệnh là bà ấy phải soi gương, trang điểm kĩ càng mới chịu gặp. Nghe đâu hôm nay bà ấy lên bàn mổ đấy.

-Gia rồi mà bệnh thể nhỉ. – Cô gái hai mươi bĩu môi. – Trâu già mà cứ thích gặm cỏ non cơ.

-Ồ, thể còn chưa hết. Cứ hễ bác sĩ An xuất hiện là bà phải diện đồ thật đẹp, thật bắt mắt. Y tá bắt thay ra thì bà ý gân cổ lên cãi “Áo quần bệnh nhân làm tôi ngứa quá. Các chị là y tá mà giặt đồ thể này đây à” Rồi mỗi lần chồng bà làm gì không vừa ý là bà ý cứ gào ầm ỉ, khiến tôi chẳng thể ngủ được “Anh không bằng một góc của bác sĩ An”

-Em là chồng bà thì em li dị ngay. – Cô gái hai mươi gay gắt phàn, rồi bỗng nhiên gương mặt trở nên mơ màng. – Cơ mà, bác sĩ An đúng là hoàn hảo thật. Ước gì em được làm vợ anh ấy, em sẽ sinh cho anh ấy một đàn con. Đứa nào đứa nấy sẽ xinh đẹp và giỏi giang như anh ấy.

-Này, cô em, cô em ăn tương với mỡ nhiều quá nên mơ tưởng hão huyền quá nhé. Người như anh ấy không hợp với chúng mình đâu. Chỉ để ngắm thôi, chứ lạnh lùng như thế thì có biết yêu là gì? Mà biết đâu anh ấy là dân đồng tính nhỉ? Tôi chả thấy anh ấy thân thiết với đồng nghiệp nữ nào.

-Chị nói cái gì đấy? Đồng tính sao được mà đồng tính. Cơ thể rắn chắc đến thế, gương mặt nam tính đến thế mà. Chỉ cần được anh ấy hôn một lần thôi là em mãn nguyện rồi.

Nhiên suýt nữa phun luôn tách trà vào laptop.

An là người đồng tính ư? Nếu mà biết được An cáo già, hành hạ Nhiên mỗi đêm đến kiệt sức thì chắc cô ấy sẽ sốc mà chết mất. Nghĩ đến, hai má cô tự nhiên nóng bừng bừng.

-Thôi cô em, tỉnh lại đi cho chị nhờ. Em mà lấy anh ấy thì mức độ hoàn hảo của anh ấy chẳng thể bù trừ được cho cái sự ngớ ngẩn của em đâu. Mà này, nhìn cô gái bên kia kia, bụng bầu to thế mà chả ai chăm sóc, tội nhỉ.

-Chị đang nói cái cô tóc xoăn xoăn đấy à? Có khi bị chồng bỏ cũng nên.

Nhiên lắc đầu, cười thầm. Đúng là hai người đàn bà và một tách café cũng có thể hợp thành cái chợ. Cô đeo tai phone vào, cố không để ý đến những mẩu chuyện của bàn bên cạnh nữa.

Có cảm giác mí mắt đang trĩu nặng, trĩu nặng rồi cô chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Một bàn tay nhẹ nhàng bế xốc cô lên, khiến cô choàng tỉnh.

Là An.

Cô lơ mơ dụi mắt, ôm lấy cổ của An, cảm thấy hình như có hàng trăm mũi tên đang chỉ hướng về phía mình. Bất giác lạnh ở sống lưng.

Cô ngoái đầu quay lại, bắt gặp ánh mắt trân trối của những người ngồi xung quanh, đặc biệt là hai người phụ nữ bên cạnh. Cô tỉnh ngịch nháy mắt với họ, kiêu hãnh ôm lấy An. Anh nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc lòa xòa trước mặt cô, rồi dịu dàng bế cô đi xuống gara để xe. Trong lúc chờ An thắt dây an toàn quanh người, cô xoa xoa bụng hỏi:

-Thế cái bà bệnh nhân hôm nay có trang điểm không anh?

-Sao em biết? – An tròn mắt ngạc nhiên.

-Bí mật. Em có mắt thần đấy.

Cô ra vẻ bí hiểm, nháy mắt với anh.

-Mà nếu sau này em cũng trở thành một người như bà ấy thì anh có yêu em nữa không?

-Không.

Anh nhả ra một tiếng khô khốc khiến trái tim cô nhói đau. Cô xịu mặt xuống.

-Vậy anh muốn em phải luôn xinh đẹp, đoan trang à?

-Cũng không.

-Tại sao? – Cô thắc mắc, vớ lấy cái gối, ôm vòng trước ngực, nhìn anh chờ đợi câu trả lời.

-Vì trong cả hai trường hợp, em đâu còn là em nữa.

Nhiên ngơ ngàng một lúc rồi phá lên cười. Cô nhướn người sang, hôn lên má anh.

Bỗng nhiên cô thấy mình yêu anh rất nhiều, nhiều đến mức yêu luôn cho cả một đời.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nga-re-di-ve-phia-anh>